

HERMAN FEHST:

BOLSEVIZMUS ÉS ZSIDÓSÁG

Előszó.

A nyugati civilizáció és a „keresztény” kultúra jóvoltából immár közel két évtizede kell elszenvednie, eltűnnie egy százhetvenötmillió nagy népnek és egy óriási, világrészekre kiterjedő nagy birodalomnak a bolsevista pokol gyötrelmeit és borzalmait. Könyvtárakra menő irodalom számol be az orosz népnek — a világtörténelemben szinte példátlan — szenvedéseiről és szörnyű elnyomatásáról. A Szovjet vezetői azonban már kezdettől fogva nyíltan hangoztatták, hogy korántsem elégszenek meg a régi Oroszország leigázásával. Végső céljuk a világforradalom, vagyis embertelen, istentelen, sátáni uralmuknak mindenüvé való kiterjesztése. A világforradalom jelszava arra is jó volt, hogy ideig-óráig elkábítsa a nyomortól, nélkülözéstől, éhségtől elkeseredett orosz milliókat.

Európa bolsevizálására irányuló tervszerű aknamunkának hosszú éveken keresztül Németország volt a középpontja. A német nép hitétől és akaratától hajtott, Hitler politikai és szervező zsenialitásától vezérelt nemzeti szocialista mozgalom uralomrajutásakor, azonban halálos csapást mért a marxista pártokra. A bolsevista világforradalom egyik legbiztosabbnak, legerősebbnek vélt fellegvára váratlanul összeomlott. Ahol a kommunista agitáció a legnagyobb, a legszebb eredményekkel dicsekedhetett, éppen ott most a legveszedelmesebb, a legkérlelhetetlenebb ellenfél kerekedett felül. Félő volt, hogy a német események hatásaként egész Európát egy antibolsevista hullám önti majd el, esetleg Németország vezetésével egy antibolsevista harci front alakul ki.

A helyzet a Szovjet szempontjából válságosra fordult. Nem volt idő a habozásra, a fontolgatásra, sürgősen cselekedni kellett. A Szovjet külpolitikájában gyökeres változás állott be. Eddig a nyílt vagy föld alatti bolsevista propagandára és agitációra fektetvén a főszólyt, világszerte, más államokkal való szorosabb politikai együttműködés elől mereven elzárkózott, legfeljebb a gazdasági kapcsolatok felvételére szorítkozott. A németországi súlyos és kiheverhetetlennek látszó vereség után a Szovjet-diplomácia egyszerre lázas tevékenységbe kezdett. Még jobban kiépiítették és szorosabbra fűzték a kapcsolatokat a nyugateurópai zsidó radikális, szabadkőműves politikai körökkel. A szovjetvezérek egyszerre békülékenyebb hurokat kezdtek pengetni a polgári liberális kapitalista világ felé. Megváltozott az egyes országok kummunista pártjainak taktikája is. A német eseményeken okulva kialakult mindenütt, bolsevista kezdeményezésre a kommunistáktól — a polgári liberálisokig terjedő egységfront a népi, nemzeti mozgalmakkal szemben.

A szovjetdiplomataik fáradozásai nem maradtak eredmény-

telenek. A polgári világrend és az európai kultúra örök szegényére a Népszövetség szinte egyhangú lelkesedéssel látta meg és nagy ünnepélyességgel vette fel tagjai közé a Szovjetuniót. A polgári, liberális, demokrata, kapitalista eszmék jegyében logant Népszövetség megleledkezve minden józan óvatosságról, a legelemibb becsületérzésről, önfeledt boldogsággal ölelte keblére a világforradalomra, nemzetek megsemmisítésére lörekvő, védtelen milliókat legyilkoló, az emberi szabadságot lábbal tipró és vértbe fojtó Szovjetuniót. A zsidó bankrabló, külügyi népbiztos Litvinov Finkelstein fajtájára jellemző vakmerő szentelenséggel csakhamar vezető szerepet követel magának a népszövetségi politika irányának meghatározásában.

A zsákmányt féltő kis-ántánt, a biztonságdéért oktanul rettegő Franciaország a Szovjetben új legyvertársat remél. Csehország, Románia és Franciaország bolsevista befolyás alá kerül. Közreműködésükkel és támogatásukkal a bolsevismus sötét árnyai már itt settenkednek Közép-Európában, a Duna völgyében, de Európa délnyugati sarkából a félbolsevista Spanyolországhól is a vörösuralom réme fenyeget.

A világforradalom előkészítésére hivatott Komintern III. Internationale — harcmodora is lényegesen megváltozott. Az újabb határozatok és utasítások értelmében egyelőre fel kell hagyni a nyílt állam- és nemzetellenes kommunista agitációval. A kommunisták a polgári liberálisoktól a szélső jobboldalig vonuljanak be mindenféle politikai pártba és mozgalomba. Ott benn szervezzék bolsevista sejteket és folytassák észrevétlenül bomlasztó munkájukat, szítsanak széthúzást, ellentétet, fegyelmezetlenséget, izgassanak a vezetők ellen. Legyenek látszólag nacionalisták, de egy pillanatra se feledkezzenek meg a végső célról. A kommunista párt a baloldali politikai csoportokkal lépjen mindenütt a legszorosabb harci közösségre. Igyekezzék ezeket a pártokat a maga céljaira kihasználni. Gondosan fel kell készülni a döntő pillanatra, amikor a bolsevisták egyetlen elszánt rohammal megszerezhetik a hatalmat és megvalósíthatják a proletár uralmat. Ime ez a Komintern újabb parancsainak lényege.

Bolsevizmus! Szovjetunio! Komintern! Milyen borzalmat és rettegést keltő, milyen sötét és titokzatos szavak? Világforradalom! Vajjon kik csinálják és kiknek az érdekében? Rejtélyek, amelyekre mindeddig hiányzott a tárgyilagos, a világos és határozott felelet. Ha a nemzeti mozgalmak a bolsevizmus ellen irányuló felvilágosító harcukban a zsidók szerepére is rámutattak, zsidó liberális oldalról nyomban megjött a felháborodott tiltakozás. Fehst professzor könyve most végre száraz tényeket, adatokat, számokat sorakoztat fel, amelyeket nem lehet cáfolni, nem lehet elfogult, rosszindulatú, felelőtlen demagógiának bélyegezni. Fehst professzor adatai maguktól beszélnek és jóformán semmiféle magyarázatra sem szorulnak. Fellebbentik a fátyolt ezek az adatok a 20-ik század leghorzasalmasabb nemzeti tragédiájáról.

Werner Sombart írja a proletárszocializmussal foglalkozó munkájában, hogy a Szovjetunióban a zsidók uralkodnak a tatárok segítségével az oroszok felett. Ennek az igazságnak kérelhetetlen bizonyítéka Fehstnek ez a munkája. A bolsevizmus a zsidók műve. A világforradalom hazug jelszava mögött pedig a nemzetközi zsidóságnak Messiást váró hitéből táplálkozó vad és mindenre elszánt világhuralomra törekvése húzódik meg.

* *

Talán egyetlen más nemzet fiai sem olvashatják oly sok figyelemmel és érdeklődéssel Fehst könyvét, mint mi magyarok. Ha nem volna valóságos nemzeti belettségünk a könnyelmű megbocsátás és a végzetes feledékenységgel, most aligha kellene idézgetnünk a 17—18 év előtt történeteket. Belőlünk azonban mintha már egészen kihalt volna a nemzeti önérték és az élet ösztöntől parancsolt számonkérés és felelősségrevonás tudata. Másképp hogyan magyarázzuk meg, hogy az októberi és márciusi csöcselék-lázadás vezetői közül fehér tógába öltözve ma is oly sokan hanguoskodnak a magyar Fórumon.

Fehst könyvének olvasása közben megdöbbenve érezzük az orosz és a magyar tragédia hasonlóságát. Azzal a különbséggel, hogy míg a régi Oroszországban a jogokból kirekesztett, megvetett, háttérbe szorított nép volt a zsidóság, addig nálunk nemcsak egyenjogúságot, hanem valósággal előjogokat élvezett, dédelgetett kedvence volt az uralkodó politikai iránynak és mérhetetlen pénzt és vagyont harácsolhatott össze. Mégis 1919. március 21-ével fizetett. A vörös lázadás sötét és szégyenletes napjai már egészen feledésbe merültek. Elfeledkeztünk a csöcselékuralom több mint 500 bestiális kegyetlenséggel legyilkolt áldozatáról is. Nemzeti javainkban — erkölcsiekben és anyagiakban egyaránt — véghezvitt jóvátehetetlen rombolásaikról, a szégyenről, amelybe beletaszítottak, a kiszolgáltatottságról, amelyet reánk zúdítottak, mindenről-mindenről megfeledkeztünk már.

Ebben az előszóban nem tehetjük tüzetes vizsgálódás tárgyává a zsidóság szerepét a két magyarországi csöcselék-lázadásban. Emlékeztetülül néhányat a legjellemzőbb adatok közül mégis ide iktatunk.*

Az 1918-as összeomlásért elsősorban felelős Nemzeti Tanács 20 tagból állott. Névszerint a következő zsidók voltak tagjai a Nemzeti Tanácsnak: Biró Lajos, Böhm Vilmos, Diener Dénes József, Garami Ernő, Hatvany Lajos báró, Jászi Oszkár, Kunli Zsigmond, Purjesz Lajos, Szende Pál, Schwimmer Róza, Weltnér Jakab.

A *Nemzeti Tanácsban* tehát 11 zsidót találunk, ami megfelel 55%-nak.

Károlyi Mihály kormányának 12 tagja közül — Jászi, Kunfi, Garai, Szende — *4 volt a zsidó, vagyis 33%.*

A zsidó Gellért Oszkár felsorolja a „forradalom” újságíróit: és pedig a következőket Magyar Lajos, Hatvany Lajos báró, Kéri Pál, Purjesz Lajos, Pók Ödön (?), Gábor Andor, Göndör Ferenc. Valamennyi zsidó.

A proletárdiktatura alatt a hatalmat bitorló „*Forradalmi Kormányzótanács*”-nak (népbiztosok) összesen 45 tagja volt, ebből *11, tehát 70% volt a zsidó.*

Váry Albert — igazán nem gyanúsítható antiszemita elfogultsággal — jelzett munkájában a következőket írja: „Az igazi vezetők, kik a diktatura szellemét és módszerét adták s akiktől a bitorolt hatalom gyakorlásának a mikéntje függött, szóval: akik az erőszakos és véres eszközök alkalmazásának igazi szószólói és vezérei voltak, a következők: Kun Béla, Szamuely Tibor, Vágó Béla, Lukács György, Pogány József, Szántó Béla, dr. Landler Jenő, Alpári Gyula, végül Vántus Károly és Bokányi Dezső népbiztosok. *Valójában ez a tíz ember kormányozta 133 napon át Magyarországot.*” *Tegyük mindjárt hozzá, hogy a tizből az első 8, tehát 80% a zsidó.*

A Népszava 1919 június 14-i száma a pártgyűlésről szóló beszámolójában közli a szocialista-kommunista párt új vezetőségének névsorát. A 13 tagú vezetőségben 6 a nemzsidó, 1 származása (Rudas László) ismeretlen, *végül 7 — Böhm Vilmos, Kunfi Zsigmond, Kun Béla, Landler Jenő, Pór Ernő, Vágó Béla, Weltner Jakab — tehát 55% a zsidó.* Ugyanakkor megválasztották az öttagú ellenőrző bizottságot is, itt 3 zsidót — Horovitz Gábor, Pogány József, Werner Jenő — találunk, ami megfelel 60%-nak.

A vörös rémuralom utolsó heteiben megszüntették a helyettes népbiztosi intézményt és helyükbe a népbiztosok mellé bizottságokat választottak. Az egyik legfontosabb ilyen bizottság a belügyi, a következőkép alakult meg: elnök Landler Jenő dr., helyettese Rónai Zoltán dr., tagok Katz Béla, Korvin Ottó, Rabinovics József, Werner Jenő (zsidók), Farkas István (?), Gyetvay János, Szakasits Árpád (nemzsidók). *A 9 tagból 6, tehát 66% a zsidó.*

Ez alkalommal talán ennyi is elég lesz. Ezek az 50-60-70-80%-os arányszámok bizonyítják, hogy 1919 márciusában az 5%-os törpe zsidó kisebbség visszaélve a befogadó magyarság jóhiszeműségével, egyszerűen cionista gyarmattá süllyesztette le Magyarországot.

* . *

A judeo marxista mótely akadálytalanul mérgezi ma is nemzeti szervezetünket. Nem annyira az oly gyakran leleplezett, többnyire zsidó vezetés alatt álló kommunista összeesküvésekre, vagy az irodalom, a művészet leple mögött megbúvó kultur-bol-

sevista törekvésekre gondolunk, hanem a marxista-szociáldemokráciára. Hogy a szociáldemokrácia csak szálláscsinálója a bolsevizmusnak, afelől épen nekünk magyaroknak nem lehet semmi kétségünk. Ki ne emlékeznék még a proletár rémuralmat bevezető paktumra, amelyet 1919 március 21-én kötöttek a szociáldemokraták és kommunisták a gyűlöfogházban?

Már jóval a proletárdiktatura kikiáltása előtt 1918 december 22-én így írt a Népszava: „A szociáldemokrata párt sohasem titkolta és ma sem titkolja, hogy igenis meg akarja dönteni a polgári társadalmat és annak alapját, a magántulajdont. Ebben a döntő és alapvető kérdésben különbözik minden polgári párttól és távolodik el a polgári világrend kereteiből. Meg kell állapítanunk, hogy éppen a *szocializmus nagy végcéljaiban nincsen különbség szociáldemokraták és bolsevisták között.*”

1919 június 14-én a pártgyűlésen Weltner Jakab jelenleg szociáldemokrata képviselő a párt elnevezéséről folyó vitában így szólott: „A néven ne marakodjunk, ha a célokban és az akaratban egyetértünk.”

1919-ben a két csöcseléklázadás által hátrahagyott romhalmaz eltakarításakor az európai helyzet és a magunk rövidlátása meggátolt bennünket abban, hogy a marxizmus mindenféle fajtáját egyszer és mindenkorra száműzzük a magyar közéletből. Az európai viszonyok azóta gyökeresen megváltoztak. Ma már a nagy európai kultúrnépek elszántan védekeznek a megsemmisítésükre törekvő bolsevista veszéllyel szemben. Bennünket sem akadályozhat meg senki abban, ha a magyar munkásságot a rajta élősködő zsidó marxista vezérkartól meg akarjuk szabadítani.

Ne feledjük, hogy a Szovjet — amely új világháborúra izgat — még sohasem volt oly közel határainkhoz, mint éppen most. Az se tévesszen meg bennünket, hogy az itthoni marxista berkekben oly nagy a csend és feltűnő a nyugalom. Ma még hallgatnak, de ugrásra készen állanak és csak alkalmas pillanatra várnak. Pedig egy újabb vörös lázadásnak még a kísérlete is menthetetlenül pusztulásba sodorna. Erőinket sem szabad túlbecsülnünk. Ismerjük be, hogy szervezetlenek vagyunk. Még mindig hiányoznak a nagyobbszabású politikai, társadalmi mozgalmaink, amelyek a népi-nemzeti eszmék jegyében hatalmas, jól szervezett, fegyelmezett tömegeket tudnának megmozgatni.

Annyit végre is meg kellett volna már tanulnunk, hogy a létünket fenyegető veszélyek ellen idejében kell védekeznünk. A felszámolás vagy helyesebben a leszámolás ideje elérkezett. A judeo-marxizmusnak el kell tűnnie a magyar közéletből!

Budapesten, 1936 március 21-én,
a vörös rémuralom kikiáltásának 17-ik évfordulóján

Bosnyák Zoltán.

Bevezetés.

Azt a kérdést, hogy az 1917. évi októberi bolsevista forradalomban a zsidóság milyen szerepet játszott, s hogy azóta a Szovjet vezetésében milyen része volt, mindmáig tudományos pontossággal és tárgyilagossággal nem vizsgálták meg. Legfeljebb kisebb nagyobb cikkekről, tanulmányokról tudunk, amelyek az oroszországi zsidókérdéssel foglalkoztak, vagy elméleti alapon tárgyalták a zsidóság és a bolsevismus közötti kapcsolatokat. Ha az a kérdés vetődik fel, hogy a zsidóság milyen számarányban vesz részt a Szovjet vezérkarában, zsidó-liberális oldalról következetesen azt hangoztatják, hogy ez az arányszám egyáltalában nem nagyobb, mint az összlakosságból a zsidókra eső százalékszám. Sőt igen gyakran azt állítják, hogy Trozskij bukása óta a zsidók vezetőszerpe kizárólag a pósta és távirdaügyi népbiztosságra szorítkozik. Ha volt is egy időszak — mondják zsidó-liberális körökben — amikor a zsidók viszonylag sok vezető állást töltöttek talán be a Szovjetben, úgy ez részben a régi, a cári oroszországi zsidóság helyzetében, másrészt pedig a zsidóknak a szocialista (marxista) eszmékhez való — általánosan ismert vonzódásában leli magyarázatát.

Ebben a tanulmányomban két évig tartó munka után elsőnek kíséreltem meg annak a lehető legpontosabb megállapítását, hogy a zsidóság a bolsevizmus vezérkarában tényleg milyen mértékben vesz részt. Miután forrásul legnagyobb részt Szovjet kiadványok, valamint a zsidó kommunista és a zsidó liberális irodalom szolgált, ilyen módon művemben a tárgyilagosság a legmesszebbmenő mértékben biztosítva van.

A cári Oroszország zsidóságának politikai, szociális és kulturális helyzetéből indultam ki. Majd a zsidóságnak a különböző orosz forradalmi mozgalmakban játszott szerepét tettem vizsgálat tárgyává, különös tekintettel a bolsevista pártra és ennek vezérkarára. Szovjet-Oroszországban a hatalom kizárólagos birtokosa a kommunista párt, illetőleg annak legfelsőbb szervei. Ezeknek a pártszerveknek nemzetiségi összetétele tehát azt is megmutatja, hogy a különböző nemzetiségek milyen mértékben részesednek az állami hatalomban. A szovjetek és végrehajtóbizottságaik nem rendelkeznek semmiféle tényleges hatalommal vagy számottevő hatáskörrel. Zsidó oldalról a különböző szovjettanácsok és végrehajtóbizottságok nemzetiségi összetételére vonatkozólag nyilvánosságra hozott adatok, tehát korántsem adnak hű képet az oroszországi nemzetiségeknek az államhatalomban való igazi részesedéséről.

A legfelsőbb pártszervek nemzetiségi összetételére nézve számadatokat nem tettem közzé. Eppen ezért a pártnapokon a párt irányító szerveibe beválasztott személyeknek nemzetiséget

külön-külön ki kellett kutatni. Összesen több mint 900 személyre vonatkozólag végeztem ilyen kutatást, akik mindannyian a párt vezérkarának tagjai. Ebben a munkámban forrásul különféle lexikonok, kézikönyvek, történelmi és életrajzi művek szolgáltak. De felhasználtam az idevonatkozó memoir irodalmat, továbbá oroszpolitikusok és az oroszországi viszonyokat igen jól ismerők által nyújtott adatokat. Adataim, megállapításaim bizonyítékának nagyobb részét tartalmazó forrásmunkákat könyvem végén külön is felsorolom.

A kommunista párt vezető szervein kívül természetesen kiterjesztettem vizsgálódásaimat a népbiztosok tanácsára, az egyes népbiztosságokra, a csekára és a GPU-ra, a legfelsőbb gazdasági szervekre, a Komintern-re s — már amennyire adatokhoz juthattam — a vörös hadsereg vezérkarára, a párt tagállományára és az istentelenek szövetségére is. Külön fejezet foglalkozik az oroszországi antiszemitizmussal, valamint a zsidóság gyökeresen megváltozott szociális viszonyaival.

A nemzetiség megállapítását nagy mértékben megnehezítette az, hogy az orosz forradalmárok között általánosan elterjedt az álnevek használata. A nemzetiség pontos meghatározásánál nagy segítségemre voltak a szovjet tudományos intézetei által kiadott életrajzok, valamint a párt központi szervezete által kiadott életrajzi közlemények, amelyek a bolsevik forradalom vezetőiről igen sok adatot és dátumot tartalmaznak. A begyűjtött adatokat úgy ellenőriztem, hogy egy és ugyanazon személyre vonatkozó és különböző forrásból származó adatokat összehasonlítottam. Ellentmondást egyetlen egyszer sem tapasztaltam. Ha egyik-másik személy nemzetiségére vonatkozólag a forrásmunkákban nem találtam adatot, úgy személyét figyelmen kívül hagytam.

Az oroszországi viszonyokkal foglalkozó — többnyire zsidó írók — legnagyobb része a fajtájukra jellemző célzatos elfogultsággal nem győzik eléggé hangsúlyozni, hogy milyen *nyomorúságos* jelenleg a zsidók helyzete a Szovjet-Unióban. A zsidók élete manapság a Szovjet népei között a legszánalomraméltóbb. Megmeg újuló antiszemita kilengésekről számolnak be és állandó zsidó üldözésről adnak hírt. Mondanom se kell, hogy egyszerűen hazugság az, mintha Oroszországban ezidőszereint antiszemitizmus uralkodnék s egyáltalában nem fedi a valóságot a zsidóság származási helyzetéről szóló állítás sem.

Könyvem megrövidített kiadásának fordítása fekszik az olvasó előtt. A nemzsidó világ döntő harcot vív a zsidó — kapitalista marxista szellem ellen. Ebben a harcban multhatatlanul szükségesnek látszott a bolsevizmus és a zsidóság benső és szoros kapcsolataira vonatkozó tárgyilagos, tudományos vizsgálódásnak eredményeit mindenki számára hozzáférhetővé tenni. Arra kellett törekednünk, hogy minél kisebb helyen, minél teljesebb képet adjunk a bolsevizmus zsidó arculatáról. Éppen azért a teljes ki-

adás egyes fejezeteit erősen megrövidítettem vagy teljesen elhagytam. Más fejezeteket viszont az időközben beszerzett anyaggal — természetesen most is csak bolsevista és zsidó forrásokat használtam — erősen kibővítettem és elmélyítettem. Így módon sikerült a munka *alapgondolatát* még jobban kidomborítanom. Kutatásaimat ebben az újabb kiadásban már egészen 1934 júniusáig terjesztettem ki. Ez időtájt a Stalin csoport már véglegesen és maradéktalanul magához ragadta a hatalmat.

Miután a hellyel takarékoskodni igyekeztem, az irodalomra való hivatkozást ebben a kiadásban elhagytam. Utalok azonban a könyv végén levő részletes irodalom jegyzékre. A bolsevista forradalom vezetőiről teljes és pontos névsort talál az olvasó ugyancsak a könyv végén. Ebben a jegyzékben a valódi és ál-néven kívül a nemzetiséget is megjelöltem. Vizsgálódásaim természete és terjedelme megkívánta, hogy munkatársak támogatását is igénybe vegyem. Mindazoknak, akik készséggel állottak rendelkezésemre és sok becses és értékes adattal voltak segítségemre, e helyütt mondok köszönetet.

Zsidók a régi Oroszországban.

(Az előkészítés.)

A zsidóság élete a cári Oroszországban.

A zsidóság zöme Lengyelország háromfelé osztása után, tehát a 18. század végén jött be Oroszországba. Ezideig jóformán nem is ismerték a zsidót Oroszországban. Most pedig ez az ország lett a zsidóság legnagyobb gyűlölmédecéje. Ez a fordulat az ország későbbi történelmében mindvégig éreztette hatását.

Az 1897-es népszámlálás szerint — az utolsó a régi birodalomban — 5.189.401 zsidó élt az országban. A túlnyomó többség Lengyelországban (1.316.576) és az u. n. települési zónában (3.558.060) élt. A települési övet 1791-ben azért állították fel, hogy ily módon megakadályozzák a zsidók bejutását az ország belsejébe. A települési öv végleges meghatározása után csaknem teljesen körülfogta a birodalom nyugati, déli és délkeleti részét. A zsidók életét a régi Oroszországban külön törvények szabályozták. Ezek a törvények a zsidók jogait messzemenően korlátozták. A települési öv és a külön zsidó törvények végérvényesen csak az 1917-es bolsevista forradalom után tűntek el.

Az oroszországi zsidóknak szinte háromnegyedrésze kereskedelemről és kézművességből élt. Míg a nemzsidó lakosságnak csak 3·9⁰/₁₀-a foglalkozott kereskedelemmel, addig a zsidók között 38·6⁰/₁₀ volt a kereskedő. Ez az egészségtelen társadalmi összetétel részben a zsidók különleges helyzetével, sokkal inkább azonban természetes hailamaikkal magyarázható. A nehéz munkát kerülték a zsidók. Az iparra is csak kényszerből adták rá magukat. A német vagy olasz iparosok alkotásvágya előttük mindig ismeretlen volt. Kikeresték maguknak a legkönnyebb iparágakat. A zsidó iparosok 55·5⁰/₁₀-a szabó volt. Ipari munkásnak nem szívesen mentek. Az orosz kormányok kísérletei, hogy a zsidókat földművelésre késztessek, a legcsekélyebb eredménnyel sem jártak. 1900-ban Oroszországban mindössze 50.000 mezőgazdálkodással foglalkozó zsidó volt. Ugyanakkor egyedül Ukrajna délnyugati részében 800.000 zsidóból 60.000-et tett ki a rabbik és tanítók száma.

A zsidóság túlnyomórésze az orosz parasztságon élösködött. A zsidók által megszállt városok és az u. n. települési kerületek — egyik-másik helyen az összlakosságnak 50—75, sőt 100⁰/₁₀-a is zsidó volt — voltak a középpontjai a zsidóság kizsákmányoló tevékenységének. A tilalmakat kijátszva igen sok zsidó élt a falvakban is. A falvak kereskedelmét teljesen kisajátították, de ők voltak a bérlői vagy tulajdonosai a birtokoknak, a malmoknak, a

cukorgyáraknak és a pálinkafőző üzemeknek. Így jelentékeny részük pedig pénzkölcsönzésből, uzsorából élt. A zsidóságnak ez a határokat nem ismerő lelketlen és kíméletlen kizsákmányoló munkája váltotta ki azután a múlt század 80-as, 90-es éveiben az u. n. pogromokat (zsidóüldözéseket). Ezek hatása alatt az orosz kormány is belátta, hogy a zsidóság néppusztító munkáját meg kell rendszabályozni. Az életbeléptetett intézkedések azonban jóformán semmit sem változtattak a települési kerületek orosz parasztságának kétségbeejtő helyzetén. A zsidók társadalmi elősködése szinte zavartalanul tovább fokozódott. Még a múlt század 90-es éveiben is kerekén $\frac{1}{4}$ millió zsidó élt palinkaadásból. A pálinkamonopolium bevezetése (1894–98) többé kevésbé megfosztotta a zsidóságot kizsákmányoló tevékenységének egyik legfontosabb eszközétől. Jellemző azonban, hogy még közvetlenül a forradalom kitörése előtti időkben is egyedül Ukrajna délnyugati részében mintegy 100.000 zsidó élt a megengedett és a tiltott szeszszitalok árúsításából. Dubnov zsidó történetíró szerint a pálinka egyedárúság bevezetése erősen megnövelte a „zsidó ipari és kereskedelmi proletáriátus”-t. A monopolium áldozatainak száma igen nagy volt — írja Dubnov. Sok zsidó számára nem volt más út, mint az, hogy gyárba menjen dolgozni. A foglalkozás nélküli zsidók száma is erősen megszorodott. Volt olyan város is, ahol a zsidó népesség 50 százalékának nem volt állandó foglalkozása.

A vállalkozóbb szellemű és mozgékonyabb zsidók mindig módot találtak arra, hogy a települési kerületekből kijussanak. Erre különben főleg II. Sándor cár reformkorszaka után a törvényhozás is módot adott. A zsidóság bizonyos rétegeinek: a kereskedőknek és segédszemélyzetüknek, az iparosoknak, a diplomásoknak ugyanis adott esetekben megengedték az ország belsejében való letelepedést. Az 1897 évi népszámlálás szerint Oroszország belsejében már 315.865 zsidó élt. Számuk a valóságban ennél jóval nagyobb volt. Nagyon sok zsidó a pénzt nem kímélve, megvesztegetés által jutott be a birodalom belsejébe és ott zavartalanul bonyolította le üzleteit.

A települési kerületekből való szabadulást és a tényleges egyenjogúságot teljes mértékben biztosította a zsidóságnak első sorban *gazdagsága és jóléte*. Lassanként a zsidóság kezébe került az egész gazdasági élet, a pénz és a vagyon nemcsak a települési kerületekben és a cári Lengyelországban, hanem az egész birodalomban. A forradalom előtti időkben az orosz bankok nagyrésze — s velük együtt természetesen a nagy ipari és kereskedelmi vállalatok — a zsidóság birtokában voltak.

Kiszabadulhattak könnyen a zsidók a települési kerületekből és biztosíthatták maguknak a teljes egyenjogúságot a *kikeresztelkedés, az áttérés* által is. Az orosz törvények ugyanis csak a zsidó hitűeket tekintették zsidóknak. A kikeresztelkedett zsidók számára minden út nyitva volt. Benyomultak a hadseregbe, a hivatalnoki karba, sőt a papságba is. A zsidók közül számosan

jutottak el ilyenmódon a legmagasabb állásokba, ahol az állam ügyeinek irányítására is nagy befolyást gyakoroltak.

Miután a főiskolai végzettség, a diploma megszerzése is teljes egyenjogúságot biztosított a zsidóknak, népes rajokban lepettek el az egyetemeket és főiskolákat. Végül is az orosz kormány kénytelen volt a közép- és főiskolákra felvehető zsidók számát korlátozni. A forradalom előtti években az orosz *kulturális élet minden ágában zsidóké volt a vezető szerep*. Az irodalomnak és a művészeteknek minden ágát zsidók uralták. Mivel csaknem az egész orosz sajtó és könyvkiadás kezükben volt, ők csinálták az úgynevezett „orosz közvélemény”-t. A zsidó értelmiségnek az orosz kulturális élet meghódítására irányuló munkáját hathatósan támogatta a mindent uraló *zsidó tőke*.

Néhány szóval, néhány vonással nem is lehet képet adni arról a mérhetetlen befolyásról, hatalomról, amelyet a zsidóság már a forradalom előtti cári Oroszországban megszerzett. A zsidó érdekek szószólói ott voltak a császári minisztériumokban csakúgy mint a cári család közvetlen környezetében. Mindezek ellenére sem tudta kivívni a régi Oroszországban egyenjogúságának törvénybeiktatását. Az orosz nép nagy tömegeinek lelke mélyén ugyanis kiiríthatatlanul ott élt az ellenszenv a zsidósággal szemben. Az orosz nép legszélesebb rétegeinek módjában volt közvetlen közletről megismerni a zsidóság élődsi természetét. Saját szenvedésén és nyomorúságán keresztül ismerhette meg a zsidóság könyörtelen kizsákmányolásra irányuló munkáját. A katonai körök, a hivatalnoki kar és az egyház is minden egyenjogusítási törekvéssel a legélesebben szembefordult. Az utolsó cárok általában szintén ezt a zsidóellenes álláspontot tették magukévá.

Zsidók az orosz forradalmi mozgalmakban.

Az ismert zsidó bolsevista, régebben cionista író Rafes mondja a következő, szinte vallomásszerűen hangzó szavakat: „A cárizmusnak a zsidóság ellen irányuló gyűlölete jogosult volt. Hiszen a 60-as évektől kezdve a kormányok, a különböző forradalmi pártokban az aktív tagok között mindig igen nagy számmal találtak zsidókat.” Csakugyan, a 60-as, de még inkább a 70-es évektől a zsidóság nem csak hogy nagy tömegekben benyomult, de a *vezető szerepet is magához ragadta a forradalmi pártokban*. A zsidó Nathanson szervezte az első „narodnitseskije” (népies) pártokat: így a „tsaikowzy” szövetséget, majd a „Semlja i Wolja”-t (Föld és szabadság) ezekből alakult ki a „Narodnaja Wolja” (Nép-szabadság) és a „Tsernyi Peredel (a fekete különítmény). Ezek a szervezetek voltak később alapjai a szociálforradalmár és a szociáldemokrata pártnak, amelyek döntő szerepet játszottak az 1917-es forradalomban. Hasonlóképp Nathanson alapította még a 90-es években a „Narodnoje Prawo” (Népjog) nevű pártot, amelynek romjaiból szerveződött meg később a polgári ellenzék pártja (Kons-

titulonelle Demokraten, a név megrövidítése által kapta ez a párt a k. D. kadett elnevezést). A *szociálforradalmár pártot a zsidó kapitalista Gotz—Cassoch—Wysotzki* dinasztia alapította és irányította. A legtekintélyesebb zsidó párt azonban a szociáldemokrata párt volt, amely a szocialista „Bund” kezdeményezésére jött létre. A szociáldemokrata párt hamarosan két részre szakadt; „mensevikiek”-re (kisebbségek) és „bolsevikiek”-re (többségekre). A *mensevikiek* vezérkara *kizárólag zsidókból állt*. A pártvezetők között voltak Axelrod, Nartow—Zederbaum, Trotzki—Bronstein, Dan-Gurwits, Abramovits—Rein és még számos zsidó. A zsidóknak a bolsevikieknél játszott szerepét alább részletesen és behatóan fogjuk vizsgálni. A forradalomban annak idején fontos szerep jutott az anarchistáknak is. Vezetőik túlnyomóan zsidók és pedig; He, Bleichmann, Grossmann—Rostsin, Volin. Végül a kadettek vezére a zsidó *Winawer* volt. Rajta kívül tekintélyes szerepet vitt még a pártban igen sok zsidó, így többek között: Grusenberg, Jollos, Herzenstein, Hessen.

Különösen a 90-es évek óta vettek erősen tevékeny részt a zsidók a forradalmi mozgalmakban. A kommunista párt zsidó tagozata 1919 végén a Központi Komiténak küldött jelentésében találónan írja a következőket: „A forradalmi mozgalom elmúlt 25 esztendeje alatt, különösen az ország nyugati részében a zsidó munkásság volt az egyetlen igazán forradalmi elem.” A zsidók egyébként a forradalmat kezdettől fogva kereskedelmi vállalkozásnak, nagy nyereséggel kecsegtető jó *üzletnek* tekintették. Ebbe az üzletbe hatalmas saját és idegen tőkéket fektettek be. Ezeknek az óriási összegeknek segítségével mi sem volt könnyebb, mint a forradalmi pártok számottevő vezető állásainak zsidókkal való betöltése. A *tömegek szellemi irányítását*, vagyis a forradalmi pártokban az agitációs és propaganda tevékenység vezetését is teljesen a zsidók sajátították ki. Az orosz forradalmárokat a zsidó vezetők egyszerűen csak eszköznek használták a saját külön terveik megvalósítására, a zsidó érdekek szolgálatára. Azokat az oroszokat pedig, akik nem akarták magukat a zsidó vezetők önkényének alárendelni, kiszorították, kizárták a pártokból, s minden eszközzel teljes megsemmisítésükre, tönkre tételükre törekedtek.

A terrort, a zsidó forradalmi szervezkedésekkel elszántan szembehelyezkedő kormányférfiaknak és magasállású tisztviselőknek meggyilkolását is **zsidók szervezték meg**. A II. Sándor cár meggyilkolását végrehajtó szervezetnek alapítója a zsidó Nathanson volt. A szociálforradalmi párt terrorista szervezetének feje előbb a zsidó Gersuni, majd a zsidó Asew volt. A terrorcselekmények végrehajtói között is találunk zsidókat. Így II. Sándor cár meggyilkolásában részt vett egy Helphand nevű zsidó nő. Plehwe belügyminiszter egyik gyilkosa a zsidó Sikorski. Stolypin miniszterelnök gyilkosa pedig a zsidó Bogrow volt. Mégis tagadhatatlan, hogy a zsidók inkább kitervezték, előkészítették a ter-

forista cselekményeket, a végrehajtást pedig legszívesebben az oroszokra bízta. A zsidók által megszervezett gyilkosságok valószínűleg nem is annyira az orosz szabadságharc célját, mint inkább a zsidóság érdekeit szolgálták. Egészen bizonyos például, hogy Szergej Alexandrovics nagyhercegnek meggyilkolása az orosz szabadságmozgalom ügyét nem szolgálta. Ez a gyilkosság a zsidók bosszúműve volt, mert a nagyherceg sok ezer zsidót kitelepített Moszkvából és a zsinagógát is bezáratta. A nagyherceg meggyilkolásáról Dubnow a zsidó historikus világosan félreérthetetlenül írja a következőket: „Amikor Kaljaeew az előkelő orosz ifjú a Romanow ház egyik tagjára bombát dobott, *aligha sejtette, hogy eszköz a történelmi nemes kezében, amely rajta keresztül büntette meg a zsidóság meggyalázásáért a moszkvai Hamant.*”

Már az 1905. évi első forradalomban is zsidók állottak mindenütt az élen. Az irányítás kizárólag az ő kezükben volt. A birodalmi dumában helyet foglaló polgári forradalmárok vezére Trotzki — Bronstein volt. Moszkvában 1905 decemberében zsidók által szervezett véres bolsevista lázadás tört ki. A rohamcsapatokat a zsidó Litwin — Seddi vezette. Megrendítő képet fest az 1905. évi forradalomról emlékirataiban Sulgin a birodalmi дума tagja. „A csöcselék — amelyben feltűnő nagy számmal voltak zsidók — betódult a városháza üléstermébe és féktelen gyűlölettel tépte le egymásután a falon függő cárképeket. Több császár-képnek kiszúrták a szemét, másokkal meg mindenféle gúnyt űztek. Egy vörös hajú zsidó diák fejével átszakította az uralkodó cár képét és az átszakított vászonnal a vállain őrjöngve ordította: „Most én vagyok a cár!”

A forradalom rémségeiben és borzalmaiban mindenütt ott volt a zsidóság keze. Csoda-e ily körülmények között, ha az orosz néptömegek az első forradalomra pogrommal válaszoltak. Dubnow is megjegyzi „Az 1905. évi pogrom egyenes felelet volt a zsidóknak a forradalomban tanúsított magatartására”.

A zsidóság forradalmi szereplésének okai.

Mivel magyarázható meg a zsidók tömeges részvétele és vezető szerepe a forradalmakban?

A zsidókat elkeserítette a velük szemben lépten-nyomon megnyilvánuló általános ellenszenv. Nem volt meg az egyenjogúságuk noha ennek elnyeréséért minden eszközt igénybe vettek. A települési kerületek zsidó tömegeinek helyzete meglehetősen nyomorúságos volt. Ezek a tömegek természetesen kedvezőbb életlehetőségek után vágyakoztak. Mindez azonban korántsem magyarázza meg az orosz forradalmak zsidó jellegét.

A zsidó sokkal inkább, mint bárki más vagyoni, pénzügyi törekszik. Hasonlóképpen a zsidóban sokkal jobban él a népi, a nemzeti öntudat, mint bármely más nép fiaiban. Egyáltalában nem volna meglepő, ha a zsidók egy polgári forradalom előkészítésében, meg-

szervezésében vállalják az irányító szerepet. Hiszen egy ilyen forradalom siker esetén megadja nekik a teljes egyenjogúságot, megerősíti őket az eddig szerzett tulajdonukban, új és korlátlan lehetőségeket nyújt a vagyonszerzésre és végül a legmesszebbmenően biztosítja a zsidóságnak, mint nemzeti kisebbségnek kijáró jogokat. A zsidókat azonban a nemzetközi szocialista pártokban találjuk, amelyek úgy a magántulajdon gondolatát, mint a nemzeti eszmét a legélesebben elítélik. Még hozzá a zsidókat ezekben a pártokban nem mint egyszerű, szürke párttagokat találjuk, hanem mint *vezéreket, szellemi irányítókat és szervezőket*. A bolsevizmus kezdettől fogva mindmáig úgy a magántulajdonnal, mint a nemzetiérzéssel és gondolattal szemben a legteljesebb elutasítás álláspontjára helyezkedett. A zsidók pedig mint majd később látni fogjuk, épen a bolsevik pártban kezdettől fogva fontos szerepet töltöttek be. Befolyásuk a pártban idővel mind jobban növekedett, majd legfőbb vezetőivé lettek a mozgalomnak. Végül a bolsevizmuson keresztül eljutott a zsidóság az egész orosz birodalom feletti uralomhoz. Mikép a bolsevizmus alapját képező forradalmi elméletnek a megalapítója is a *zsidó Marx (Mardochai)* volt, úgy e tannak a legmeggyőződéseesebb és legszenvedélyesebb terjesztői és hívei mindig a zsidók voltak. A zsidó forradalmárok jó részének ösztönszerű vonzódása a nemzetközi szocializmus eszméihez a *zsidók gyökértelenségével* magyarázható. A gyökértelen zsidók olyan emberek, akik a zsidó földről, a zsidó kultúrától elszakadtak, anélkül azonban, hogy egy másik földre, egy másik nemzeti kultúrába beleolvadtak volna. Olyan emberek ezek, akik mivel nem tartoznak semmiféle nemzeti közösséghez, gyűlölnék mindent ami nemzeti és hódolnak a népeket szétromboló internacionalizmusnak. Klatzkin a legismertebb zsidó nacionalisták egyike „zsidó asszimiláltak”-nak nevezi őket és így ír róluk; „szívesen kozmopoliták: gyökértelenek, nem érzik a nemzeti génusz titokzatos erőit. Szívesen vállalkoznak a különböző nemzeti kultúráknak a közvetítésére, összekeverésére. Megvetik a nemzeti közösségek szervezett zártságát... Sehol sem érzik otthon magukat és mégis mindenütt otthon vannak. Szívesen radikálisok és a legmodernebbek a modernek között. Mindig tagadók, bírálók, átértékelők, rombolók; üres lelkek, akik elvesztették nemzeti sajátágaikat, a szellem proletárjai, akik a történelmi folytonosságból kiszakadva nem találnak megnyugvást. Mindig gyanús az idealizmusuk is. Mint szabadságapostolok csak a fennálló társadalmi rend ellen izgatnak. Ha ezeknek a gyökérteleneknek van valami kapcsolatuk még a zsidósággal, úgy csak zavart keltenek és egyenlenségeket szítanak. Hasonlóságot, rokonságot látnak a legellentétesebb dolgokban. Mindenképen azt akarják, hogy a zsidók németekké, franciákká, lengyelekké legyenek. Nem akarják megérteni, hogy ez sohasem valósítható meg, mert természetellenes. Nem akarják belátni, hogy ezzel a zsidóknak, németeknek, franciáknak, lengyeleknek egyaránt ártanak.”

Mivel is magyarázhatjuk tehát végeredményben a gyökértelen zsidóknak feltűnő és különös vonzódását a nemzetközi szocializmus eszméihez? Zsidó szerzők elsősorban a zsidóságnak a materializmusra és a racionalizmusra való általánosan ismert hajlamosságára hivatkoznak. „Természetesen nem véletlen az, — írja a hírhedt zsidó vezér Lewin — hogy a racionalis gondolkodásra hajlamos zsidók, akiket semmiféle hagyomány nem fűz a környezetükhöz, amelyben élnek, ezekben a hagyományokban felesleges sőt káros és az emberiség fejlődését akadályozó értelmetlenségeket látnak — nem, egyáltalában nem véletlen, hogy a zsidók a forradalmi eszmékhez mindig oly közel állottak”.

Ezért voltak hát épen a zsidók a nemzetközi szocializmus eszmerendszerének nem csak kieszelői, de minden időkben legkiválóbb képviselői és legodaadóbb terjesztői is. Nem hiába emelte ki *Lenin* a zsidók nemzetköziségét és hangsúlyozta „fogékonyságukat a kor vezető eszméi és mozgalmai iránt”. A zsidók forradalmi szelleme — írja *Lenin* — „világmozgató vonása a zsidó kultúrának”. *Marx* barátja és munkatársa *Engels* Frigyes 1890-ben ezeket írja: „*Sok-sok mindent köszönhetünk a zsidóknak!*” — *Heinér*ől és *Börnér*ől nem is szólva, *Marx* merőben zsidóvérű volt, hasonlóképp *Lasalle* is. *Legjobbaink között ugyancsak sok a zsidó*”.

Az orosz forradalomban, sőt a bolsevista lázadásban is nemcsak a gyökértelen, hanem az öntudatos zsidók is részt vettek. Minél inkább növekedtek a forradalom győzelmi kilátásai, *annál nagyobb tömegekben csatlakoztak hozzá a népiüktől el nem szakadt nacionalista zsidók*. Már a forradalom előtti időkben is szoros együttműködés fejlődött ki a világnézetileg egymástól egészen távol álló nemzeti és a szocialista zsidók között. Zsidó vezérek egyidejűleg orosz forradalmi és zsidó nemzeti pártokhoz tartoznak. Zsidó kapitalisták szocialista pártok bőkezű támogatói, sőt tagjai is. A zsidóság szélesebb rétegei jóideig csak a mérsékelt, kispolgári szocialista pártokkal rokonszenveztek és a szélsőséges bolsevikiektől sokáig idegenkedtek. Amikor azonban valószínűnek látszott, hogy a bolsevisták uralomra jutnak, különösen pedig, amikor a hatalmat kezükbe kerítették — *akkor a zsidók nagy tömegekben tödultak a bolsevistákhoz*. A települési kerületek ortodox zsidó tömegei fanatikus hívei, elszánt harcosai és védelmezői lettek a bolsevista forradalomnak. A cionista zsidók közül is számosan léptek be a bolsevik pártba. Mit jelent mindez?

Egyszerűen azt, hogy a zsidóság lelki alkatának egyik leglényegesebb vonása az akadályokat nem ismerő, eszközökben nem válogató, egy pillanatig meg nem szünő *törekvés a hatalomra*. Ezzel a mérhetetlen hatalomvágygyal magyarázhatjuk meg a zsidóságnak úgy az orosz, mint minden más forradalomban való szereplését. *Klatzkin* írja: „A hatalomra törekvés, az uralomvágy hajtja, kényszeríti a zsidóságot arra, hogy az idegen környezethez minél tökéletesebben alkalmazkodjék, mert csak így tud magának biztos és erős pozíciót kivívni.”

A zsidóság tehát, hogy a hatalom felé vezető útát minden kepen biztosítsa, *valamennyi* forradalmi pártban megszerezte a vezetést. Semmit és senkit sem felejtett ki a játszmából, mindennél ott voltak a képviselői. Ki tudhatja előre a történelem útjait, ki számíthatja ki, hogy melyik párt fog majd uralomra kerülni? A zsidóság tudta jól, hogy a történelmi meglepetésekkel szemben az egyetlen biztosíték az, ha minden pártban ott van. A zsidóság széles rétegei Oroszországban inkább a mérsekelt szocialista és polgári pártok segítségével szeretlek volna a hatalomhoz jutni. Ebben az esetben ugyanis kiépíthették volna orosz földön is a Nyugat-Európában már oly jól bevált kapitalisztikus hatalmi rendszert. A zsidóságnak ez a vágya nem teljesült be. Amikor ennek tudatára ébredt, *nyomban átállt a bolsevista oldalhoz*. A bolsevizmus által hirdetett „szocializmus” segítségével rövidesen sikerült Kelet-Európában ugyanolyan, sőt talán még erősebb hatalmi helyzetet kivívnia, mint amelyet nyugaton a kapitalizmuson keresztül szerzett meg. A bolsevizmus kiméretlen kézzel szétrombolta a hagyományokból és a történelemből táplálkozó orosz életet. Látszólag ehhez a régi élethez való visszatérésnek még a lehetőségeit is megsemmisítette. A hatalom megszerzése a bolsevizmus által egyáltalán nem volt valami nagy feladat a zsidóság számára. A radikális érzelmű zsidók közül sokan már régen nagyon tekintélyes helyet töltöttek be a bolsevista pártban. A faji összetartás törvényének értelmében ezek a zsidók, amikor eljött az alkalmas pillanat, könnyűszerrel nyithatták meg az érvényesülés útját fajtestvéreik előtt. Voltak zsidók, akik a bolsevizmus ellen harcoltak — hangzik fel az ellenvetés a tulsó oldalról. Igen, de nagyon kevesen és csak időnként mutatóba azért, hogy váratlan fordulatok ellen is be legyen biztosítva a zsidóság. Eppen napjainkban láthatjuk, hogy a zsidóságnak a bolsevizmus elleni harca mindjobban ellanyhul. A bolsevizmus a világ zsidóságában egyre erősebb és hathatosabb támogatóra talál. *A zsidó kapitalizmus és a zsidó bolsevizmus közötti kapcsolatok egyre szorosabbak lesznek. A teljesen elzsidósodott bolsevizmus egyik legfőbb és legerősebb támasza lett a világzsidóságnak az ébredő emberiség elleni harcában.*

Végül még egyet nem szabad figyelmen kívül hagynunk. A nemzsidó népek uralkodni akarásukat, hatalmi vágyukat külön állam alapításában, megszervezésében és megvédelmezésében élik ki. A zsidóknak azonban nincs területileg elhatárolt államuk. Nem is lesz és nem is lehet nekik soha, mert túlnyomóan kereskedő és intellektuell nép s mint ilyen, nem képes az államalkotásra, hanem mindig más népeken élősködik és azok kizsákmányolásából él. A zsidók ily módon uralmi törekvéseiket tehát csak más népek keretein belül tudják megvalósítani. Hatalmi céljaikat a zsidók csak úgy tudják elérni, hogy a más népek által alkotott államokat szétrobbantják. A népeket forradalomra, saját fajuk uralma és a történelemben gyökerező szervezett állami élet el-

lem harcra izgatják. A zsidóságot ebben a munkájában erőteljesen támogatják a befogadó nép alacsonyabbrendű, a faji és a társadalmi közösségen kívül álló elemei. A zsidóságnak a nemzsidó népek megsemmisítésére és a hatalom megszerzésére irányuló harcában fontos fegyvere a liberalizmus és a racionalizmus. Mindkettő sajátosan és jellegzetesen zsidó szellemi termék. A zsidók a liberalizmus és racionalizmus eszmevilágával megfertőzték a népeket. A szétbomlasztott néptesteken könnyűszerrel győzedelmeskednek és uralkodnak a zsidók.

A zsidóság materialista szellemiségének lényegét és romboló hatását talán senki sem fejtette ki oly világosan és találóan, mint a zsidó Marx. „Nézzük csak meg az igazi világi zsidót” — írja 1843—44-ben — „a hétköznapi és ne az ünnepnap i zsidót . . . ne keressük a zsidók rejtélyét vallásukban, hanem keressük a vallás rejtélyét az igazi zsidóban. Mi a világi alapja a zsidóságnak? A gyakorlati érzék, az önzés. Mi a zsidók világi kultusza? A nyerészkedés. Ki a zsidók világi istene? A pénz . . . Egy olyan társadalmi berendezkedés, amely megsemmisíti a nyerészkedésnek még a lehetőségét is, a zsidóságot létalapjában rendítené meg. A zsidó a maga módján már emancipálódott: a pénz segítségével hatalomhoz jutott. A pénz uralkodik a világ felett. A zsidóság materialista szelleme a keresztény népek szellemévé lett. A zsidók annyira emancipálták magukat, hogy a keresztények zsidókká lettek. A zsidó Isten világistenné lett.”

Ehhez legfeljebb még azt kell hozzáfűznünk, hogy maga Marx egyáltalában nem szakadt el az általa oly találóan és tökéletesen megrajzolt zsidó szellemiségtől. A nemzetközi szocializmus tana, — amelyet Marx alkotott meg — át van itatva a zsidó materializmus eszméivel. *A zsidó marxizmus fordított oldala a zsidó kapitalizmusnak.* Néha úgy tűnik fel mintha egymás ellen harcolnának. Történelmi távlatból nézve a dolgokat és eseményeket, kitűnik, hogy nagyon jól megférnek egymással, sőt mintegy kiegészítik egymást. Útjuk és céljuk azonos. Mindkettő a zsidóság végleges győzelmét akarja kivívni.

Dosztojevszki már 1877-ben azt írta, hogy a zsidók nyugaton már „sok régi eszményt a magukéval helyettesítettek.” Jövőbelátó, zseniális elméjével a zsidó világuralom bekövetkezését is előre megsejtette; ugyanezen évben ezeket írta: „. . . Közeledik az ő birodalmuk, az ő egyeduralkodásuk. Megkezdődik eszméiknek győzelme s megsemmisül az emberszeretet érzése, az igazság szomjúhozása, a keresztény és nemzeti gondolat, sőt még az európai nemzetek faji büszkesége is.”

Dosztojevszki sötét jóslatai a legnagyobb mértékben beteljesedtek Oroszországban. A zsidók beürakodtak az orosz nép felszabadító harcába. Rányomták saját szellemiségük bélyegét és magukhoz ragadták a vezetést. A bolsevizmus pedig — amely oly élesen tükrözi vissza a zsidó „világisten” eszményeit — megsze-

rezte nekik a végleges és korlátlan uralmat. A forradalom az orosz nép szörnyű végzetévé — zsidó ügyévé lett.

A zsidó „Szövetség” (Bund).

A zsidók nem elégedtek meg azzal, hogy az orosz pártokban a vezetést magukhoz ragadták, hanem külön zsidó pártokat is szerveztek. Ezeknek a jelentős zsidó tömegeket magukba foglaló alakulatoknak számottevő szerepük volt az orosz forradalom kialakulásában. A leghatalmasabb és az orosz forradalomban legjelentékenyebb szerepet játszó ilyen párt a *„Lengyelországi, litvániai, oroszországi általános zsidó munkásszövetség”* röviden a „Szövetség” volt. 1897-ben alapították.

A „Szövetség” kezdettől fogva jól meg volt szervezve, mert vezetésében nagy számban vettek részt a zsidó értelmiség tagjai. A „Szövetség” kezdeményezésére jött létre egy évvel később az Oroszországban szétszórt különböző marxista csoportok egyesülése az *oroszországi szociáldemokrata munkáspárt*. A „Szövetség” volt a főszervezője a mi pártunk első kongresszusának 1898-ban. És *semmi esztre sem lehet csupán a véletlennek* betudni, hogy ezt a kongresszust Minszkben tehát a települési kerület és a Szövetség működési területének egyik városában tartották — írja a zsidó bolsevista Zinovjev (Radomylski.)

A kongresszus résztvevői voltak az orosz szociáldemokrácia alapítói. Név szerint a következők: Eidelmann (zsidó), Wigdorszik (zsidó), Radsenko (orosz), Tutsanski (zsidó), Wanowski (orosz), Petruszewits (?), Kreme (zsidó), Kossowski—Lövenson (zsidó), Mutnik vagy Mutnikovits (zsidó). Az utolsó három képviselte a Szövetséget. A pártnak — amelyik később *Oroszország urává lett* — alapítói között *hat a zsidó* és csak kettő az orosz. Az első központi komité három tagjából — Krémer, Eidelmann, Radsenko — kettő zsidó.

A Szövetségnek kezdettől fogva döntő súlya volt az orosz szociáldemokrácia irányításában. Az oroszországi szociáldemokrata munkáspártba csak mint különálló, autonóm egység lépett be. A zsidó proletáriátust érintő kérdésekben teljesen szabad kezét tartott fenn magának. A Szövetség mint az O. Sz. M. P. (Oroszországi szociáldemokrata munkáspárt) tagja elfogadta ugyan a párt programját, de fenntartotta a jogot, hogy azt saját céljainak és tömegeinek megfelelően fogja keresztül vinni. A Szövetség főfeladata továbbra is a külön *zsidó érdekek* védelme maradt. A szocialista színezet ellenére a Szövetség lényegében véve *zsidó nemzeti párt* volt. A jól ismert zsidó taktikával állunk szemben. Ők betolakodnak a vendéglátó, a befogadó népek politikai és társadalmi mozgálmaiba, szervezeteibe és a legmesszebbmenően beavatkoznak a népek belső életébe, ezzel szemben ők maguk *saját belső ügyeikbe semmiféle idegen beavatkozást nem tűrnek meg*, az ő tömegeikre idegenek nem gyakorolhatnak befolyást. A

Szövetség különben ezt az álláspontját nyíltan és világosan is lezárta az 1901-ben tartott 4-ik kongresszusán, kimondván, hogy „zsidó nemzet” van, a Szövetség pedig egyedüli képviselője a nemzet proletáriátusának. A propaganda munkát Oroszországnak azokon a vidékein, ahol zsidók nagy tömegekben éltek, csak a Szövetség szervezetei végezhetik. Az O. Sz. M. P. 1903-ban tartott 11-ik kongresszusán a Szövetség már azt követeli, hogy a párt keretén belül föderatív egységnek ismerjék el. Az oroszországi proletáriátus megszervezésére vonatkozólag a Szövetség megbízottai azt javasolják, hogy ezt a munkát az egyes nemzetiségek között külön-külön végezzék el.

Lenin akkor igen élesen szembehelyezkedett a Szövetséggel. Mint következetes internacionalista azt vallotta, hogy a proletármozgalomnak nemzetiségek szerint való felosztása nemcsak hogy nem segíti elő, de egyenesen veszélyezteti a végső győzelmet. Lenin nem tekintette a zsidóságot külön nemzetnek. A zsidóság számára egy út van csupán, a teljes beolvadás — mondotta. A párt legyen egységes — a föderatív elv hamarosan bomláshoz vezetne és a mozgalom végét jelentené. „A proletáriátusnak egész Oroszországban nyelvi és nemzetiségi különbség nélkül, mint erős harci egységnek kell fellépnie az önkényuralom és a burzsoázia ellen vívott harcban.”

A Szövetség követeléseinek megtagadása miatt válaszul kilépett a szociáldemokrata pártból. Csak az 1906 évi első forradalom idején, — amelyhez a Szövetség is csatlakozott — került újra közelebbi kapcsolatba a párttal. Ettől kezdve azután mind bensőbbé és szorosabbá váltak a kapcsolatok a Szövetség és a mensevikiek között. A bolsevistákkal szemben a Szövetség egészen az októberi forradalomig meglehetősen elutasító magatartást foglalt el.

„Három évig a Szövetség volt pártunknak a leghatalmasabb és számszerűleg is legerősebb szervezete” — írja a már említett zsidó bolsevista Zinovjev. 1904-ben a szövetségnek 40.000 tagja volt. Később némi visszafejlődés mutatkozott. 1907-ben az OSzMP-nek V-ik pártnapján 149.000 szervezett munkás képviselőjében 305 kiküldött vett részt, akik közül 25.000 munkás képviselőjében 55 delegátus tartozott a Szövetséghez.

Az átmenet korszaka.

Március 12-én (ó-görög időszámítás szerint február 27-én) összeomlott a Romanovok 300 éves trónja. A zsidóság minden rétege pártállásra való tekintet nélkül kitörő örömmel üdvözölte a forradalmat. Most már nyitva állott az út a korlátlan egyenjogúsítás és azontul a hatalom és az egyeduralkodás felé. 1917 április 3-án már meg is jelent a zsidókra vonatkozó korlátozásokat megszüntető törvény.

A forradalom első napjaitól kezdve a zsidók mindenütt az élen állottak. A Tauris palotában a birodalmi дума komitéja mellett rögtön megalakult a „forradalmi demokrácia” szerve — a munkás- és katonatanácsok végrehajtó bizottsága. Egyidőben megalakult az első „ideiglenes kormány.” Az *igazi kormány* a végrehajtó bizottság volt, melynek hatalma és befolyása mindinkább növekedett. A forradalom történésze és tevékeny résztvevője a zsidó Suchanov-Himmer szerint az első végrehajtó bizottság tagjai a következők voltak: a georgiai Tseidse, az orosz Gvosdev, Skobelew, Peschonow és a zsidó Bogdanov, Kapelinski, Grinevits—Schechter, Frankorusski, Suchanov—Himmer, Ehrlich, Bronstein. Ismeretlen nemzetiségű: Kerenski és Sokolov.* A 15 tag közül tehát — 3 orosz, 1 georgiai és 9 zsidó. A végrehajtó bizottságban a zsidók túlsúlya később még nagyobb volt. *Összes szerveit* zsidók irányították. Csaknem valamennyi osztály élén zsidók állottak; az általános ügyvitelt — Bogdanov; az agrárügyeket — a zsidó Gotz és Suchanov; az élclmezési ügyeket — a zsidó Gromann, Frankorusski, Bronstein; a törvény-előkészítést — a zsidó Suchanov, Bramson, Gromann, Krassikov, Steklov—Nachamkes, Frankorusski és egy orosz, Tsaiikovski; a nemzetközi ügyeket — zsidó Larin—Lurjé; a gazdasági osztályt — a zsidó Liber; az agitációt — a zsidó Ehrlich, Krassikov és az orosz Slejapnikov; a pénzügyet — a zsidó Bramson irányítja. Az „Izvestija Z. I. K.” (a Z. I. K. tudósításai) első szerkesztőségének tagjai: Steklov, Ziperovits, Goldenberg, Avilov — *tehát 3 zsidó, 1 orosz.* A végrehajtó bizottság *igazi irányítása* az októberi forradalom kitöréséig a következők kezében volt: Tseidse (georgiai), Bogdanov (zsidó), Gotz (zsidó), Zeretelli (georgiai), Liber (zsidó) és Dan (zsidó). A 6 közül — 2 georgiai és 4 zsidó.

A paraszt képviselők tanácsa által alakított első végrehajtó bizottságban mindössze három földműves volt, egyébként a 30 tag közül 7 volt a zsidó. A munkástanács vezetőségében is összesen 2 munkás foglalt helyet. Az átmeneti korszak utolsó idejében alakult Konventben a *zsidók annyira túlsúlyban voltak*, hogy Nabokov az alelnök nyíltan „synedrion”-nak (sanhedrin = a vének tanácsa a zsidóknál) nevezte. Valóban a Konvent arcu-lata egészen zsidó volt. A tartományok kormányzó-szervezeteiben, különösen Oroszország nyugati és délnyugati részében szintén a zsidók voltak többségben. Már a forradalom első napjaitól kezdve igyekeztek a zsidók tömegesen elhelyezkedni az állami és tartományi kormányzat különböző hivatalaiban. Az 1917. április 3-i törvény elhárított előlük minden akadályt. El is lepték rövidesen úgy az állami igazgatás, mint az önkormányzatok különböző szerveit. Zsidókat találunk a minisztériumokban, a szenátusban, a hadseregben. Pétervár fejévé a zsidó Schreidert választották. A

* Kerenskire vonatkozólag azt állítják, hogy fél zsidó. Sokolovot pedig zsidó származásúnak mondják. A zsidók között igen elterjedt a Sokolov név, pl. Nahum Sokolov egyik vezére a cionizmusnak.

zsidók lázasan buzgólkodtak, nem csoda, ha hatalmuk nap-nap után szemmel láthatóan gyarapodott.

A zsidók többsége ebben az időben a mensevikiekhez és a szociálforradalmárok pártjához tartozott. Mindkettő tulajdonképpen kormánypárt volt s vezetői túlnyomórészt zsidók voltak. Még a Szövetség is kormánypárti lett és „jobboldali” színezetet öltött magára. Ezt azzal magyarázhatjuk, hogy a zsidóság jó része sokáig egy liberális-kapitalista-zsidó „burgeois” rendszer kialakulásában reménykedett. Ezek a zsidó-kapitalista célok és érdekek bírhatták a Szövetséget arra, hogy élesen szembehelyezkedjék a bolsevistákkal, akik viszont egyenesen a forradalom ellenségének tartották a Szövetséget. Az értelmiséghez és a proletáriátushoz tartozó zsidók közül sokan nem értették egyet a Szövetség politikájával, kiléptek és a bolsevistákhoz csatlakoztak.

Általában a forradalom előrehaladásával a zsidók közül egyre többen ott hagyták a régi liberális-kapitalista gondolkozásu vezetőiket és átmentek a bolsevista táborba.

A bolsevisták magukhoz ragadják a hatalmat.

A bolsevisták által tervbevett fegyveres felkelés előkészületei 1917 nyarának vége felé befejeződtek. Elérkezett a döntő pillanat. Az erőtlen és tehetetlen átmeneti kormány megpróbálta elhárítani a fenyegető veszélyeket. Elrendelte a bolsevista vezérek letartóztatását. Ujságjaikat és propaganda tevékenységüket betiltotta. Ezek az intézkedések azonban már elkéstek. Kornilov tábornoknak jobboldali diktatura megteremtésére irányuló kísérlete, a „forradalmi demokrácia”-nak főként zsidókból álló újabb nagy tömegeit terelte át a bolsevik táborba.

Vessük fel már most a kérdést: Milyen szerepük is volt a zsidóknak a bolsevista párt vezérkarában?

A bolsevista párt, mint az oroszországi szociáldemokráciának teljesen különálló tagja, az 1903-ban tartott 2-ik pártnapon bekövetkezett szakadás után alakult meg. Az „Oroszországi Szociáldemokrata Munkáspárt” (bolsevik) nevet kapta. A párt élén a Zentralkomité (Z. K.) — Központi Komité — állt. Már az első évek (1903—1907) Zentralkomitéjaiban is mindig vezető szerepet játszottak a zsidók. Arányszámuk 22'2—66'6% között ingadozott.¹ Az 1903—1907 évek különböző Z. K.-jainak tagjai között átlagban 36% volt a zsidó. A bolsevista párt vezérkarának $\frac{1}{3}$ -ad része ebben az időszakban a zsidók közül került ki. A többi nem orosz nemzetiségek, mint a lettek, a georgiaiak, örmények, lengyelek, litvánok, stb. együttvéve átlagban csak 14 százalékát adták a pártvezetőségnek.

Ha figyelembe vesszük, hogy a zsidók ebben az időben csupán 4%⁰-át tették ki Oroszország össznépségének, úgy nyilván-

¹A zsidók százalékszámához az előszóban részletezett módon jutottunk.

való, hogy a bolsevista párt vezetésében betöltött szerepük 9-szer nagyobb, mint azt a népességi százalékszámuk után várni lehetne.

A bolsevista pártot a valóságban egészen a Z. K. zsidó tagjai irányították. A párt zsidó vezetőinek nevei voltak a legközismertebbek.

Minél inkább közeledett 1917 nyarának végével az összeomlás napja, annál több lesz a zsidó a bolsevista párt vezető állásaiban. A zsidó Zinovjev—Radomilsky, Sverdlov, Golostsekin és Krassin már jóval a háború előtt is tagjai voltak a Z. K.-nak. Rajtuk kívül a VI. pártnapon (1917 augusztus) még többek között a következő zsidókat választották be a Komitéba: Trotzki-Bronstein, Kollontai (félzsidó nő), Uritzki, Sokolnikov—Brilliant, Joffe. A VI. pártnap elnöksége 11 személyből állt, akik közül 1 georgiai volt, 3 orosz (27·3⁰/₀) és 7 zsidó (63·5⁰/₀). A legnagyobb-részt szintén zsidókból álló diszelnökség (Lenin, Trotzki, Zinovjev, Kamenev-Rosenfeld) nem jelent meg a pártnapon. Közülük többen ugyanis már le voltak tartóztatva, mások pedig elrejtőzködtek. A pártnapon megválasztott Komité tagjai közül 40 százalék a zsidó. Az oroszok eddigi abszolút többségüket a Komitéban elvesztették. A felfordulás alapos győzelmet biztosító előkészítése új szerv felállítását tette szükségessé. Ennek az új szervnek nemzetiségi összetétele végtelenül fontos, hisz a bolsevista lázadásért a főfelelősség ennek a lelkiismeretét terheli.

A kitörés előtt álló bolsevista forradalom irányításához a 25 tagból álló Z. K. nagy és nehézkes szervezetnek bizonyult. A Komité tehát augusztus 5-i ülésén a maga kebeléből egy „szűkebb bizottság”-ot küldött ki. A „szűkebb bizottság” tagjai kijelölték mindannyiuk teendőit. Oroszországot körzetekre osztották be, amelyeknek vezetését is magukra vállalták. A „szűkebb bizottság” tagjai voltak a következők: Stalin (georgiai), Sokolnikov (zsidó), Derszhinski (lengyel), Miljutin (orosz), Uritzki (zsidó), Joffe (zsidó), Sverdlov (zsidó), Muranov (orosz), Bubnov (orosz), Slassova (orosz nő), Saumian (örmény). A bizottság 11 tagja között 4 orosz (36·4⁰/₀), 4 zsidót (36·4⁰/₀) és 3 nem orosz (36·4⁰/₀) találunk. Az oroszok arányszáma a „szűkebb bizottság”-ban tehát még csekélyebb, mint a Komitéban.

Október 23-án (őgörög 10-én) tartotta a Z. K. azt a történelmi nevezetességű ülését, amelyik elhatározta a forradalmat. Az ülésen résztvettek: Lenin, Sverdlov, Zinovjev, Kamenev, Trotzki, Stalin, Uritzki, Derszhinski, Kollontai, Bubnov, Sokolnikov, Lomov. Közülük: 2 orosz (16·7⁰/₀), 7 zsidó (58·3⁰/₀), 2 nem orosz (16·6⁰/₀). A történelmi Oroszország megsemmisítését, az orosz birodalom és az egész világ forradalmasítását elhatározó sorsdöntő jelentőségű ülés résztvevőinek 60 százaléka zsidó volt. A fegyveres lázadásról szóló határozatot Lenin fogalmazta meg és terjesztette elő. A határozat mellett nyolcan, ellene ketten szavaztak. A tárgyilagosság kedvéért meg kell jegyeznünk, hogy mindkét

nem-mel szavazó zsidó volt. (Zinovjev és Kamenev.) Ez a két zsidó nem hitt a győzelemben és félt a következményektől. Meg kell azonban azt is említenünk, hogy nyomban a forradalom után hosszú ideig éppen ez a két zsidó volt a bolsevista uralom leghangosabb szóvivője. Sőt a forradalomban is elég tevékeny szerepük volt. A szavazásnál tanúsított magatartásuknak nincs tehát elvi jelentősége.

Az október 23-ai ülésen megalakították a 7 tagból álló első bolsevista „politikai hivatal”-t (politbüro.) Ennek kezében volt a legfelsőbb politikai irányítás. Ez adta ki azokat a rendeleteket és utasításokat, amelyek Oroszország sorsát a következő 14 napon eldöntötték. A politikai hivatal volt a *bolsevikiek* „agytrösztje.” Tagjai a párt legelőkelőbbjei közül valók voltak, akik valamenynyien vezéralakjai a „Nagy Október”-nek, névszerint a következők: Lenin (orosz?)* Stalin (georgiai), Trotzki (zsidó), Sokolnikov (zsidó), Bubnov (orosz), Zinovjev (zsidó), Kamenev (zsidó.) A 7 közül: 2 (?) orosz, 4 zsidó (57²/₀) 1 georgiai. Az oroszok már egészen kisebbségbe szorulnak, s zsidók viszont elérték az abszolút többséget. Ehhez hasonló többségük a zsidóknak eddig még a bolsevista párt semmiféle irányító szervében nem volt.

Október 25-én (ó-görög 12) a teljesen bolsevizálódott pétervári szovjet megalakítja a „Forradalmár Katonák Komite”-jét. Erre a szervre bízták a zendülés közvetlen katonai előkészítését, a vörös gárda vezetését és a pétervári helyőrség csapatai fölötti parancsnokságot. A Komite tagjai: Trotzki (zsidó), Podvoiski (orosz), Lenin (orosz?), Bokij (zsidó), Joffe (zsidó), Molotov (orosz), Nevski (orosz), Unslicht (zsidó), Sverdlov (zsidó), Uritzki (zsidó), Antonov—Ovsejenko (orosz), Mechonoschin (orosz), Cushjev (zsidó), Galkin (?), Jeremejev (orosz), Dsershinski (lengyel), Dybenko (ukrajnai), Raskolnikov (orosz.) A 18-ból: 8 orosz (44⁴/₀), 7 zsidó (39⁰/₀), 2 nem orosz (11¹/₀), 1 ismeretlen.

Végül október 29-én (ó-görög 16) a Z. K. egy szűkebb körű katonai szervet alkot, a „Forradalmár Katonák Központ”-ját. Ez a szerv a bolsevisták *katonai agytrösztje*. A bolsevizmus zsidó történetírója, Jaroslawski a leghatározottabb formában állítja, hogy ez a Központ volt a bolsevista lázadás legfelsőbb katonai vezérkara. „Ez a központi szerv — és senki más — irányította a zendülésben résztvevő összes szervezeteket (vörös gárda stb.)” A Központ tagjai: Sverdlov (zsidó), Stalin (georgiai), Bubnov (orosz), Uritzki (zsidó), Dsershinski (lengyel). Az 5 tagból: 1 orosz (20⁰/₀), 2 zsidó (40⁰/₀), 2 nem orosz (40⁰/₀). A Központnak Trotzki személyében még egy zsidó tagja volt — róla Jaroslawski tudatosan hallgat. Trotzkinak mint a Pétervári szovjet elnökének és mint a politikai hivatal tagjának be kellett kapcsolódnia a Központ munkájába. A forradalom egyetlen irányító szervében sem voltak az oroszok oly elenyésző kisebbségben, mint a Központban.

* Lenin származásával a következő fejezetben behatóan foglalkozunk.

A bolsevista forradalom vezető szerveinek nemzetiségi összetételét tanulmányozva, lehetetlen észre nem vennünk a taktikát, amellyel a zsidók oly tervszerűen és kíméletlenül törtek a hatalom felé! Mindenáron arra törekszenek, hogy *a legfőbb vezető helyeket elfoglalják*. Minél nagyobb valamely szervnek a jelentősége, annál nagyobb abban a zsidók száma. Ezzel magyarázhatjuk, hogy a forradalom két legfontosabb szervében: a Politikai Hivatalban és a Katonai Központban a zsidók arányszáma igen nagy, ezzel szemben a másodrendű jelentőségű Katonai Komitéban aránylag igen „csekély.”

A két legfelsőbb bolsevista szervben összesen tíz ember névvel találkozunk. Ezek a következők: Lenin, Stalin, Trotszki, Sokolnikov, Bubnov, Zinovjev, Kamenev, Sverdlov, Uritzki, Derszhinski. Nemzetiség szerint: 2 orosz (?), 6 zsidó, 2 nem orosz.

Ez a tíz férfi idézi fel a szörnyű októberi világégést, amelynek tüzeben mindenekelőtt a régi Oroszország hamvadt el mindörökre. Egy új korszak veszi kezdetét.

Zsidók a régi Szovjetunióban.

(A beteljesülés.)

I. FEJEZET.

A Lenin korszak (1917—1922.)

Lenin és a zsidók.

Lenin¹⁾ általában rokonszenvezett a zsidókkal, de különösen forradalmi szerepükért becsülte őket igen sokra. Világosan látta, hogy a nemzetközi szocializmus élén mindenütt zsidók állanak, Lenin világnézetének, amellyel az orosz népet, sőt az egész világ dolgozóit boldogítani akarta, a zsidó Marx volt a megalapítója. Legbensőbb munkatársai is zsidók voltak. Az új eszmék iránt a zsidókban volt meg a legnagyobb fogékonyság. Elsősorban a zsidók értették meg, dolgozták át és terjesztették el az új tanokat. Ezekre az emberekre volt szüksége Leninnek. A hatalom felé vezető útjában a zsidók voltak legfőbb támaszai. A zsidók lelkes és odaadó támogatása nélkül az októberi zendülés nem hozta volna meg a győzelmet.

A zsidó Diamanstein — a zsidó ügyek biztosa a Szovjet-kormányban — írja egyebek között, hogy Lenin a vele folytatott

¹⁾ Lenin származásának kérdése még nincs tisztázva. Igazi neve *Uljanov* volt. Atyja Ilja Nikolajevics Uljanov, népiskolai felügyelő a Simbirskai kerületben, kétségtelenül orosz volt tatár vérbeütéssel. Az orosz-tatár vérkeveredés a Volga vidéken igen gyakori jelenség. Lenin apja astracháni kispolgári családból származott. Külöleg Lenin feltűnően hasonlított apjához, jellegzetes orosz tatár típus volt.

Lenin anyjáról — Mária Alexandrova Blank — azt állítják, hogy zsidó vérű. Apjának Alexander Dimitrijevics Blanknak tulajdonát képezte a Koluskinói birtok. Lenin gyermekéveinek egyrészét (1887—88) itt töltötte. Pierre Chasle szerint (*Vie de Lenine*, Paris 1929, 3 oldal) A. Blank volhyniai származású katona orvos volt. Másrészt Jean Jacoby (*Lénine*, Páris 1933 Cd Flammarion, 5 oldal) Blankot „zsidó” származásúnak mondja, aki egy német nővel házasodott össze. Lenin nővére azt írja Blankról, hogy az akkori időkhez képest erősen haladó szellemben gondolkozott. (I. Uljanova—Elisarova, *Vospominanija ob A. I. Uljanova*, Molodaja Gvardija 1930, 33 oldal) Blank felesége Lenin rokonainak adatai szerint német nő volt. (A. I. Uljanove—Elisarova 34 oldal, Alexejev i Ser Semja Ulpnovych v. Simbirskoe Moszkva — Leningrad 1925. 20 oldal.)

Érdekes, hogy főként *szovjet-zsidó* körök igyekeznek Leninről bebizonyítani, hogy anyai ágról zsidó származású. Feltűnő ez már csak azért is, mert a zsidók általában fajtestvéreik származásáról nem szívesen beszélnek. Lenin zsidó származásának kérdése nyílt vagy burkolt formában először akkor nyomult előtérbe, amikor Stalin és Trotszki vívták egymással éles harcut. A pártban ezidőtájt igen erős antiszemita áramlat uralkodott. Az antiszemitizmus és az antitrotszkianizmus egyidőben ütötte fel a fejét a pártban — jegyzi meg maga Trotszki, Lenin zsidó származásáról szóló híreket a *trotszki*.

beszélgetések során ismételten kiemelte a zsidók sorsdöntő szerepét úgy az oroszországi, mint számos más ország forradalmában. Majd utalt arra, hogy az októberi forradalommal foglalkozó kutató munkának semmi esetre sem szabad figyelmen kívül hagynia azokat a tényeket, amelyek a világháborúnak természetes következményei voltak. A háború eseményei miatt kellett például a Baltikumnak és a többi határmenti területnek gyáripárát a birodalom belsejébe telepíteni. Ugyancsak a háború miatt helyezték el az ország belsejében a határmenti területek zsidó lakosságának igen jelentékeny részét. A forradalom szempontjából óriási jelentősége volt annak is, hogy a háború következtében a zsidó értelmiség tagjai egyre nagyobb csoportokban jelentek meg az orosz városokban. Ez a zsidó értelmiség törte le az orosz köztisztvisel-

isták terjesztették el. Ezek a hírek a legszélesebb rétegekben elterjedtek, azonban a párt orosz köreiből nem sok hitelt találtak. A hivatalos lapok meglehetősen homályos formában cáfolták csak a Lenin zsidó voltáról elterjedt híreket. Tulajdonképpen az sincs még tisztázva kitől is örökölhette volna Lenin anyai ágon a zsidó vért — nagyapjától vagy nagyanyjától.

A. D. Blankot Lenin anyai nagyapját bolsevista zsidó körök kikeresztelkedett zsidónak tekintették. Maga a Blank név Németországban is igen elterjedt. Viselői legtöbbször németek, ritkábban zsidók. A múlt század 30-as éveiben élt Berlinben egy ismert zsidó bankár: Julius Blank. A frankfurti Blank család is zsidó származású. *Oroszországban* a Blank családi név hordozói *túlnyomórészt zsidók*. Az oroszországi forradalmárok névtárában két Blankot találunk és pedig: 1) Robin Mordkovits Blank, zsidó, a 2. céhbetartozó gadag kereskedő fia, született Kiszinevben 1866. XI. 11-én, a berlini egyetemen tanult, 1909—1912-ig szerkesztője volt egy pétérvári radikális demokrata újságnak (*Dejatelni revolucionogo dvisenija v. Rossii* Moszkva 1933 III. kötet 1 sorozat 314 lap), 2) Simon Mordkovits Blank, zsidó 1882 körül született, 1903-ban tagja a szociáldemokrata párt odesszai komitéjának (*Dejatelni* — — — V. kötet, 1 sorozat 352 lap).

A. Blank származásának megítélése szempontjából különben igen becses adatokat szolgáltat az orosz belügyminisztérium által 1903-ban kiadott „Orosz egészségügyi névjegyzék.” A jegyzékben található valamennyi Blank nevű orvos. zsidó. A 28. oldalon a következő orvosok neveit olvashatjuk: Blank Leiba Iserovits, 58 éves, egy kievi fogorvosi intézet alapítója, Blank Chaim Movsevits, 64 éves, szabad orvosi gyakorlatot folytat Kiszinevben, Blank Schulim (Solom) Susserovits 71 éves, falusi orvos, Sobo-Bessarabia.

A „birodalom szabad gyógyszerterárai“-nak jegyzékében a 100 és 102 oldalon a következő Blankokat találjuk: a Cherson kormányzóság, Nikolajev nevű városának egyik gyógyszerterára Landau, Benkevits és Brill héberzsidók tulajdonát képezi, vezetője n héber zsidó Karl Samoilovits Blank, — Ustinovska nevű falu patikája n héberzsidó Blank örökösök tulajdonát képezi, bérlő Jakob Iszajevits Friedmann.

Befejezésül megemlítjük még, hogy Lenin távoli rokona M. L. Peskovski (1843—1903, újságíró) 1891-ben könyvet írt ezzel a címmel: „A zsidókérdés világtörténete és megoldásának természetes útja.” A szerző magát az előszóban „hazai zsidó”-nak nevezi. Írásában szcenvédelesen védelmére kel a zsidóságnak és az előszóban Karl Walker lipcei professzor szavait idézi: — — — ha a zsidóság nem lenne úgy *szét fel kellené találni a kultúr-*
— — — és az emberiség érdekében.”

lok általános szabotálását, amely nyomban a forradalom után tört és bennünket rendkívüli veszélyes helyzetbe sodort. A szabotálást jórészt a zsidók semmisítették meg és így mintegy megmentették a forradalmat. Az államigazgatás gépezetének végleges birtokba vétele és elmaradhatatlan átalakítása *csak az írni-olvasni tudók eme tartalékseregének, a többé-kevésbé értelmes, józan és megbízható új zsidó hivatalnokosztálynak a segítségével sikerült.*

Lenin ebben a néhány gondolatában az oroszországi események lényegére mutatott rá: Ha a háború következtében nem kerülnek a birodalom belsejébe hatalmas zsidó tömegek — különösen művelt és félművelt zsidók — úgy valószínűleg ki sem tört volna a forradalom, mégkevésbé a bolsevista lázadás. A zsidó értelmiség támogatása nélkül nem tudták volna a hatalmat kezükben tartani. Oroszország sorsát az döntötte el, hogy Péterváron, Kazánban, Orenburgban kellő számban volt írni-olvasni tudó, hatalomsóvár zsidó.

Lenin egész természetesnek találja, hogy a zsidók a forradalomban játszott szörnyű és végzetes szereplésük után továbbra is hatalmon maradtak. Tőle telhetőleg támogatta a zsidóság hatalmi törekvéseit. A zsidók ugyanis a hatalom megszerzése után is a legodaadóbb hívei maradtak. Lenin mindég hálás volt a zsidóságnak forradalmi magatartásáért. Már jóval a forradalom kitörése előtt programjának egyik fő követelése: a zsidók teljes egyenjogúsítása. Az összeomlás után, Diamansteinnel folytatott beszélgetésében erősen hangsúlyozza hogy: „a forradalomnak egyik legfontosabb feladata mihamarább felszámolni azokat az igazságtalanságokat, amelyek a kapitalista és vallásos világrend hibáiból a zsidó dolgozó tömegekre nehezedtek.”

Arra is volt gondja Leninnek, hogy a zsidókat az antiszemizmussal szemben minden eszközzel megvédelmezze. Számára rejtély volt a zsidóellenes álláspont lényege. A faji gondolat, a faji ellentétéké s különbségek felismerése, eszmevilágából egészen hiányzott. Az antiszemitizmusban csak a dolgozók egységének megbontására irányuló kapitalista mesterkedést látott. „A kapitalisták” — mondotta — „azon fáradoznak, hogy a különböző hitű, nemzetiségű és fajú munkások között kiélezzék az ellentéteket... Az antiszemitizmusnak csak ott van talaja, ahol a földbirtokosok és a kapitalisták a parasztokat és a munkásokat rab-szolgáslorban és a legmélyebb tudatlanságban tartják. Csak egészen tudatlan vagy teljesen elnyomott emberek hihetnek a zsidókról elterjesztett rágalmakban és hazugságokban.”

Az antiszemitizmus leghatalmasabb áradata mégis éppen a forradalom után zúdult Oroszországra. Az antiszemita hullám az oroszországi élet gyökeres megváltozásával magyarázható. Az orosz tömegek lassan kezdtek tudatára ébredni annak, hogy mi is történt a forradalomban. Nemcsak az ellenforradalmi szervezetek rendeztek pogromokat, hanem a forradalommal rokonszenvező

nagy oroszországi és ukrainai paraszttömegek is. Sőt a vörös hadsereg egyes csoportjai is elkeveredett harcot indítottak a zsidóság ellen. Lenin azonban semmiképen sem akarta belátni, hogy ezek a jelenségek az orosz nép ösztönös önvédelmének megnyilvánulásai. Makacsul ragaszkodott ahhoz a nézetéhez, hogy mindez csak a régi rabszolgaság maradványa, a nagytőke cselszövése és az ellenforradalom aknamunkája. „Az antiszemitizmus az ellenforradalom legutolsó fegyvere — mondotta — ellene minden eszközzel harcolnunk kell.” 1918-ban, amikor az antiszemita hullám az egész országot elöntötte, a Szovjet urai elhatározzák, hogy kénytelen harcot indítani ellene. Arra a rendelettervezetre, amelyet Diamanstein az antiszemitizmus letörésére készített, Lenin sajátkezűleg a következő záradékot jegyezte fel: „A Sownarkom¹ valamennyi szovjetet utasítja, hogy antiszemita mozgalmak gyökeres kiirtása céljából nyúljanak a legerélyesebb rendszabályokhoz. Pogromisták vagy pogromista agitációt űzők törvényen kívül helyezendők.”

1918 július 27-én jelent meg ez a rendelet. Még háromnegyed év sem telt el a szovjeturalom fennállása óta és íme már is mindenki, aki csak egy jelentéktelen megjegyzést is tesz a zsidókra, törvényen kívül lesz helyezve és rögtön agyonlövik. Kell-e ennél több, ennél beszédesebb bizonyítotték a zsidók félelmetes hatalmára Szovjetországban?

Amennyire nem akart Lenin tudomást venni az orosz nép zsidóellenes hangulatának igazi okairól, ép úgy nem tartotta szükségesnek a zsidóság forradalmi vezető szerepének a leplezését vagy elhallgatását. Igen jellemző esetet beszél el erre vonatkozólag a zsidó Diamanstein: „Jól emlékszem, hogy egy alkalommal felkerestem Lenint Maxim Gorkijnek „A zsidókról” című röpiratával. A röpiratot óriási tömegben nyomatták ki. Tartalmát nem tartottam sikerültnek. Azt reméltem, hogy Lenin majd betiltja a röpirat terjesztését. Gorkij valósággal felmagasztalta a zsidó népet és dicshimnuszot zengett róla. A zsidókat minden más nép fölé helyezte és különösen forradalmi magatartásukat dicsérte. Az volt az olvasónak a benyomása, hogy a forradalom a zsidó középrétegek műve. Az volt a nézetem, hogy ez egyrészt nem felel meg a valóságnak, másrészt ellenségeink fel fogják használni a forradalom elleni harcukban antiszemita propagandára. Lenin csak abban értett velem egyet, hogy Gorkij röpirata igen szerencsétlenül van megfogalmazva, miután egy kifejezetten paraszti országban számolni kell a köztudatban mélyen gyökerező olyan szégyenletes előítéllettel, mint amilyen az antiszemitizmus. Ettől eltekintve úgy találta, hogy a röpirat igen sok helyes és hasznos dolgot tartalmaz. A tartalomra vonatkozó okoskodásomat kissé mesterkéltnek mondotta. Végül is úgy találta, hogy olyan erélyes rendszabályra, amilyen Gorkij írásának elkobzása lenne, *nincs szükség.*”

¹A népbiztosok tanácsa.

Egy másik hasonló esetről Trotzki számol be. Röviddel az összeomlás után az első szovjetkormány megalakulásakor Lenin ezt követelte, hogy Trotzki álljon a belügyek élére. „Az ellenforradalom elleni harc most a legfőbb feladat.” Trotzki azonban semmiképpen sem akarta nyíltan vállalni a forradalom első hóhé-
 rának szerepét. „Én ellentmondtam, sok más érv mellett a nemzeti okot is felhoztam: szabad-e ellenségeink kezébe egy olyan leggyvert adni, mint amilyen az én zsidó voltom?” Lenin szinte felháborodva válaszolt: „A mi nagy nemzetközi forradalmunkban nem lehet jelentősége az ilyen csekélységeknek.” A zsidók azonban jól tudták, hogy itt nem csekélyiségekről van szó. A zsidók ismerik az antiszemitizmus lényegét és tudják, hogy az nem a néptömegek tudatlanságának vagy mesterséges propagandának a következménye. A legtekintélyesebb zsidók egyike Pinsker írja: „Egyszersmindenkorra meg kell barátkoznunk azzal a gondolattal, hogy más nemzetek egy bennük élő ösztönszerű idegenkedés következtében mindig ki fognak taszítani minket. Nem szabad szemel hunynunk ez előtt a természeti erő előtt, amely úgy hat, mint minden más elemi erő. *Ne siránkozzunk* miatta, vegyünk tudomást róla. Felállíthatjuk a tételt: *Ha tagadjuk ennek az ösztönös idegenkedésnek, másszóval antiszemitizmusnak a jogosságát, úgy megtagadjuk népi sajátosságunkat.*” A zsidók nyilván tudatában vannak külön népiségüknek, azt nem tagadják meg és belátják, hogy az antiszemitizmusnak kizárólag ők az okai. Ebből következik, hogy a zsidóknak korántsem érdekük, hogy más népek életére gyakorolt befolyásuk tulságosan ismert legyen. Ezért megelégszenek a tényleges hatalommal, egyébként pedig a háttérbe húzódnak, nehogy nagyon is szembeütnének és így az antiszemitizmus fellángolásának új tápot adjanak. Diamanstein azért igyekezett Gorkij röpiratát a nyilvánosság előtt mindenképpen eltüntetni. Amit a röpirat állított, szóról-szóra ugyanazt hirdette az ellenforradalom is: a bolsevizmus kizárólag a zsidók ügye, a forradalom egészen a zsidóság érdekei szerint igazodik, a szovjet-hatalom — zsidóuralom. Egy röpirat, amely ilyeneket állít s amelyet még hozzá a Szovjet ad ki, a zsidóságra nézve nagyon veszedelmes volt. Hasonló okból vonakodott olyan határozottan a zsidó Trotzki nyíltan az ellenforradalom elleni harc élére állni. Trotzkiijal teljesen egyetértett a zsidó Sverdlow és a bolsevista Központi Komité valamennyi zsidó tagja. „Miért tegyük mindjárt kezdetben egy jelentéktelen dolog által sokkal nehezebbé helyzetünket? Az ellenforradalommal szemben ügykörre való tekintet nélkül úgy is valamennyien harcolni fogunk” — mondotta Trotzki.

Lenin azonban mindezeket nem tudta, vagy nem akarta megérteni. A zsidókra nézve viszont egyre kellemetlenebb volt, hogy ismételten kiemelte vezető szerepüket a bolsevizmusban.

A Sovnarkom és a központi pártszervek.

„Az ország közigazgatásának irányítására az alakuló gyűlés összeüléseiig átmeneti munkás és parasztkormány alakítandó, amelynek Népbiztosok Tanácsa a neve. A népbiztosok elmozdításának vagy tevékenységük ellenőrzésének joga az Összes Orosz Tanácsok Kongresszusát — és ennek központi végrehajtó bizottságát illeti.”

Igy hangzik a II. „októberi” kongresszusnak első dekrétuma, amely megadja a bolsevisták fegyveres lázadással megszerzett hatalmának a jogalapot. (Az alakuló gyűlést 1918 januárjában szétkergették.) Az új alkotmány értelmében a legfőbb hatalom hordozója a tanácsok kongresszusa s ha ez nem ülésezik úgy a központi végrehajtóbizottság (ZIK.) A Népbiztosok Tanácsát a ZIK az államigazgatás irányításával bízta meg, de csak átmeneti időre. A Népbiztosok Tanácsának intézménye azonban hamarosan állandósult. Csaknem kezdettől fogva sokkal nagyobb jelentősége volt a Sovnarkomnak, mint a ZIK-nek és elnökségének, a legfőbb hatalom látszat szerinti viselőinek. A Szovnarkomban összpontosult úgy a törvényhozói mint a végrehajtó hatalom. A ZIK hatásköre csupán arra szorítkozott, hogy a Sovnarkom működését a törvényesség látszatával ruházza fel. Formailag a ZIK, mint az államhatalom legfőbb letéteményese szerepelt.

Úgy a ZIK, mint a Sovnarkom fölött ott állottak azonban a — *központi pártszervek* — a Központi Komité és az általa választott Politikai Hivatal (politbüro). Miután a ZIK és a Sovnarkom tagjait a két legfőbb pártszerv jelölte ki, ily módon az államhatalom két döntő tényezőjének arculatát, szellemét és tevékenységét is meghatározta.

A Szovjet vezetői kezdetben igyekeztek leplezni az államhatalom legfőbb szerveinek alárendeltségét. Amíg a bolsevikieken kívül más párt is volt az országban, addig nem került le ez a kérdés napirendről. A VIII. pártnapon 1919-ben már számosan felvetették a párt és az államhatalom szervei közötti viszonynak a kérdését. „A sorsdöntő kül- és belpolitikai kérdésekben a pártnak kell határoznia és nem a ZIK-nek,” — mondotta Zinovjev Lenin megbízásából a pártnapon. „A párthatározatokat a különböző szovjetszervek hajtják végre, természetesen kellő körültekintéssel, nehogy a Sovnarkommal vagy más hatósággal összeütközésbe kerüljenek. Pártunk Központi Komitéja ezt a feladatát fényesen megoldotta. A *Sovnarkom áll az előtérben, de a párt KK-ja dönt.*”

A párt ellenzékéhez tartozó Osinski, Zinovjev szavaira a következőképp válaszolt: „Bennünket azzal akarnak megnyugtatni, hogy egyetlen fontosabb ügyben sem döntött a Sovnarkom. Ezt a tényt Zinovjev elvtárs a K. K. érdemének tekinti. *Az igazi kormány tehát tulajdonképpen a K. K.*

Rá kell itt mindjárt arra is mutatnunk, hogy nyomban az októberi összeomlás után a K. K. jelentősége is lényegesen csök-

lent. Már a bolsevista uralom első heteiben súlyos nézeteltérések merültek fel a Központi Komitéban. A surlódások a breszti békekötés idején valóságos Lenin-ellenes hangulattá fejlődtek. A K. K. december 12-én (ó-görög nov. 29.) tartott ülésén — az októberi lázadás idején oly jól bevált Politikai Hivatal mintájára — a döntés jogát minden fontosabb ügyben átruházta egy „négyes” bizottságra. A tsetvjorka (a négyek) tagjai: Lenin, Stalin, Swerdlow és Trotzki. Egy orosz (?), egy georgiai és két zsidó. *A hatalom igazi birtokosa ez a négy ember volt.* Mivel a bresti béketárgyalások idején Trotzki ismétellen Lenin ellen fordult, a négyes bizottság átmenetileg csak három tagból állott és úgynevezett „trojka”-t alkotott.

Lenin a VIII. pártnapon (1918) a Politikai Hivatalt a párt alkotmányába is bevétette. *Ettől az időponttól kezdve a Politikai Hivatal (Politbüro) a párt legfelsőbb szerve, egyszersmind az ország sorsának igazi irányítója.* A Kommunista párt idevonatkozó határozata szerint: „a Politikai Hivatal a K. K. 5 tagjából áll.” A K. K. többi tagjai a Politikai Hivatal ülésein esetről-esetre részt vehetnek ugyan, de csak felszólalási joguk van. A Politikai Hivatal munkásságáról kéthetenként ugyan számot ad a K. K. rendes, nyilvános ülésén, határozatait azonban nyomban végrehajtának és megfélebbezhetetlenek.”

„..... Nyilvánvaló” — jegyzi meg az ellenzéki Osinski — hogy a *legfontosabb kérdésekben* az 5 tagú Politikai Hivatal dönt, a K. K. rendes üléseinek tanácskozásai jámbor fecsegésnek tekinthetők. A K. K.-nak mind a 14 tagja egészen alárendelt szerepet tölt be.”

Tényleg ez volt a helyzet. Gyakorlatilag lassanként minden kérdésben a Politikai Hivatal döntött, a határozatokat utólag tudomására hozták a K. K.-nak is. Az 1921-ben tartott X. pártnap után a K. K. már nem minden két hétben, hanem csak kéthavonként tartotta üléseit.

A legmesszebbmenő központosítás szükségességéről állandóan hirdetett nézeteit Lenin ilyen módon fokozatosan meg is valósította. Mindjárt a szovjeturalom kezdetekor a sok tagú és nem-csupán bolsevistákból álló Z. I. K.-út jóformán minden hatalmától megfosztotta a Sovnarkom javára. A Népbiztosok tanácsát viszont egészen a pártnak rendelte alá. A pártban pedig, mivel a K. K. nem akart mindig engedelmeskedni akarátának, egyszerűen átjártott minden hatalmat a Politikai Hivatal kezébe, amelyik, mint már említettük, 5, később pedig 7 tagból állott. A szovjeturalom egész belső szerkezetét, felépítését véglegesen meghatározták. Minden hatalom egyetlen kézben összpontosult. Az országban diktatorikusan uralkodott a párt — a pártban a Politikai Hivatal — a Politikai Hivatalban pedig Lenin volt a diktátor.

Lenin diktatorikusan kormányozni csak a zsidóság segítségével tudott. Viszonzásul igyekezett hataloméhségüket miről job-

ban kielégíteni. Lenin diktatúrája alapján véve a zsidóság diktatúrájával volt egyértelmű.

A zsidóság félelmetes hatalmát elsősorban az egész szovjet-rendszer legfőbb tényezőjében, a Politikai Hivatalban elért nagy befolyása bizonyítja. Az „októberi” Politikai Hivatalnak — mint már előbb említettük — 2 (?) orosz, 1 georgiai és 4 zsidó tagja volt. A „tsetvjorka” (a négyes bizottság) 1 oroszból, 1 georgiai-ból és 2 zsidóból állt. A VIII. pártnap után megalakult, a pártalkotmány által is megerősített első Politikai Hivatal tagjai: Lenin, Trotszki, Kamenev, Krestinski¹⁾ Stalin, tehát 2 (?) orosz (40% ?), 2 zsidó (40%) és 1 georgiai. A IX. pártnap a Politikai Hivatal tagjainak számát 7-re emelte fel. A két új tag Preobraszenszki és Szerebrjakov orosz származású. A zsidók arányszáma ezzel 40 százalékról visszaesett 28 százalékra. A zsidóság befolyása a Politikai Hivatalban a százalékos csökkenés ellenére a valóságban jelentékenyen megnövekedett. Preobraszenszki és Szerebrjakov csakúgy mint Krestinski vakbuzgó hívei voltak Trotszkinak és az általa képviselt zsidó irányzatnak. A XI. pártnap²⁾ után Preobraszenszki és Szerebrjakov kimaradtak és helyüket Tomszki³⁾, valamint Zinovjov foglalták el. (1 orosz [?] és 1 zsidó.) A Lenin-korszak vége felé a zsidók arányszáma újból egyenlő volt az oroszokéval (42·9%). Az idegenszármazásának részesedése csupán 57·2%-ot tett ki. Befejezésül végérvényesen megállapíthatjuk: Az ország sorsát teljhatalommal irányító legfőbb pártszervben, a Politikai Hivatalban az egész Lenin korszak alatt *a nem orosz elem* volt többségben, akik között viszont igen szembetűnő a zsidók túlsúlya. Nemcsak általánosságban beszélhetünk a zsidóság nagy befolyásáról, mert a döntő pillanatban a bolsevista uralom kiépítésére vonatkozó határozatok meghozatalánál mindig *abszolút többségük* volt a zsidóknak.

A Központi Komitéban, a pártnak a Politikai Hivatal után legnagyobb hatáskörrel rendelkező szervében a zsidók részesedése a lenini időszakban aránylag csekély volt. Részben azzal magyarázhatjuk ezt, hogy az első időszakban a párt taglétszáma rohamosan, — a korábbiaknak 4—5-szörösére növekedett. Különösen az orosz elem szaporodott meg. Ennek megfelelően a XI. pártnapon (1922-ben) 48 tagúvá átszervezett K. K.-ban is több helyet kaptak az oroszok. Sokkal fontosabb ennél az, hogy a zsidók a K. K.-ban, mivel ez a Politikai Hivatal mellett minden jelentőségét *elvesztette*, egyszerűen átengedték a terepet az oroszoknak. Hiába duzzadt fel a pártban és a K. K.-ban az orosz elem, a Politikai Hivatalban a zsidóság semmit sem adott fel hatalmi állásából. A zsidóság részére egyenesen előnyös, sőt szükséges volt,

¹⁾ Krestinski valószínűleg kikeresztelkedett zsidótól származik. Felesége zsidó nő.

²⁾ A X. pártnap után nem hozták nyilvánosságra a P. H. tagjainak névsorát.

³⁾ Oroszoknak tartják, de igen valószínű nála a zsidó vérbeütés.

hogy a K. K.-ban és más hasonló jelentéktelen bolsevista intézményben *nagy számmal legyenek jelen oroszok*. A zsidók így könnyűszerrel bizonyíthatták úgy az orosz népnek, mint a külföldnek, hogy a hatalom nincs a kezükben. A Lenin-időszak alatt általában a K. K. tagjai között 50% orosz, 30% zsidót és 20% egyéb idegent találunk.

Legkisebb a zsidók részesedése a Lenin-uralom idején a Sovnarkomban. A Népbiztosok Tanácsának volt ugyanis a legkisebb hatásköre, de a legtöbbet szerepelt a nyilvánosság előtt, úgy, hogy a tájékozatlan tömegek az ország kormányának tekintették. Az első Sovnarkomban a 16 népbiztos közül 12 az orosz (75%), 2 a zsidó (12,5%) és 2 az egyéb idegen. A 2 zsidó közül az egyik azonban Trozski, aki egyben tagja volt az „októberi” Politikai Hivatalnak, a decemberi „tsetrvojká”-nak, a későbbi alkotmányos Politikai Hivatalnak is. Kezdetben a külpolitika irányítását bízták rá a Tanácsban. Az első években a bolsevizmusra nézve kétségkívül ez a legfontosabb munkakör. A külpolitikai viszonyok alakulásától függött mindenekelőtt a *Szovjet léte, vagy nemléte*. A breszti béke megkötése után Trozski több ízben volt legfőbb irányítója a hadügyeknek, tehát a szovjeturalom külső és belső védelméről kellett gondoskodnia.

Az elmondottak alapján minden kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy a zsidóság a szovjet-uralom alatt a legfontosabb hatalmi szervezetben döntő szerephez jutott. Minél nagyobb volt valamely szervnek a hatásköre, a hatalma, annál nagyobb volt abban a zsidók befolyása. Az oroszokat csak cégérnek használták fel hatalmuk elleplezésére.

A Központi Végrehajtóbizottság (Z. I. K) és a Komintern.

A Z. I. K.-ben a bolsevista uralom első időszakában a különböző szocialista pártcsoportok képviselői is benn ültek¹⁾ (1917–1918). A bolsevisták igyekeztek a Végrehajtóbizottságot ezektől a számukra nem kívánatos elemektől megtisztítani. A zsidók pedig, mivel a Z. I. K. legalább névleg mégis csak az állam hatalmának legfőbb letéteményese volt, itt is igyekeztek minél nagyobb befolyásra szert tenni.

A Z. I. K. első elnöksége kizárólag bolsevistákból állt. Név szerint a következőkből: Kamenev, Sverdlov, Volodarski és Steklow, zsidók; Stutska, lett; Dherzhinski lengyel. A hat tagból tehát 4 a zsidó, 2 egyéb idegen, míg oroszul egyetlen egyet sem találunk. Jelölve volt még az örmény Awanesow és az ismeretlen

¹⁾ Elsősorban a Baloldali Szociálforradalmárok vittek jelentős szerepet a Z. I. K.-ban. Rajtuk kívül még néhány más szocialista és anarchista is tagja volt a Végrehajtóbizottságnak. A Szociálforradalmárok a Sowmarkomba és számos más állami intézménybe is bejutottak. 1918. nyarán kitört lázadásuk leverése után a pártot feloszlatták.

nemzetiségi, de szintén nem orosz Olits. Később az elnökség ugya alakult. A túlnyomó többség ismét a bolsevisták soraiból került ki. A bolsevistákhoz tartozó elnökségi tagok névsora a következő: Swerdlow, Fomin, Zinovjew, Steklow, Brunó, Litwin (zsidók), Awanesow, Olits, (?) Peterson (egyéb idegenek), Stsukin, Medwedjew, Badajew (oroszok). Póttagok: Wolodarski, Tsudnowski (zsidók), Gsoheltsak, (nem orosz?), Preobrasenski, Plaksin (oroszok). A baloldali szociálforradalmárokat az új elnökségben Nathanson, Kamkow (Katz), Malkin, Lewin, Smoljanski (zsidók), Spiridinowa, Ustinowa, Mrtislawski (oroszok) képviselték. Végül a szociáldemokrata párt részéről Moisejew (zsidó) és póttagként Shilinski (nem orosz) foglalt helyet az elnökségben. Végeredményben tehát a Végrehajtóbizottság 27 tagú új elnökségében: *14 zsidót, 8 orosz és 5 egyéb különböző nemzetiségűt* találunk. Megállapíthatjuk, hogy a Z. I. K. elnökségében megsemmisítő többségben vannak a nem oroszok és *abszolút többségük* van a zsidóknak.

A Végrehajtóbizottság zsidó többsége természetesen Swerdlow személyében zsidót emelt az elnöki székbe is. Ez a Swerdlow egyike volt a bolsevista Oroszország legbefolyásosabb egyéniségeinek. Tekintélye Trotszkijével vetekedett. Elsősorban ezen a két emberen keresztül jutott a zsidóság a korlátlan hatalom birtokába. Swerdlow egyszersmind a párt politikai-titkári tisztségét is betöltötte. Teljhatalommal intézte a pártszervezés ügyeit. Minden párt- vagy szovjet-tisztviselő kinevezése tőle függött. Radek mondja róla: „Fejében egy kartotékot hordott a párt szinte valamennyi elhalt és élő tevékeny harcosáról.” A cári család meggyilkolásának bűne is jórészt az ő lelkiismeretét terheli. Röviddel a VIII. pártnap előtt egy moszkvai gyűlésen a munkások megtámadták és úgy helybenhagyták, hogy sérüléseibe nemsokára belehalt.

Miként a forradalom főfészkében, Szentpéterváron, úgy a birodalom többi részében is, mindenütt a zsidók irányították a lázadást. A zendülés győzelme után természetesen a hatalmat gyakoroló hivatalok, intézmények vezető helyeit országszerte a zsidók foglalják el.

Moszkvában a Forradalmi Harci Komité ragadta magához a hatalmat. Jóval a forradalom után is a Komité uralkodott korlátlan hatáskörrel a város felett. Nézzük csak, kik is voltak a tagjai? Névszerint: Kuschner, Pupkó, Rosenholtz, Nosgaljzew, Usievitsch valamennyien zsidók, Smirnow, Muralow és Lomow oroszok. (A bizottság titkárai a zsidó Rosenholtz, Usievitsch.) A 8 tagú bizottság *5 zsidóból és 3 oroszból* állott. Sőt a zendülés pillanatában még három zsidó, Smidovits, Gubelmann-Jaroslowski, Melnitsanski is tagja volt a Forradalmi Komiténak. A feloszlátott moszkvai városi önkormányzati testület helyét is egy bizottság foglalta el. Ez a bizottság a következőkből áll: Weissbrod, Obuch

ca. Wladimirski (zsidók), Nikitin (orosz). A moszkvai kormányzó-
ap közgazdasági biztosává a zsidó Steinberg-et választották meg.
A moszkvai szovjet élére is zsidó került Smidowits személyében.
A bolsevista párt moszkvai kerületi választmánya a maga kebe-
leből egy szűkebbkörű bizottságot küldött ki, amely Moszkván
tovább még 11 kormányzóság felett gyakorolt teljhatalmat. Tagjai:
Maximowski, Mantzew, Kieselstein, Ginsburg, Janischew zsidók
és az orosz Lomow. A hat tagból nem kevesebb mint 5 a zsidó,
múlatoa 1 az orosz. 1918—1926-ig a moszkvai szovjet és a hely-
beli pártszervezet elnöke a zsidó Kamenew.

A párt *pétervári* komitéjának végrehajtóbizottságát az „ok-
tóbert”-t követő időkben a következők alkották: Wolodarski,
Rawitsch, Glutski, Bokij, Fönigstein-Doletski, Kosior (zsidók),
Ordsonikidse, Lazis (nem orosz), és az egyetlen orosz Molotow.
Kilenc tagból 6 zsidó, 2 egyéb idegen és egyetlen egy orosz.
1918-ban a német csapatok előnyomulásának hírére alakult Péter-
várott a „Forradalmi Védelmi Bizottság.” Öt tagja közül 3 zsidó
volt (Uritzki, Wolodarski, Gussjew) és 2 orosz (Jeremejev, Pod-
woiski.) Ezt a bizottságot később alárendelték a „Pétervári For-
radalmi Hadügyi Bizottságnak.” A bizottság elnöke a zsidó Trotzki,
rajta kívül zsidó tagok még Uritzki, Posern, Fomin (Krochmal),
oroszok: Blagonrawow, Jeremejew, Jermolajew. Számarány: 4
zsidó, 3 orosz.

Amikor a kormány áthelyezte székhelyét Moszkvába, meg-
alakult Pétervárott az „Északi Területek Népbiztosainak Tanácsa.”
A tanács elnöke, egyszersmind a pétervári pártszervezet elnöke
a zsidó Zinovjev. Munkatársakat csak zsidók közül választott. A
belügyek irányítója és a Cseka vezetője — Uritzki, a hadügyek
élére — Posern, a sajtó és propaganda ügyek élére — Wolo-
darski (Goldstein) került, a népfelvilágosítást — Lunatsarski (Chai-
mow) és Grüneberg irányította, a főiskolák, tudományos intézetek,
levéltár népbiztosa — Rjasanow (Goldendach), igazságügyi nép-
biztos — Piljowski, a könyvkiadási népbiztos — Jonow, a szak-
szervezetek vezetői — Antzelowits, Ziperowits, Mileikowski, élel-
mezési népbiztos — Gromann, végül a külügyi népbiztos — Sal-
kind. Később a belügyet Rawitsch és Kaplun, a népfelvilágosítást
Zinovjev felesége — Lilina, a Cseka vezetését pedig Bokij vette
át. A felsoroltak kivétel nélkül valamennyien zsidók.

A szentpétervári Szovjet titkára a zsidó Trilliser, a pártszer-
vezet komitéjának választmányában a zsidó Sorin a titkár. Ami-
kor Judenits tábornok csapatai veszedelmesen közeledtek Péter-
vár felé, a bolsevisták „haditanács”-ot alakítottak. Elnöke a zsidó
Zinovjev, tagjai: Trotzki, Joffe, Sorin, Isakow (zsidók), Sof (nem
orosz), Avrow, Jewdokimow, Pachomow (oroszok). A nemzetiségi
megoszlás tehát: 5 zsidó, 1 nem orosz, 3 orosz. A Szentpétervárt
védelmező VII. hadsereg parancsnoka a zsidó Posern. A város
belső védehnét, biztonságát a zsidó Satow, Anzelowits és a lett

Peters szervezte meg. A kronstadti lázadást 1921-ben a trojka: Trotzki, Stalin, Zinovjew fojtotta kegyetlenül vérbe. Két zsidó és egy georgiai.

Kiewben az első „Forradalmi Harci Komité” tagjai a következők: zsidók Kreisberg, Sarnitzyn, Bucharzewa, Katsuriner, Etkind Ida, Etkind Dóra, Bakinski, Itzkowski és Kulik, egyéb idegen nemzetiség (?) Gamarnik, oroszok L. Pjatakow, Ju Pjatakow, Lebedjew, Wivedenski. Számarány: 9 zsidó, 1 egyéb nem orosz, 4 orosz=14.

Közvetlenül az összeomlást követő időben az ellenforradalom leküzdésére irányuló harc vezetésével az orosz Antonow—Owsejenkó-t bízták meg. Antonow a rendelkezésére bocsátott vörös csapatok segítségével gyors egymásutánban szervezi meg a szovjeteket nemcsak Ukrajnában, de Krimben, a Don és a Donetz vidékén, Kubanban is. Környezetében, tanácsadói között egy egész sereg zsidót találunk, így: Kudinovski, Bakinski, Bolenkovits, Kleiman, Wolynski és még sok más.

Az első ukrajnai szovjetkormány 11 tagja közül nem kevesebb, mint hat a zsidó (Bosch (?) az elnök, Schachrai, Satonski, Bakinski, Luxemburg, Lapschinski.) A hadügyi népbiztos tisztség egymást követően két zsidó Schachrai és Nemirovits töltötte be. Az ukrajnai vörös hadseregben jelentős szerepük volt Lövenson, Barabas, Tsudnovski és Baron nevű zsidóknak. Egy Kohn nevű zsidó, akit kegyetlenkedései közismertté tettek, Charkow városának katonai parancsnoka lett. Egy másik Romanes nevű zsidó, a Fekete tenger mellékének és Rostownak volt katonái „főbiztosa.” A Fekete-tenger vidéki Forradalmi Harci Komité élén a zsidó Gawen állt. A délkeleti (Kubanj Zarizyn) vörös hadsereget az orosz Antonov és a zsidó Rawikowits irányították. Az északdoni kozákok között a zsidó Mandelstamm vezette a bolsevista mótely terjesztésére irányuló munkát. A párt Központi Komitéja a délnyugati front bolsevizálására a zsidó Lasevitsset küldte ki. Hasonló megbízatással ment a román frontra Rosalj. A román ügyekkel foglalkozó „legfelső testület” élén az oláh-zsidó Rakowski állt, aki később az ukrajnai Sownarkom elnöki tisztségét is betöltötte.

Az ukrajnai pártszervezetek legfelsőbb szerve kezdetben „az ukrajnai szociáldemokrácia főválasztmánya” volt. Tagjai: a zsidó Lapsinski, Schacharai, Bosch (?), Satonski, Kulik, Alexandrov, Grinewits, Gorowitz és Luxemburg, a más nemzetiségi Aussem, Gamarnik (?) végül az orosz L. Pjatakow. A 12-ből tehát 9 zsidó, 2 más nemzetiségű és csupán 1 az orosz. Az ukrajnai kommunista párt Központi Komitéjának a zsidó Rafail lett a titkára. A kiewi kormányzáság Komitéjának titkára pedig egy másik, Rafes nevű zsidó volt.

A szovjeturalom kezdeti időszakában a krimi Sownarkom élére a zsidó Slutski került. A Krim védelmével megbízott Komité elnöke a zsidó Spiro volt. A Donetz - Krivoroshski—Bassin vidé-

ken megalakult Szovjetköztársaság hadügyeinek vezetésével a zsidó Ruchimovitsot bízták meg.*

Fehéroroszországban 1917 végén alakult meg a nyugati területek első Sownarkomja, a következő összetételben: Lander (elnök), Behrson, Alabenow, Freimann, Gromaschewski, Kalmanovits, Deinek valamennyi zsidó, tagok még az örmény Miasnikow, az orosz Selesnew, Fedenew, Mucha. A megoszlás tehát 7 zsidó, 1 örmény, 3 orosz.

A *Volga* vidéki Szovjetköztársaság Kazánban megalakult Sownarkomjának elnöke a zsidó Scheinkmann lett; a szamariai szovjet élére pedig a zsidó Kuibyschew került.

Szibériába a zsidó Salutzkit küldték ki 1500 matrózzal a szovjet hatalom megerősítésére. Irkutzkban a szibériai szovjetek egy Központi Végrehajtóbizottságot szerveztek, amelynek vezetői a zsidó Sumjatzki (elnök), Trillisser és Nazimovits voltak. A távolkeleti területek Komitéjának élén a következő vezetőség állott: elnök Krasnotsekov (Tobelson), alelnök Kalmanovits, titkár Gulbelmann. Mindhárman zsidók.

Közép-Ázsiában a zsidó Sokolnikov szervezte meg a szovjeturalmat.

A *Kommunista Internationale* megalakulásától kezdve egyik fellegrára volt a zsidóságnak. Az oroszországi bolsevista zsidóság itt találkozott a forradalmi világzsidósággal. A Lenin korszakban a Kominternben Lenin, Trotszki és Zinovjev akarata volt a döntő. 1926-ig Zinovjev elnöke volt a Kominternnek. Titkárok: előbb a zsidó Kobetzki, utána egészen napjainkig két másik zsidó Pjatzitzki és Manuilski. A Kominternben megalakulásától kezdve vezető szerepet vittek a zsidó Radek (Sobelsohn) és Kohn Félix.

A Komintern 1933-ig Berlinben székelő külföldi (Nyugat-Európa) szervezetének vezetését állandóan zsidók látták el. 1925-ig a berlini szovjet követség titkára Mirow vezette a Komintern ügyeit. Mirow később visszatért Moszkvába és itt a Komintern „Adminisztratív” és „Pénzügyi Osztályának” élére állították. A hírszerző osztály is Berlinben működött még pedig eleinte a szovjetkövetségen, később a kereskedelmi képviselőn. Ennek az osztálynak vezetője a magyar-zsidó Varga, helyettese a zsidó Madjar volt.

A Komintern egyik legnagyobb jelentőségű megbízatását (a kínai bolsevista forradalom megszervezését), a zsidó Borodin—Grusenbergnak kapta.

A Kommunista Internacionáléhoz hasonló fellegrái voltak a zsidóságnak a hivatásos szervezetek (Profintern), 1922-től a mai napig a zsidó Losowski áll a Profinternek élén.

* Sokáig Zartynben dolgozott együtt Stalinnal és Vorosilovval. Stalin uralomrajutásakor a közlekedésügyek népbiztosa lett. Jelenleg a szibériai közszénbányák igazgatója.

A szovjetgépezet.

Figyelmünket elsősorban az október utáni időszak ZIK-jának különböző szakosztályaira kell kiterjesztenünk. Kik állottak az első ZIK ügyosztályainak élén?

Közigazgatási — a zsidó Larin, az orosz (?) Miljutin, provinciák — a zsidó Sverdlow és Algasow, a ZIK titkárai — az örmény Awanesow, a zsidó Losowski, propaganda és agitáció — zsidó Volodarski és egy Kachowskaja nevű zsidó nő, pénzügy — a zsidó Unschlicht és Spiró; az „Isvestija ZIK” szerkesztői — a zsidó Zinovjev, Kamenew, Steklow, Malkin; az „alakuló gyűlés” előkészítői — a zsidó Schreider és Kamenew; igazságügy a zsidó Sachs és a lett Stutschka, törvényelőkészítő — a zsidó Karelín és Joffe; hadügy — a zsidó Verbo és a georgiai Jenukidse; nemzetiségi — a zsidó Uritzki, az örmény Proschjan; nemzetközi ügyek — a zsidó Zinovjev és Kamkow.

Oroszország sorsát irányító új legfelsőbb szervnek osztályvezetői között a fentiek szerint *19 zsidót, 2 örményt, 1 lettet, 1 georgiai* és — — — *1 orosz (összesen 24) találunk.* Mellesleg megemlítjük, hogy az automobilosztályt az orosz Sadewski és Balaschow, a gazdaságit — az orosz Kiritsenkó és a lengyel Derszhinski vezették.

Roppant nagy szerepet játszottak a zsidók a polgárháboruk és az ellenforradalmi harcok korában a különböző *katonai intézmények, valamint a Cseka vezetésében és igazgatásában.*

A katonai ügyeket az egész Lenin-korszak alatt teljhatalommal a zsidó Trotzki intézte. Helyettese — a zsidó Skljanski volt. A „Köztársaság Forradalmi Katonatanácsá”-nak — a szovjet legfelsőbb katonai hatóságának — tagjai a következők voltak: zsidók Trotzki, Skljanski, Gussjew, L. Kamenew; oroszok S. Kamenew, Aralow, Muralow. Később lettek a tanács tagjai a zsidó Kún Béla és Unslicht. Az ország legfelsőbb katonai hatóságának *9 tagja között 6 zsidót és 3 orosz* találunk. A legelső vezérkarnak biztosa az orosz Kurski, helyettese a lett (? lett-zsidó) Danisewski. A zsidó Glesarow állt az élén a „Forradalmi Katonatanács” adminisztrációs osztályának, amely a szervezési és személyi ügyeket intézte. A vörös hadsereg ellátásáról a zsidó Krassin gondoskodott.

Végül a vörös hadsereg parancsnokságánál, illetőleg a hadsereg „Forradalmi Katonatanácsá”-nál a következő zsidókkal találkozzunk: Lasewits, Posern, Zinovjev, Leiteisen, Kún Béla, Jurenaw, Kamenew-Rosenfeld, Sokolnikov-Brillant, Schatow, Serebrowski, Messing, Isakow stb.

1917 december 7-én alakult meg a „Rendkívüli Bizottság” az ellenforradalmi üzemek leküzdésére” (Cseka). Zsidó oldalról állandóan azt hangoztatták, hogy a Csekában — eltérően a többi szovjetintézményektől — nem a zsidók parancsoltak. Hellernek, a zsidó trónak egészen más a véleménye, eképp nyilatkozik: „olyan

állítás ez, amely semmivel sem bizonyítható." Lássuk hát a valódi tényállást?

Az igazság az, hogy a Cseka tényleges vezetői nyíltan, vagy a színpalak mögött mégis csak a zsidók voltak. Az alább felsorakoztatott adatok ezt kétségtelenül bizonyítják.

A „Cseka” első elnökének Dshershinskinnek helyettese egy zsidó Sachs, utóda a zsidó Unschlicht.

Az ellenforradalmi mozgalmak letörésére irányuló véres és kegyetlen harcokat a Cseka u. n. „különleges osztály”-a vezette. Ennek a szörnyűségeiről hirhedt osztálynak a vezetője a lengyel Menshinski, helyettese a zsidó Jagoda, aki később az egész Cseka főszervezője lett. Amikor a Csekát átszervezték és O. G. P. U. lett belőle, Menshinski és Jagoda továbbra is megtartották vezető állásukat. Később az O. G. P. U. a belügyi népbiztosság hatáskörébe lett beosztva. Ezt a népbiztosságot Menshinski halála óta egész a mai napig a zsidó Jagoda vezeti. Legbensőbb munkatársa a zsidó Beresin, aki a moszkvai Cseka titkári állását töltötte be korábban.

Szent Péterváron a zsidó Uritzki szervezte meg a Csekát. A szentpétervári Cseka vezérkara 1918 elején a következőkből állott: Uritzki, Joselewits, Bokij (zsidók) és Worchlewski (lengyel).

A moszkvai Cseka élén előbb a zsidó Breslaw, utána Mantzew állott. Mantzew később az ukrainai Cseka és a déli front külön osztagainak lett a parancsnoka. Kun Bélával együtt Mantzew rendezte a Wrangel hadsereg legyőzése után a krimi tömegmészárlásokat. Mantzew kezéhez tapad az ukrainai parasztfelkelés vérbefojtása is. Utóda a Cseka vezéri székében ismét egy zsidó — Balitzki.

A moszkvai Cseka elnöki székét Mantzew után a zsidó Messing foglalta el. Később Messing a szentpétervári Cseka vezetését vette át, majd az országos OGPU elnökének lett a helyettese.

A Cseka „külügyi osztályának” egyik legbefolyásosabb, legtekintélyesebb személyisége a zsidó *Mogilewski*. A külügyi osztály jelenlegi szervezetét az egész világra kiterjedő kémhálózattal a zsidó Trilliser építette ki.

Trilliser legbensőbb munkatársa a külügyi osztályban a zsidó Loginow. (Előzőleg a Cseka berlini megbízottja Bustrem néven.)

„A belföldi hírszerző szolgálat” (ez volt az u. n. politikai osztály) megszervezője és vezetője a zsidó Artusow volt, helyettese az ugyancsak zsidó Fuhrmeister.

„A határszéli osztályt” a zsidó Katzenelson és Kagan szervezték meg és irányították.

Egy kaukázusi zsidó, Bokij szervezte meg és áll még ma is élén a Cseka u. n. „különleges osztálya”-nak (chiffírozás, titkos levelezés, előkészítő tanfolyamok stb.)

A szovjetvezérek biztonságáról gondoskodó tagozat vezetője

a zsidó Bekenjki. Még Dsherskinski személyi titkára is zsidó volt — Silberberg.

Az OGPU kényszermunkatáborainak vezetői ezidőszerint két zsidó Behrmann és Fiesing.

Az országos és a moszkvai Cseka elnökségének — a felsoroltakon kívül — még a következő zsidók a tagjai: Agranow, Deribas, Jaroslawski — Gubelmann, Rosmirowitsch, Kieselstein, Sklowski, Zeistlin, Kronberg, Chaikina, Rewkin, Zitkin, Rutenberg, Plnes, Model, Goldin, Galperstein, Kinigissen, Chaifetz, Sul.

Az országos Cseka főorvosa a zsidó Hirschfeld volt. Az országos Csekának legismertebb nevű zsidó vizsgálóbírái a következők: Brik, Wul, Rosenfeld, Delhas, Byhowski, Rosenblum, Zeitlin, Pergament. A Cseka külföldi megbízottai között is szép számmal voltak zsidók. Stepanov a berlini szovjetkövetséghez volt szolgálattételre beosztva, mint németországi Cseka vezető ő szervezte az 1923-as kudarcba fűlt felkelést. A berlini „központ” vezetését később Goldstein vette át. A párizsi megbízott a zsidó Janowits, bűnrészes Kutjepow tábornok elhurcolásában.

A hirhedt Cseka hóhérok között ott találjuk a zsidó Bere-sint és a Friedmann fivéreket.

A helyi Cseka szervezeteket csaknem mindenütt zsidók vezették. A kormányzóságok zsidó Cseka vezérei közül itt csak néhányat említünk: Golostekin, Jurowski, Safarow, az utóbbi tervezte ki és hajtotta végre Sverdlovval együtt a cári család meggyilkolását, Kún Béla a „krimi hóhér,” Kohn — „charkowi hóhér,” Lander (észak-Kaukázus), utóda Pupka; Katzenelsohn (Transkaukázia), Nachimson, Weinberg, saratowi Cseka vezér, végül Meisel—Kedrow, „észak hóhérnője.”

A felsorolt tények és adatok alapján kimondhatjuk: *a Cseka megszervezésében és igazgatásában a zsidók döntő szerepet játszottak.*

A reakció.

A szociálforradalmár Maslow, az orosz élet Lenin halála utáni korszakának egyik legmélyebb ismerője és legalaposabb megfigyelője írja többek között a következőket: „A mai Oroszország arculatának egyik legjellegzetesebb, sőt talán legélesebb vonása a zsidógyűlölet. Északon és délen, keleten és nyugaton mindenütt ott érezhetjük. Pártállásra, műveltségre, nemre, korra való tekintet nélkül mindenkinek a lelkében ott él a zsidógyűlölet....”

Az uralmon levő zsidóság a való helyzetet hiába próbálta leplezni. Az orosz népet hiába igyekezett felfelé vezetni. Fáradozásai nem jártak eredménnyel. Oroszország népének túlnyomó többsége jól tudja, hogy a szovjetrendszerben kik uralkodnak igazában. Az orosz nép jól ismeri a bolsevizmus igazi arculatát.

A zsidók egy-kettőre felismerték a helyzetet. Jól tudták, hogy ha a megszervezett uralmat meg is akarják tartani, úgy az oroszokat a hatalomból kirekeszteni kell, s helyeiket nekik kell elfoglalni. A zsidók szempontjából az oroszok teljesen megbízhatatlannak mutatkoztak. „Szent Isten — kiáltott fel Radek 1918-ban egy külföldi zsidókból álló társaságban — akár az egész világot is felfordíthatnánk, ha nem éppen az oroszok állanának mögöttünk.” Az oroszokhoz Radek persze Lenint is hozzá számította. Tervszerű, céltudatos, kitartó munkával a zsidók az oroszokat lassan minden valamirevaló vezető állásból kiszorították. Nemsokára úgy viselkedtek, mint a diadalmas hódítók a meghódított földön. Maslow így ír: „A zsidók egyre dúrvábbak, tolatóbbak, szemtelenebbek, gőgösebbek, az orosz néppel egyre rosszabbul bántak. A szovjethatalom különböző származású képviselői közül a zsidók a legelviselhetlenebbek.” Egészítsük ki még ezt a cionista Pasmanik megjegyzésével: „Az orosz nép lelki világát lehetetlen meg nem érteni, hihetetlenül, szinte máról-holnapra mérhetetlen szenny és piszok, határtalan gőg és durvaság került föléjük. Népünk szemetének gonoszterei ellen a legerőteljesebb eszközökkel kell küzdenünk.”

Egész Oroszországban a fővárostól kezdve a legutolsó kis falusi szovjetig az orosz nép a zsidókat tekintette a bolsevik rendszer legigazibb, leghatalmasabb képviselőinek. A „kommunista” és a „zsidó” fogalmak a nép körében csakhamar azonosakká váltak. A szovjet uralmat Maslow elbeszélése szerint egyszerűen csak „Sidowskájávlástj”-nak (zsidó uralom) nevezték. „Sidowskája pansztina” (zsidó robot uralom), mondogatták az ukrainai vagy a fehér orosz parasztok, amikor az új uralom által elrendelt ingyen munkára kivonultak. Nehogy azt higgyük, hogy ezt a véleményt talán bolsevista ellenes agitáció váltotta ki. Nem, ez esetben saját, közvetlen tapasztalatai nyomán kialakított és lelke mélyén gyökerező meggyőződésének ad kifejezést. Az ukrainai és fehér orosz parasztság évszázadokon át saját szenvedésén és nyomorúságán keresztül ugyancsak megismerhette a zsidóságot és a könyörtelen és kegyetlen kizsákmányoló zsidó munkát. Az orosz parasztság sokkal inkább tisztában volt a zsidóság lényegével mint sok társadalomtudós. Világosan felismerte a marxizmus igazi tartalmát és igazi céljait is. Tudta jól, hogy mit is jelent a marxista tanokra felépített szovjetrendszer. Csak is ezzel magyarázhatjuk, hogy a forradalom első éveiben természetes visszahatásként egymást érték a véres pogromok, amelyek nem egyszer mint valami hatalmas hullám az egész birodalmat elöntötték.

A pogromokat zsidó oldalról a fehér hadseregek és általában az ellenforradalmi propaganda hatására vezetik vissza. Ennek a feltevésnek azonban a leghatározottabban ellent mondanak az ukrainai pogromokra vonatkozó (1917 ősztől – 1918 áprilisig) zsidó forrásból származó adatok.

A hadsereg	A pogromok száma	A pogromok % _o -ban	A halottak száma	A halottak % _o -ban
Petljura hadsereg	493	40' —	106706	53'7
Felkelő osztagok („bandák")	359	29' —	8086	26' —
Denikin hadsereg	213	17'2	5235	17' —
Vörös hadsereg	106	8'6	725	2'3
Lengyel hadsereg	32	2'6	134	—4
Különfélék	33	2'6	185	—6

A táblázatból kitűnik, hogy Denikin fehér hadserege a pogrom-statisztikában a harmadik helyen áll. Az első helyet a legnagyobb részben ukrán parasztokból álló Petljura hadsereg foglalja el. A második helyen a bolsevista uralom ellen elkeseredett harcot vivó kisebb-nagyobb paraszt felkelő osztagok állanak — a zsidó-bolsevista tudósítások egyszerűen csak „bandák"-ról beszélnek.

Egyes zsidó írók az ukrainai pogrom hullámokat az ukránok nemzeti sajátosságaival igyekeznek kimagyarázni. Egy, a pogromokkal foglalkozó zsidó könyvben olvashatjuk a következőket: „A 17. század közepe óta valahányszor politikai zavarok ütötték fel a fejüket, az ukrán nép lelkét mindannyiszor az a mélységes meggyőződés hatotta át, hogy az ő hivatása a zsidók kiirtása. Ami 1918—20-ban történt Ukrajnában, igen hasonlatos a történelemben Haidamak-felkelés néven ismeretes ukrán-nemzeti mozgalomhoz. A Haidamak-féle mozgalmak legfontosabb ismertetőjegye az, hogy mindig valamely politikai válsággal kapcsolatban jelentkeznek és rendszeresen annak az államnak hanyatlására, szétbomlására mutatnak, amelyhez Ukrajna éppen hozzátartozott. Az ukrán népet körülfogó más népfajokkal való állandó politikai, gazdasági, vallási súrlódások és összeütközések egyre növelték a gyűjtő, a robbanó anyagot a tömegek lelkében. A kirobbanáshoz csupán az állam-szervezetben jelentkező kisebb-nagyobb zavar, — forradalom, háború, ellenforradalom — azt is mondhattuk, hogy pohtikai kanóc volt szükséges. És a kirobbanás középpontjában mindig a zsidóság állott. A 20. századbeli ukrán Haidamak alig különbözik a 17—18. századbeli elődjeitől. Az ukrán nép három évszázadon keresztül híven kitartott céljai mellett és adott esetben mindig egyformán és ugyanúgy cselekedett. Kevés hasonló esetről tud a történelem.”

„A 300 éves multa visszatekintő Haidamak láncolatába bele kell vennünk az 1881-es és az 1905-ös pogromokat is. Ezeket eddig inkább orosz jelenségeknek tekintették. Ennek a két zsidó-ellenes megmozdulásnak is meg voltak a politikai mozgató rugói. Az 1881-es dél orosz pogrom a március 1-i cári gyilkosságra vezethető vissza. 1905-ös októberi pogrom viszont nyílt és határozott felelet volt a zsidóság akkori forradalmi szereplésére.”

„Láthatjuk tehát, hogy a pogromok igazi okai nem a „feheretek” agitációjában gyökereznek. A nagy néptömegek mélysegben meggyőződéséről van itt szó. Az ukrán nép évszázadok tapasztalatai alapján ösztönszerűen is antiszemitává vált. Az 1918

„Olasz ukrainai pogromok magyarázatát kizárólag a *bolsevik fordulat* zsidó-jellegében találhatjuk meg. A zsidó bolsevik Rases jegyezte fel egy ukrán katonának a néphangulatra igen jellemző következő szavait: „Békében és egyetértésben éltünk a zsidókkal. Megadtuk nekik az egyenjogúságot — a nemzeti önkormányzatot. Mindez azonban nem elég nekik. Ők egész Ukrainát akarják. A shid (zsidó) Trotzki, a zsidó kapitalistáktól támogatva, hadat indított Ukrajna leigázására. Oroszországot már elpusztították a zsidók, most Ukrainát akarják megsemmisíteni.”

Tevékeny része volt az ukrainai pogromokban a vörös hadseregnek is. A táblázatban ugyan negyedik helyen áll csak, de nem szabad ellelednünk, hogy a vörös hadsereg pogromjait úgy a szovjetkörök, mint a zsidó források igyekeztek elhallgatni. A vörös hadseregnél igazán nem lehet ukrán-nemzeti okokra hivatkozni. A vörös katonákat csakis a bolsevik-zsidó uralomról odahaza szerzett tapasztalatok készíthették arra, hogy a zsidóság ellen forduljanak. A legnagyobb arányú vörös pogromokat Budjenny híres lovashadserege rendezte. Ukrainai előnyomulásukat mindenütt pogromok kísérték. A lovashadsereg egész VI. hadosztályát átszervezték a pogromok miatt. A katonák százait agyonlőtték.* A helyzeten ez sem változtatott. A szovjetkormány nem tehetett mást, mint visszarendelte a lovashadsereget Ukrainából.

A törvényszékek véres ítéletei a hadseregben nagy elkésredést váltottak ki. A felháborodás nem egyszer nyílt lázadásban tört ki. Amikor Dumenkot a II. hadtest parancsnokát és vezérkarát antiszemizmus miatt letartóztatták, a legénység közösséget vállalt vezetőivel és követelte szabadonbocsátásukat, mert „ártatlanul szenvednek a forradalomért.” A zendülést elnyomták és Dumenkot agyonlőtték.

Antiszemita eszmék jegyében szerveztek felkeléseket 1918-ban Murawjow a volgai hadsereg főparancsnoka és délen Grigoriew hettmann. Mindkettőt többszáz bajtársukkal együtt kivégezték.

A pogromokat már csak azért sem tekinthetjük „ukrán nemzeti” jelenségnek, mert nem szorítkoztak egyedül Ukrajnára. Legfeljebb azt mondhatjuk, hogy itt a talaj a pogromok számára évszázadokon keresztül jól elő volt már készítve. De az ukrainához egészen hasonló zsidóellenes megmozdulások törtek ki Fehéroroszországban és Közép-Ázsiában is. Ha Nagyoroszországban pogromokról nem is lehet beszélni, minden szovjetellenes tünte-

Ez csupán egy eset a sok közül. Az antiszemizmus miatt hozott halálos ítéletek száma igen nagy volt. A szovjetvezérek kíméletlenül vérbefojtották a legesekélyebb antiszemita megmozdulást. Bizonyosra vehetjük, hogy az antiszemizmus miatt halálra ítélték száma sokkal nagyobb, mint a pogrom áldozatoké.

tes, egyszersmind sőt főképen a zsidók ellen irányult. A szovjeturalmat itt is azonosították a zsidósággal. A zsidógyűlölet éppen ezért egyre fokozódott.

Így magasállású zsidó szovjethivatalnok Maslow előtt a következőképp nyilatkozott: „Nem csodálkozom a zsidóüldözéseken és pogromokon. A zsidók magatartása szükségszerűen ide kellett, hogy vezessen. Ha ezeket a zsidóüldözéseket az orosz nép nem rendezte volna meg, úgy kétségbe kellene vonnunk ellenállóerejét és életképességét.”

A zsidó pogromoknak be kellett következniök. Az orosz nép nagy tömegei már a forradalom első napjaiban érezték, hogy szörnyű becsapás áldozatai lettek. Igazságos és boldog élet után vágyódtak. A bolsevisták mindent ígértek, a nép tehát csatlakozott a forradalomhoz. És mit eredményezett a forradalom? Pusztulást, éhséget és nyomorúságot. A felszabadulást remélték, ehelyett a legkegyetlenebb erőszak és zsarnokság, a legkiméetlenebb kizsákmányolás és rabszolgaság lett az orosz nép osztályrészévé. Történelmének legsötétebb lapjai is elhalványulnak a bolsevik uralom rémségei mellett. Az orosz forradalomból zsidó forradalom lett. A legyilkolt oroszok hekatombái bizonyítják, hogy ez a forradalom a zsidók által rendezett orosz pogrom volt. A zsidó pogromokon kifolyt vér elenyésző kis csepp az orosz pogromok vérpatakjaihoz képest.

II. FEJEZET.

Harc a hatalomért. (1922—1927.)

Trotsky—Zinovjew—Stalin.

1922. júniusában Lenin megbetegedett, októberben már minden munkával felhagyott. A következő év márciusában másodszor is — ezúttal utóljára — gutaütés érte. 1924. januárjában meghalt. Már életében megindult a belső harc a pártban a hatalomért. Amikor a második gutaütés után kiderült, hogy Lenin állapota reménytelen, a harc a nagy nyilvánosság előtt folyt tovább.

A zsidó vezető réteg ebben az időben már olyan erősnek érezte magát, hogy a *hatalom csúcsán*, Lenin helyén nem is akartak mást csak zsidót látni. Csak a személyt illetően hiányzott az egyetértés. Ketten jöhettek számításba: Trotsky és Zinovjew.

Trotsky a nyugati zsidóság jelöltje volt. Már az 1905-ös zendülés óta az oroszországi forradalmi mozgalmak vezérének tekintették. Lenin fellépésével tekintélye elhomályosult. Trotsky és hívei sohasem tudtak beletörődni Lenin egyeduralmába, nyíltan vagy titokban, de mindvégig ádáz és elkeseredett harcot folytattak ellene.

A tények mindenesetre azt mutatják, hogy Trotsky Lenin

nélkül nem tudott Oroszországban eredményt elérni. Mikor 1917-ben kitört a forradalom, Leninnek Trotzki pártjába kellett belepontoznia. Később sem szoríthatta egészen háttérbe Trotzkit, mert a mögötte felsorakozó zsidó értelmiség nélkül nem győzhetett volna a forradalom. Amikor pedig Lenin a zsidóság szempontjából egyre feleslegesebbé és kényelmetlenebbé vált, Trotzki habozás nélkül megindította ellene a harcot. Általában úgy tüntette fel magát, mint Lenin legbizalmasabb hívét, egyszersmind jogos és törvényes utódját. Valójában Trotzkinak az ország belsejében aranylag kevés híve volt. Inkább csak személyes barátai csoportosultak körülötte. Trotzki és hívei szoros kapcsolatban állottak egyrészt a kapitalista zsidósággal, másrészt a radikális szellemű zsidó fiatal értelmiséggel.

A forradalmár orosz zsidóság „régí gárdá”-jának nagyobbik része és a forradalmi emigrációnak, valamint a „podpolje”-¹⁾nak az arisztokráciája nem nagyon lelkesedett Trotzkiért. Félték egyrészt határtalan uralomvágyától, másrészt nyers, kiszámíthatatlan és kiegyensúlyozatlan egyéniségétől. Az élettől ide-odahányt régi gárda szeretett volna már révbe jutni. Békés, nyugodt, biztos élet után vágyakozott. Irtózott minden újabb felfordulástól, vagy megrázkódtatástól. Trotzki személye viszont az újabb viharokat jelentette. Így került azulán előtérbe Zinovjew, aki nem volt önálló gondolkozású, eredeti egyéniség. A forradalom sorsdöntő pillanataiban pedig határtalan gyávaságával és bizonytalan, ingadozó magatartásával tünt fel. Olyan ember volt, akit könnyen lehetett befolyásolni, kézben tartani.

Az Oroszországot uraló zsidóság kebelében a Trotzki—Zinovjew ügy miatt egyre jobban kieleződtek az ellentétek — így történhetett csak meg, hogy a kettő közül egy hasonlóképp az uralom felé törtető harmadik — a georgiai Stalin, igazi nevén Dsugaswili — lett a győztes.

Zinovjew ugyanis nem merte egyedül felvenni a harcot Trotzki ellen. Bár egy másik okosabb és szívósabb zsidó; Kamenew is támogatta őt. Mindkettőjükből hiányzott azonban a bátorság és elszántság ehhez a harchoz. Szükségük volt tehát egy olyan harmadik személyre, akiben megvoltak ezek a tulajdonságok. Stalinban meg is találták emberüket. Ez a georgiai tudásban, képességekben, de főként akaraterőben, elszántságban nem maradt Trotzki mögött. Zinovjew—Kamenew—Stalin már Lenin életében megalakították a „trojká”-t, amely legfőbb feladatának Trotzki kiszorítását tekintette. A „trojka” kezében igen nagy erők összpontosultak. A két leghatalmasabb pártszervezet, — a szentpétervári és a moszkvai — élén Zinovjew és Kamenew állott. Ezenkívül Zinovjew elnöke volt a Kominternnek. A népbiztosok tanácsában Lenin még életében Kamenew helyettesítette, aki ezenkívül a munkavédelmi tanácsban is-elnökölt. . . Stalin a párt főtitkára, pe-

¹⁾ A cárikormány elleni földalatti harc korszaka.

dig az összes pártszervezetek teljhatalmú vezetője volt. Végül mindhárman tagjai a Politikai Hivatalnak is, ahol Lenin halála óta Kamenew töltötte be az elnöki tisztséget.

A trojka lassanként megnyerte magának a Politikai Hivatal tagjainak többségét. Később egy titkos u. n. „Hetes” bizottságot alakítottak. A hetes bizottságban a Politikai Hivatal valamennyi tagján kívül (Trotzkit kivéve) Kujbysew is benn ült. Az utóbbi tagja volt a szervezési hivatalnak és a Központi Komité titkárságának, később pedig a Központi Ellenőrző bizottságnak lett az elnöke. A „Hetes” bizottság minden fontosabb ügyet megvitatott előzetesen, a Politikai Hivatal nyilvános ülésein egységesen léptek fel Trotzki ellen. A párt és állam igazgatásban mindenütt a „Hetes” bizottság hívei foglalták el a vezetőhelyeket. Trotzkinak teljesen igaza van, amikor megjegyzi: a párt és az állam vezető állásainak betöltésénél egyetlen követelmény volt: Trotzki ellen. Az érvényesülésnek volt azonban egy másik előfeltétele is: Stalinért. Stalin azt a látszatot keltette, mintha Zinowjewért és Kamenewért dolgozna, a valóságban azonban csak magának dolgozott. A pártgépezetet Stalin emberei szállták meg.

Amikor Zinowjew és Kamenew észrevették, hogy Stalin csak a saját malmára hajtja a vizet, nyomban ellene fordultak. Kikarták szorítani a Politikai Hivatalból és megkísérelték a főtitkári állásától való megfosztást is. Egyik tervük sem sikerült. Most egy váratlan fordulattal az eddigi ellenféllel Trotzkival keresték az *együttműködést* és megalapították az u. n. „*Egyesült Ellenzék*”-et. De már késő volt. 1927-ben a XV. pártnapon Stalin az ellenzéket végleg megsemmisítette. Az ellenzék vezéreit a pártból kizárták. Trotzkit előbb Turkesztánba küldték, majd 1929-ben külföldre száműzték. Zinowjewet és Kamenewet, miután alárendelték magukat Stalinnak, újra felvették a pártba, számottevő szerephez azonban soha többé nem jutottak.

Stalin a hatalomért folytatott harcában elsősorban a párt orosz rétegeire támaszkodott. Nemcsak az orosz pártvezérek hatalomvágyát, hanem a nagy tömegek nacionalista érzelmeit is ügyesen kihasználta. Az oroszok Trotzkiiban Oroszország megvéjtőjét látták. Hátramaradt ország — hangoztatta lépten-nyomon Trotzki — amelyik sohasem tudja megvalósítani a szocializmust, ha nyugaton nem győz a forradalom. Ha viszont kitör a világforradalom, úgy ennek középpontját természetesen rögtön át kell helyezni a nyugati, vezető államok egyikébe. Egészen másképp beszélt Stalin. Már a februári forradalom idején ezeket mondotta: „Nincs kizárva, hogy éppen Oroszország lesz az az ország, amelyik szabaddá teszi az utat a szocializmus számára. El kell vetnünk azt az idejét múlt gondolatot, hogy csak Európa tudja nekünk megmutatni az utat!” Trotzki ellen írt válaszában is hangsúlyozza: „Nem szabad egyedül a világforradalomban bízni, mert mi lesz akkor, ha a legközelebbi években sőt évtizedekben nem

...ke nyugaton a forradalom? Megbukottnak kell talán tekintenünk az oroszországi forradalmat, kapitulálnunk kell?... Így fejtette ki Stalin hírhedt elméletét: „szocializmus egy országban.” Oroszország meg tudja, meg kell valósítania a maga szocializmusát. Ez még egyáltalában nem jelenti a világforradalomról való lemondást. Sőt ellenkezőleg, minél inkább megvalósul a szocializmus Oroszországban, annál kedvezőbbek a világforradalomnak kilátásai. Stalin tehát Trotskival szemben a világforradalmat, a szocializmus oroszországi megvalósulásától tette függővé. Amíg Trotszki a kommunista Oroszországot a világforradalom szempontjából csupán eszköznek tekintette, addig Stalin elgondolásában *döntő tényezőként* szerepelt. Az eljövendő világszervezetben tehát Moszkva hivatalosa: az irányítás, a parancsolás. Ez a beállítás igen hizelgett az orosz kommunisták nacionalista önérzetének. Egyszersmind ez az elgondolás a Stalin híveinek túlyomó többségét kitevő oroszok számára gyakorlatilag is könnyen érthető és áttekinthető volt. Nem kellett többé fejüket törni a világforradalom elvont és nehézkes kérdései felett. Nem kellett egyebet tenniük, mint minden erejük megleszítésével az oroszországi szocializmus felépítésén dolgozni, ezzel már a világforradalmat is szolgálták.

Stalin még egy másik hangszeren is játszott. Nem feledkezett meg az oroszok természetes, a forradalmi tapasztalatok által nagy mértékben megerősödött antiszemitizmusáról. A Trotszki, Zinnowjew és Kamenew ellen vívott harcát sokan úgy fogták fel, mint az oroszok és zsidók harcát a hatalomért. „Az antiszemitizmus egyszerre emelte fel a fejét az antitrotszkianizmussal” — írja Trotszki. Stalin pedig megjegyzi: „Mindenütt megvannak az antiszemitizmus csirái... még az egyes párttagozatokban is.” Mindaddig, amíg a hatalomért folyt a harc, Stalin nemcsak, hogy nem akadályozta, de egyenesen elősegítette az antiszemitizmus erősödését és terjedését, mivel ily módon ellenfeleit gyöngíthette. Az ellenzéki zsidók állandóan kifogásolták Stalinék antiszemitizmusát, mint harci eszközt. Stalint magát is antiszemitának tartották. Antiszemitizmusa azonban csak álarc volt az oroszok számára és csak addig tartott, amíg ellenfeleivel leszámolt. Titokban kereste az együttműködést a zsidókkal. Maga köré gyűjtötte mindazokat a zsidókat, akik készek voltak őt támogatni. Az orosz tömegeket nacionalizmusukkal és antiszemitizmusukkal csupán eszköznek használta fel. Stalin érezte, hogy *a zsidóság támogatása nélkül a kommunista uralom nem tartható fenn*. Arra viszont egyáltalában nem gondolt, hogy a kommunizmust megtagadja.

A zsidóság készséggel sorakozott fel Stalin mögé. Különösen a zsidóság *új rétege*, amely csak a forradalom után kezdett szerepet játszani a pártban. Ezt a félművelt, legnagyobb részét keleti zsidókból álló réteget „meszetskowsyje¹⁾”-nek nevezték és legki-

¹⁾ Meszetskowsyje — kishely, foltok. A régi zsidó települési kerületek kisvárosából származó keleti zsidóságot jelölték ezzel a szóval.

magaslóbb képviselőjük *Kaganowits* lett. A bolsevista zsidóságnak elmaradott „régí gárdája” megvetően lenézte ezt az új réteget. Ramutattak alacsony kultúrfokukra, hangsúlyozták, hogy legfeljebb csak gyakorlati pártmunkára alkalmasak, de mint vezérek és mint gondolkodók sohasem válnak majd be. A régi gárda ezt a réteget egészen háttérbe szorította, nem engedte közel a hatalomhoz és az utánpótlást sem az ő soraikban kereste, hanem saját gyermekeit tolta előtérbe, akik magasabb iskolákat jártak és csaknem egészen európaiasodtak. A „mestetskowyje” zsidók a régi gárda megvetését vad gyűlölettel viszonyozták. A hatalom felé való vad törtetésükben másokban csak vetélytársakat láttak, akiket le kell győzni, ki kell szorítani, meg kell semmisíteni. Az oroszországi zsidóság két rétege közötti éles ellentétnek volt még egy igen fontos oka.

A „mestetskowyje” zsidóság, mint már említettük, tulajdonképpen a keleti zsidósággal volt azonos. A forradalomba a zsidóságnak ez a rétege nem tudott önállóan bekapcsolódni. Hiányzott úgy a szellemi felkészültsége, mint az anyagi erőforrások. Mindkettővel csak a régi gárda, a nyugati zsidóság rendelkezett. A keleti zsidóság kénytelen volt tehát magát alárendelni a régi gárda akaratának, de a függőséget mindig terhesnek és kényelmetlennek találta, elnyomatásról panaszkodott. A forradalomban a keleti zsidóság felszabadult, saját lábain állt, most pedig egészen önálló akart lenni, függetleníteni akarta magát a nyugati zsidóságtól. Érdekes, hogy ezzel egyidőben a nyugati kapitalista államokban is egyre szembetűnőbben megnövekedett a keleti zsidóság befolyása.

A „mestetskowyje” zsidóság elfordult a Kamenew-Zinovjew-Trotszki csoporttól, mert Stalinban ismerte fel igazi vezérét. Nem is csalódott benne. Stalin szabaddá tette előtte a hatalom felé vezető utat. Azonkívül a Stalin-féle „keleti-orosz-önállóság” elmélet igen közel állott a „mestetskowyje” zsidóság lelki világához. A zsidóságnak ehhez a szárnyához a régi gárdából csatlakoztak mindazok a zsidók, akik mellőzötteknek érezték magukat, továbbá akiket finom szimatjuk figyelmeztetett, hogy honnét is fúj a győzelmi szél! Később, amikor Stalin főellenségeinek helyzete szemmelláthatóan megingott, a régi gárda tagjai nagy csoportokban menekültek a sülyedő hajóról. A hatalom sokkal becsesebb volt előttük, mint a vezéreikhez való hűség. Végeredményben Stalin alatt a régi gárda vezető szerepét elvesztette, az első vonalakat a „mestetskowyje” zsidóságnak kellett átengednie. Azt is mondhatnók, hogy a „gyakorlatilag gondolkodók” legyőzték az „elméledőket.”

Az antiszemita közhangulat egyáltalában nem zavarta a Stalin körül csoportosuló zsidókat. Meg voltak győződve, hogy, ha szükség lesz rá, Stalin kérlelhetetlenül leszámol az antiszemizmussal. Sőt maguk is igyekeztek az antiszemizmust mint harci

eszközt felhasználni az ellenzéki zsidókkal szemben. Hogy milyen mély volt ezidőtájt az antiszemitizmus Oroszországban, azt leginkább szemlélteti, hogy időnként még az ellenzék sem riadt vissza antiszemita szövegek hangoztatásától. Jaroslavski a XV. pártnapon meg is jegyezte: „Az adatok hosszú sorával bizonyíthatjuk, hogy az ellenzék programja az antiszemitizmusra van ielépítve.”

Említettük már, hogy a zsidók Stalinban nem csalódtak. Már a XV. pártnapon, — amikor győzelmes befejezéshez közeledett a zsidó ellenzékkel folytatott harc — Stalin sietett bejelenteni, hogy elhott az oroszok elleni harcnak az ideje. Jaroslavski jelentette be, hogy: „Stalin elvtárs meggyőződése szerint könyörtelenül szembe kell fordulnunk az antiszemitizmussal.” Ugyanezen a pártnapon szólalt fel a Központi Komité elnöke is és *hamis adatokkal igyekezett* bizonyítani, hogy a zsidó uralomról terjesztett mende-mondák minden alapot nélkülöznek. Az antiszemitizmus elfojtása érdekében később nagyon szigorú, sőt erőszakos intézkedéseket léptettek életbe. 1931-ben Stalin egy amerikai újságnak adott nyilatkozatában többek között a következőket mondotta: „A Szovjetunióban az antiszemitizmust mint szovjetellenes jelenséget elfojtjuk. Törvényeink értelmében az aktív antiszemitizmus halállal büntetendő.”

A hatalmi szervezet átépítése.

A hatalomért vívott harc ideje alatt a fontosabb pártszervek gyökeresen megváltoztak.

Stalinnak a győzelmet végeredményben következetesen és céltudatosan kiépített és alkalmazott rendszere hozta meg. Ennek a rendszernek vezető gondolata a *legerőteljesebb központosítás* volt, vagyis minden hatalomnak a legfelsőbb pártszervben való összpontosítása. Mivel pedig az egész pártgépezet és valamennyi pártszerv felett Stalin uralkodott, a hatalom lassanként teljesen az ő kezébe csúszott át. Egyébként a háttérbe húzódott és mindeképen arra törekedett, hogy önkényuralmát a *különböző, népes, sok tagú, pártszervek tekintélyével fedezze*. Stalin rendszerét a régi lenini nyelven legáltalában „demokratikus centralizmus”-nak nevezhetjük.

Stalin rendszere természetesen nem máról-holnapra alakult ki. Eleinte, amíg csak Trozski ellen folyt a harc, erősen korlátozták a helyi pártszervezetek *jogkörét*. Az összes tisztségek csak a *központi párthivatalok intézkedései és parancsai alapján voltak betölthetők*. Ezt a módszert, a központi pártszervek leplezetlen diktaturáját Stalin akkor is folytatta, amikor harca már Zinovjev és Kamenew ellen is megindult. Ellenfelei válaszul a demokrácia követelését szegezték szembe Stalinnal. Abban bizakodtak, hogy a nagy tömegek segítségével a Stalin uralma alatt álló központi pártszerveket szétrobbanthatják. Követelésüket Stalin nem telje-

sítette mindaddig, amíg a pártot teijesen át nem alakította. Mindenekelőtt megnyitotta a kapukat az új párttagok hatalmas tömegei előtt. 1924. ápr. 1-én a pártnak 446.000 tagja és jelöltje volt. 1925. július 1-én már 911.000. 1925. november 1-én — 1.025.000. 1927. decemberében, tehát a XV. pártnapon — 1.200.000. Az új párttagok legnagyobb része a legsóbbs rétegekből származó orosz volt, akik ösztönszerűen messzemenő ellenszenvvel viseltettek a Trotzki—Kamenew—Zinovjew csoporttal szemben. Jelentékeny volt a „meszetskowyje” zsidóság betódulása is a pártba. Stalin ezekre az új tömegekre támaszkodva most már maga kezdte hirdetni a „pártonbelüli demokrácia” tantételét. A helyi pártszervezetekben vitákat rendeztek, új választásokat tartottak, ily módon Stalin ellenfeleit saját fegyverükkel győzte le.

A valóságban persze semmiféle „demokráciá”-ról nem lehet beszélni. A szürke tömegek a párt útvesztőiben nem tudtak tájékozódni. A zsidó régi gárda vezérei iránt olthatatlan gyűlöletet éreztek, örömmel látták most bukásukat. A helyi pártszervezetek új választásait szigorúan a központ utasításai szerint folytatták le. A központ hatalma ezzel még jobban megszilárdult.

A párt központi, legfelsőbb szerveinek átalakítása is pontosan ebben a szellemben ment végbe. Egyik-másik intézménynek, így a „*Politikai Hivatal*”-nak hatáskörét jelentősen csökkentették. A vezetőszerpet a megnövekedett létszámú, népes pártszervek vették át, még pedig a Központi Végrehajtóbizottság és a Központi Komité. Mindkettő valóságos tömegszervvé alakult át, a Központi Komité létszáma megkétszereződött, a Végrehajtóbizottságé pedig 150-re növekedett. A két szerv tagjai jogilag egyenrangúak voltak. A Komité és a Végrehajtóbizottság közel 200 tagja közös tanácskozásokat is tartott és ezeken az együttes üléseken beszéltek meg, mindazokat a döntő kérdéseket, amelyek eddig a „*Politikai Hivatal*” hatáskörébe tartoztak. Mondanunk sem kell, hogy egy ilyen tömegszerv nem tudott kormányozni. Csupán demokratikus külszint kölcsönzött a szovjet uralomnak. Egyszersmind kifelé mint a hatalom és a jog egyedüli forrása, birtokosa szerepelt.

Minden hatalom igazi forrásává, — a pártigazgatás legfelsőbb szerve a — *Központi Komité titkársága lett.* „Lenin idejében — írja Zinovjew — a titkárság csak a szervezési ügyekkel foglalkozott, csak végrehajtó, nem pedig kezdeményező szerepe volt. Mindenki tudta, hogy Iljits Wladimir nélkül a Központi Komité titkárságából döntő jelentőségű tényező lesz.” Vorosilow véleménye szerint „a pártszervezést és a politikai irányvonalak kijelölését egyaránt a titkárság végezte.” Sokolnikow erről a kérdéstről eképelekedett: „Ha bármilyen politikai kérdésben a „*Politikai Hivatal*” tagjai között nézeteltérés merül fel, esetleg Stalin ellen foglalkoznak állást, úgy neki mint a párt főtitkárának, tehát a pártszervezetek legfőbb irányítójának módjában van nyomban megtorolni a „*Politikai Hivatal*”-nak ezt a magatartását.” A főtitkár tehát

„diktátor, „korlátlan hatalommal” rendelkezett. A Központi Komiték voltak ugyan még három titkára, de ezeket is Stalin kijelölés alapján választották meg. Hasonló volt az eset a párt összes vezető tisztségeinél. Stalin keze a pártban mindenüvé elért, akaratát ellen semmit sem lehetett tenni. Így lett Stalinból a pártban diktátor, az államban — uralkodó. Az ellenzék egyik vezére Kamenew, a XIV. pártnapon nyíltan ki is jelentette: „A legelőször ebben szembefordulunk a vezér-elmélettel és tiltakozunk az ellen, hogy a szovjet élére egy *vezér* kerüljön.”

Mivel Stalin ereje és hatalma a titkárságban összpontosult, az ellenzék harca is elsősorban ez ellen irányult. „A titkárságszálka az ellenzék szemében” — mondja Vorosilov a XIV. pártnapon. Zinovjew felszólalásában hangoztatja, hogy ő és hívei már 1923-ban észrevették, hogy a titkárság túllépi hatáskörét, feltűnően sokat „politizál.” El is határozták már akkor az átszervezését. Az volt a tervük, hogy a titkárságból „egy kicsinyített Politikai Hivatalt csinálnak.” Szándékukat úgy akarták megvalósítani, hogy a Politikai Hivatal három tagját — Trozski, Zinovjew, Stalin — beviszik a titkárságba. Stalin azonban semmikép sem akart ebbe a megoldásba belemenni. Hatalmát senkivel sem akarta megosztani. A titkárság és így a párt ügyeibe való betekintést senkinek sem engedte meg. Az ellenzék erre minden erejének megfeszítésével arra törekedett, hogy a titkárságot kizárólag „a szervezési ügyek” intézésére korlátozza, viszont a Politikai Hivatalnak régi tekintélyét és jelentőségét vissza szerezze. „Nézetem szerint — mondja Szokolnikow a XIV. pártnapon — ha Lenin elvtárs idejében egyedül a Politikai Hivatal feladata volt a párt vezetése, úgy most minden okunk meg van rá, hogy ehhez a rendszerhez visszatérjünk,” Kamenew az ellenzék álláspontját a következőkben foglalja össze: „A párt vezetését úgy képzeljük el, hogy az összes politikai vonatkozású kérdéseket teljhatalommal intézi a Politikai Hivatal, amelynek határozatait, a neki alárendelt titkárság hajtja végre.” Stalin hívei ezzel az érveléssel szemben a Központi Komité plénumának hivatására utaltak. Vorosilov válaszában többek között ezeket mondja: „Az ellenzék a kollektivismust igen különös módon értelmezi. Az ő kollektivismusuk szerint a vezetést két-három embernek kell a kezében tartania. Ebben a rendszerben senki másra nincs szükség, mindenki felesleges és nélkülözhető. Legfeljebb mint a szervezet kiküszöbölhetetlen hibáját, kóros velejáróját türik meg. Mennyire más a mi kollektivismusunk, amely minden hatalmat a Központi Komité plénumának kezében kívánja látni?” Stalin is kioktatta az ellenzéket: „A Politikai Hivatal hatalma korlátlan. Rendelkezik a Központi Komité valamennyi szerve felett, kivéve a Komité teljes ülését. Sokan azonban elfelejtik, hogy minden kérdésben a legvégső fokon a plénumé (a teljes ülés) a döntés joga. A plénum feladata rendre inteni azokat a pártvezetőket, akik elfeledkeznek kötelességükről és felegyelmzetlen magatartást

tanúsítanak." Stalin jól tudta, hogy a plénumban biztos a többsége, nyugodtan hirdethette, hogy minden hatalom letéteményese a Komité teljes ülése. Láttuk azonban már az előzőekben, hogy a hatalom csak látszólag volt a plénum kezében, *valójában azonban a titkárság, a titkárságban pedig egyedül Stalin parancsolt.*

A Politikai Hivatalt Stalin nem szüntette meg. Továbbra is megmaradt a párt legfelsőbb szervének, ahol a politikai ügyeket megbeszélik és döntéseket is hoznak. Mivel azonban a titkárság nyomása és a Komité plenumának ellenőrzése alatt áll, elvesztette régi nagy tekintélyét és egyeduralkodó helyzetét. Másrészt ne feledjük, hogy Stalin már uralmának kezdetekor megnyerte magának a Politikai Hivatal tagjainak többségét. Az ellenzék leverése után pedig itt is minden helyet híveivel töltött be. A Politikai Hivatal fokozatosan átalakult a diktátor legfelsőbb titkos tanácsává. Ezt a jellegét mindmáig meg is őrizte.

Meg kell állnunk még egy pillanatra a *Központi Ellenőrző Bizottságnál*, (Z. K. K.—Zentral Kontroll Kommission) mert nagy segítségére volt Stalinnak a hatalomért vívott harcában. Már Lenin életében fennállott (előbb 7, később 9 tagja volt.) Főképpen a párhüségre és a pártfegyelemre örködött, aféle párttörvényszék volt. A Lenin-korszakban már sok ellenzéki érzelmű párttagot elítélt az Ellenőrző Bizottság. Stalin harca idejében, Lenin hátrahagyott tervei szerint az Ellenőrző Bizottságot egybeolvasztották a munkás és parasztfelügyelet népbiztosságával, ilyenmódon egy újabb nagyszabású szervezetet építettek ki. Országsszerte helyi Ellenőrző Bizottságokat állítottak fel. Az átszervezett Ellenőrző Bizottság nemcsak régi feladatát látta el — a párttagok legfelső fegyelmi bírósága volt — hanem az *összes párt- és állami organizációk munkálkodását is ellenőrizte.* Rábízták az összes párt- és állami intézmények átszervezését. Sőt a hivatalnokok elmozdításának és kinevezésének a jogával is felruházták. Stalin kezében az Ellenőrző Bizottság *párt-csekává* alakult át. Tömegesen ítélte el a diktátor számára politikailag kellemetlen párttagokat. Ugyanakkor az Ellenőrző Bizottság gondoskodott arról is, hogy a pártnál és az állami gépezetben csakis Stalin híveit nevezzék ki, vagy léptessék elő. Egyébként a Bizottság tagjai ugyanazokkal a jogokkal voltak felruházva, mint a Központi Komité tagjai. Két pártnap közötti időszakban a Komité és az Ellenőrző Bizottság tagjai által együttesen alkotott u. n. „Egyesült Plénum” volt a párt legfelsőbb fóruma. A Plénumban az Ellenőrző Bizottság tagjai voltak többségben, a döntés tőlük függött. Stalin a maga embereit sokkal könnyebben tudta behozni az Ellenőrző Bizottságba, mint a Komitéba. Ahhoz, hogy valaki a Komitéba bejusson, már ismertnevű politikusnak kellett lennie. Stalin számos ellenfelet kezdetben azért nem tudta a Komitéból eltávolítani, mert ilyen közismert nevű volt, másrészt sok még ismeretlen nevű hívét nem tudta bevinni. Az Ellenőrző Bizottságba viszont bárki beke-

collektív, ha bizonyos meghatározott idő óta tagja a pártnak. Az első időkben éppen az Ellenőrző Bizottságnak a nagy tömegéből származó, névtelen, ismeretlen tagjai biztosították Stalinnak a többséget a Plénumban, sőt a Politikai Hivatalban is az Ellenőrző Bizottságból bekerült tagok szavazataival lett a diktátor a helyzetnek ura.

Zsidók a kormányzatban.

Azt hihetnők, hogy a hatalomért folyó harc idején fellángoló orosz antiszemitizmus — amelyet látszólag Stalin is helyezett — valamint az ellenzéki zsidóknak a vezető helyekről való kiszorítása következtében a zsidóság uralkodó helyzete megingott. Az ellenzéki zsidóság gócpontjában, a Politikai Hivatalban a korszak végé felé csakugyan jelentékenyen visszaesett a zsidók arányszáma: 1923-ban 27.2⁰%, 1924-ben 30.8⁰%, 1925-ben 21.4⁰%, 1927-ben — az ellenzéknek a XIV. pártnapon bekövetkezett teljes megsemmisülése után — 17.6⁰% a zsidó.

A párt Központi Komitéjában is hasonlót észlelhetünk. Míg a Lenin korszakban a tagoknak 28.7⁰%-a volt zsidó, most átlagban 20⁰%-ra esik vissza arányszámuk. Ne feledjük azonban, hogy a Komité létszáma a korábbinak kétszeresére növekedett, tehát a zsidók száma *jelentős mértékben megszaporodott* (abszolút számban.) A felduzzadt párttagállományban a zsidók százalékszámát szembetűnően visszaesett.

Figyelembe kell még azt is vennünk, hogy a Komité mellett a pártnak egy új hatalmi szerve is működésbe lépett: a Központi Ellenőrző Bizottság. Láttuk, hogy Stalinnak éppen ez a szerv volt a legfontosabb harci eszköze. A Stalin csoport úgy az Egyesült Plénumban (a létszám háromnegyedrészt az Ellenőrző Bizottságból származó tagok tették ki), mint a Politikai Hivatalban az E. B.-i tagok segítségével szerezte meg a többséget.

A Központi Ellenőrző Bizottságnak három fő szerve volt: 1.) az elnökség, 2.) a titkárság, 3.) a pártkollégium. (A legutóbbi a kommunisták legmagasabb fokú pártbírása volt.) A három szervben együttesen a zsidók részesedése a következő volt: 1923 — 47.5⁰%, 1924 — 42.2⁰%, 1925 31.8⁰%, 1927 — 31.1⁰%. A Stalin reformjai után legfontosabb szerephez jutó pártszervekben igyekezett tehát a zsidóság leginkább képviselőhöz jutni.

Az elnökségben az időszak közepe felé: 33.4⁰% orosz, 32.2⁰% zsidót, 17.7⁰% nem orosz találunk. Megjegyezzük még, hogy az orosz elem részvétele állandóan csökkenő irányzatot mutat. Míg 1923-ban az elnökség felerészben oroszokból áll, 1927-ben számarányuk alig 1/5-re száll alá. Az átszervezett és nagy hatáskörrel felruházott Ellenőrző Bizottság elnöke — a zsidó Kuibyszew, alelnöke — a georgiai Ordsnonikidse.

Az Ellenőrző Bizottság összetételére vonatkozólag pontos

adatok csak az 1924 és 1925 évből állanak rendelkezésünkre (a XIII. és XIV. pártnap?) A két pártnapon az oroszok átlagos arányszáma 31%, a zsidóké 50%, egyéb nem oroszoké 12%. Főtitkár a zsidó Gussjew. Utóda később a zsidó Jaroslawski.

Érdekes, hogy mikép változott a zsidók százalékszám a pártkollegiumban. Ez a szerv egy terrorista jellegű alakulat, valóságos pártsecka volt. Támogatása nélkül Stalin aligha verhetne volna le ellenfeleit. Kezdetben a zsidók százalékszám 42·8% volt, később felszökött 62·5%-ra. Amikor a belső harc már befejezéshez közeledett és így a pártkollégium is betöltötte hivatását, hirtelen visszaesett 30·8%-ra.

A XIII. pártnapon a kollégium titkárává a zsidó Jaroslawskit választották meg. A következő pártnapon már 2 titkárt választottak, az egyik ismét Jaroslawski volt.

Még kell még azt is említenünk, hogy Stalin az Ellenőrző Bizottság elnökségét összeolvasztotta a Politikai Hivatallal. Ennek következtében, miután az Ellenőrző Bizottság elnökségében 31·3% volt a zsidó, a Politikai Hivatalban viszont csak 17·6%, a két szerv együttes ülésén már 26·5% zsidót találunk. A zsidóságnak tehát az ellenzék megsemmisítése után is sikerült megtartani a Politikai Hivatalban régebbi birtokállományát.

A zsidók igazi fellegetára a központi pártszervezet volt. Innét, háttérbe húzódva, észrevétlenül döntően befolyásolhatták az eseményeket. A Központi Komité különböző szerveinek 767 hivatalnoka között a zsidók voltak túlsúlyban. Különösen a *titkárság* mintegy 100 tisztviselője között találunk feltűnően sok zsidót. A Komité három-négy titkára egyszersmind Stalin legbizalmasabb munkatársa. Egy-kettő közülük mindig zsidó. A zsidó Jaroslawski már a X. pártnapon (1921) a Komité titkárává lett. Stalin mindent elkövetett megválasztása érdekében. Másik három zsidó — Kuibyssev, Kaganowits és Selenski — később került be a titkárságba. Kaganowits a Komité szervezési osztályának élére került. Ebben a minőségében ő gondoskodott arról, hogy úgy a központi, mint a vidéki pártszervek élére mindenüvé megbízható emberek kerüljenek.

Legnagyobbrészt zsidó munkatársakkal vette körül magát Stalin a Komité egy másik igen fontos szervében is, a Szervezési Hivatalban. („Orgbüro.”) Már Lenin életében ez az intézmény volt Stalin hatalmának egyik főtámasza. Trotszki megjegyzése szerint „A stalini hatalmi szervezet legfontosabb központja az Orgbüro volt.” Stalin bizalmából itt Kuibyssev vitte a vezető szerepet. De Kaganowits és Selenski is tagjai voltak az Orgbürónak. A diktátor személyi titkárai, tehát legbensőbb bizalmi emberei között is ott találunk két zsidót (Roschalj és Mechlis.).

Befejezésül megállapíthatjuk, hogy *a hatalomért folyó harc időszakában a zsidók befolyása nem csappant, sőt megnövekedett.* A zsidók jól értették, mikép kell mindig éppen azokat a szerveket megszállni, amelyekben a hatalom összpontosult.

III. FEJEZET.

Stalin (1928—1934. július.)

Stalin a „baloldali” ellenzék (Trotzki—Zinovjew—Kamenew) felett aratott győzelme után, maga fog hozzá a radikális zsidó bolsevisták terveinek megvalósításához. Minden erejével azon van, hogy az U. D. S. S. R.-ben a marxizmust a maga teljességében valóra váltsa. Vezéreszméje, mint tudjuk „Szocializmus egy országban.” A Stalin-kormányt elsősorban közgazdasági kérdések foglalkoztatják. Az 1. ötéves tervben a közgazdaság átszervezésének, az ország iparosításának, a mezőgazdaság kollektivizálásának irányelveit dolgozták ki. Az első „pjatiletká”-t követte a második. Mindkettőnek igazi célja a magántulajdon, az egyéni kezdeményezés végleges kiküszöbölése Oroszország gazdasági életéből. Valamennyi rendszabály, intézkedés ezt a célt szolgálja. A tulajdonságot megfosztják a tulajdonában lévő földjétől. Sem jövődelme, sem munkája felett nem rendelkezhetik szabadon. A parasztságra mért halálos csapással megsemmisítik a marxizmus legveszedelmesebb, szinte halálos ellenségét. Oroszország népességéből meg kell teremteni az „osztály nélküli társadalmat” — volt a jel-szó. Valóban az orosz nép a maga egészében proletárizálódott. A nyomor és a rabszolgaság jégében alakult ki az új társadalmi rend. Az ország gazdasági erőforrásai és a dolgozók munkaereje az állam korlátlan tulajdonát képezik. Mindkettőnek termelő képességét a legmagasabbra kell fokozni. Mit jelentettek az öt éves tervek politikai és kulturális tekintetben? Oroszország nemzeti jellege és a mélyebb értelemben vett orosz kultúra megsemmisült. Az oroszok az ország politikai vezetéséből teljesen kiszorultak. Végül az ötéves tervek be nem vallott legfontosabb célja volt, hogy Oroszországot a nemzetközi marxizmus hatalmas erőforrásává építsék ki. Ezek a célkitűzések a marxista doktrinák és a nemzetközi zsidóság akarátának beteljesedését jelentik.

Csodálkozhatunk-e ezek után azon, hogy a Stalin-féle „szocialista felépítés” kitervezésében és megvalósításában majdnem kizárólag csak zsidók jutottak szerephez? Zsidó többséget találunk az ötéves terveket kidolgozó „Állami Tervbizottság”-nál. 1931. február 5-én a bizottság a következőkből állott: elnök — Kuibysjev zsidó, helyettesei — Unschticht, Krietzmann, Minajev zsidók, Lomov és Miljutin oroszok (?), tagjai — Arsohn, Berdnikov, Weissberg, Wolff, Gubermann, Kattel, Lewin, Mendelsohn, Rosenthal, Ronin, Rubinstein, Hwesin zsidók, Bogdatjev örmény, Strumilin nem orosz, Besrukich, Mechonosin, Donenko (?) Smirnov oroszok. *A bizottság 24 tagjából 5 az orosz, 20.9%, — 16 a zsidó 66.7%, — 4 más nem orosz, 12.4%.*

Moszkvában a Kommunista Akadémia kötelékében felállították a „Nemzetközi Agrárintézet”-et. Az intézetet, — amely a mezőgazdaság marxista irányú átszervezésére vonatkozó terveket dolgozta ki, — három zsidó igazgatta: Larin Lurje, Krietzmann,

Jakowlew Eppstein. 1929 decemberében Jakowlew—Eppstein került a mezőgazdasági népbiztosság élére. Ebben a minőségében főfeladata a mezőgazdaság „szocializálása” volt. 1932-ben ebből a népbiztosságból kivált a Sowchosok (Szovjet Államibirtokok Hivatala), amelynek élére Jurkin (?) került. Jakowlew és Jurkin munkatársai egytől-egyig zsidók, névszerint a következők: Gert-sikow, Kagan, Tsernow, Charlamow, Grusewski, Ostrowski, Kamenski. 1934-ben a mezőgazdasági népbiztosság élén Jakowlew helyére a zsidó Tsernow került. Ugyan akkor Jurkint a Sowchosok vezetésében a zsidó Kalmanovits váltja fel. Tsernow helyettese a két zsidó Lewin és Zilkó. Kalmanovits helyettesei Jurkin (?) és a zsidó Ostrowski. Az iparosítást irányító Legfelsőbb Népgazdasági Tanács (W. S. N. H.) elnöke a zsidó Kuibyszew. Utóda a georgiai Ordshonikidse lett. A W. S. N. H. feladatát később három külön népbiztosság veszi át: a könnyű-, a nehéz- és a fafeldolgozó ipari népbiztosság. A nehézipari élén Ordshonikidse maradt, a könnyűipari élére a zsidó Ljubimow, a fafeldolgozó ipari élére pedig az orosz Lobow került, aki mellé a zsidó Fuschmant nevezik ki. Az örmény Mikoján vezeti a kül- és belkereskedelmi népbiztosságot. Mikor később ezt a népbiztosságot kettéosztják — a belső ellátás biztosságának élén megmarad Mikoján, a külkereskedelem irányítását átveszi a zsidó Rosenholz. Pénzügyi népbiztos — Grinjo, zsidó. Az állami bank igazgatóságának elnöke — Kalmanovits, zsidó. 1934 óta az ugyancsak zsidó Marjasin.

Orosz neveket a stalini szocializálási munkálatok vezérkarában alig találunk. Az orosz elemek ugyanis egyre inkább szembe fordulnak Stalinnal. A diktátor és zsidó környezete szempontjából nem csak megbízhatatlanok, hanem egyenesen veszélyesek is. Miért fordultak el az oroszok Stalintól? Mert népük és hazájuk sorsáért való aggodás töltötte el lelküket. Az oroszok tisztán látták, hogy Stalin politikája a nemzetgazdaság minden területén végzetes következményekkel jár. Megborzadva látták az oroszok, hogy a földért és az életért harcoló parasztság ellenállását milyen véres és kegyetlen eszközökkel fojtotta el a kormány. A tömegmészárlás, a száműzés, kényszermunkára ítélet, napirenden voltak. A parasztok millióit kiutasították, elkergették otthonukból, szülőföldjükről. A kollektívizálás „eredménye”-ként 1933-ban pusztító szörnyű éhínség, amely a parasztok millióit ragadta el, a végletekig fokozta az elkeseredést. Nagyon fájt az oroszoknak ősi kulturájuk barbár kiirtása is. Felismerték azt is az oroszok, hogy a stalini politika egyik legkézzelfoghatóbb eredményeképpen Oroszország a nemzetközi zsidó kapitalizmus járszalagjára került.

Már 1928-ban megindult az oroszok Stalin elleni harca. Az első „jobboldali”-nak nevezett ellenzéki szervezkedés élén, a Politikai Hivatalnak a bolsevizmus orosz „régí gárdájá”-hoz tartozó tagjai állottak. Névszerint — Rykow Bucharin és Tomski. Az ellenzéki megmozdulást Stalin a zsidók odaadó támogatásával leverte, 1930-ban, a XVI. pártnapon végérvényesen megsemmisítette.

ittól a naptól kezdve lett Stalin a párt és az állam teljhatalmú egyeduralkodója, mégpedig a zsidóság akaratából és az ő támogatásával. *A zsidóság Oroszország feletti uralma most vált teljessé és véglegessé.* Az orosz vezető körök sem maradnak tétlenek. A birodalom minden részében erőteljesen szervezkednek a nemzeti érzésű ellenzéki csoportok. A mozgalom főként Ukrajnára és Behororoszországra terjeszkedik ki. A vezetők Syrsow, Smirnow, Rjutin, Uglanow a legvégsőkre, akár a zsidó-bolsevista uralom alatt álló anyaországtól való elszakadásra is el vannak szánva. Stalin a zsidóság támogatásával még idejében elnyomja ezeket az újabb ellenzéki megmozdulásokat. 1933-ban a pártban nagyszabású „tshistká”-t, tisztogatást hajtanak végre, amely elsősorban az orosz elemek ellen irányul. A tisztogatási akció befejezése után a zsidóság hatalma még jobban megnőtt. A Központi Komité titkárának, Jaroslavskinak adatai szerint tíz év alatt 1923—1933-ig (a nagy tshitska végrehajtása előtt) nem kevesebb mint 700.000 tagot zártak ki a pártból ellenzéki magatartás miatt. A kizárások legnagyobb része az utolsó évekre esik s mint már említettük, az esetek óriási többségében öntudatos oroszokról van szó.

A XVII. pártnapon — 1934 elején — Stalin már bejelentette, hogy nincs már a pártban ellenzék. A diktátornak látszólag igaza is volt. A „jobboldali ellenzék” régi vezérei és a fiatalabb nemzedék szóvivői kifáradtak a kilátástalannak látszó harcban, feladták a küzdelmet, engedelmesen fejet hajtottak Stalin és zsidó környezete előtt. A párt orosz rétegei elcsendesedtek, külsőleg megnyugodtak. Ellenzéki mozgolódásnak a legcsekélyebb jele sem látszik. A felszínen minden csendes, békés és zavartalan. A harc azonban még nem ért véget. A nyugalom csak vihar előtti szélcsend. Lenn mélyen a tömegekben ott izzik az elkeseredés. Az orosz nép elégtelensége nőttön nő s csak alkalmas pillanatra vár, hogy ki is robbanjék. Egészen bizonyos, hogy az új ellenzéki szervezkedés nem marxista alapon álló megmozdulás lesz. *A nemzeti forradalom tisztító vihora fog végigszágulni az orosz pusztákon.*

A párt- és az államigazgatás átszervezése.

Az 1928—1934-ig terjedő időszakban Stalin egyéni céljainak, valamint az uralomrajutott zsidóság érdekeinek megfelelően a párt- és az államigazgatást gyökeresen átszervezték.

A központosítás elvét mindenütt a legmesszebbmenően, következetesen és kérlelhetetlenül megvalósították. A vezér eszmét, a személyes felelősség elvét, felülről-lefelé az egész párt- és államigazgatásban életbeléptették. A különféle pártszervekből a „demokrácia”-nak még a gondolatát is kiirtották. Régebbi jelentőségüket ezek a pártszervek teljesen elvesztették s a párt és az állam diktatúra egyszerű eszközeivé alakultak át. Mindenekelőtt

a Központi Ellenőrző Bizottságot semmisítik meg. Stalin ugyanis a „jobboldaliak”-kal vívott harca során itt találta szemben magát a legnagyobb ellenállással. Már 1930-ban a XVI. pártnapon a Központi Ellenőrző Bizottság 94 tagjának közel felét nem válasszák be az új bizottságba. Nagy részét a kihagyottaknak ellenzéki állásfoglalásuk miatt egyszer s mindenkorra kiközösítik a politikai életből. Stalin hívei közül is számosan kiválnak az Ellenőrző Bizottságból, mivel ennek tagjai más tisztséget nem tölthettek be. A kimaradt stalinisták azonban vagy a Központi Komité, vagy a párt és államigazgatás más vezetőszervényénél nyertek elhelyezést. Stalin legmegbízhatóbb munkatársainak az Ellenőrző Bizottságból való távozása arra mulat, hogy ez az intézmény már betöltötte hivatását. Hatásköre csakugyan mindjobban csökken. Ugyanakkor természetesen a zsidók arányszáma is rohamosan visszaesik. A zsidók az Ellenőrző Bizottságnak mint jelentőségét veszített intézménynak egyszerűen hátat fordítanak. Vezető szerepüket csupán az elnökségben, a titkárságban és a pártkollégiumban tartják meg. *Befolyásuk egyikben sem csökken.* A pártkollégiumban például 1930-ban 37·5% zsidót találunk. Az Ellenőrző Bizottságnak a Politikai Hivatalba kiküldött tagjai között 44·5%„, a Szervezési Hivatalba kiküldött tagjai között pedig 33·3%„ zsidót találunk. Az Ellenőrző Bizottság munkaköre egyre jobban összezsugorodik, hatáskörét különféle más szervezetek között osztják meg. A pártrendőrség és bíróság feladatkörét lassan egészen átveszi az OGPU, amelynek tekintélye *napról-napra növekedik.* Lássuk milyen az OGPU. nemzetiségi összetétele? Mielőtt még beolvasztották volna az átszervezett belügyi népbizottságba, vezérkara a következő képet mutatta (1934 július). Elnök — Menshinski (lengyel), helyettese — Jagoda (zsidó). Az elnöki kollégium tagjai: Prokof-jew és Mironow oroszok, Agranow, Balitzki, Redeks, Deribas, Artusow, Medwedj, Bokij (zsidók), Pillau német. A 12 tagú elnökségből ezek szerint 2 az orosz, 8 a zsidó és 2 egyéb nem orosz. Korábban — mint az elnökség megbízottai — az OGPU kollégiumában helyet foglaltak még a zsidó Trilliser (az Ellenőrző Bizottságba került át), a zsidó Messing (a Külkereskedelmi Népbizottságba osztották be), végül az orosz (?) Akulow.

Még a Stalin korszak első éveiben alakult meg a Népbiztosok Tanácsának kebelében az összes szovjet intézmények munkájára felügyelő, az u. „Teljesítő Bizottság.” A XVII. pártnapon úgy ezt, mint a ZKK. — RKI-t felosztatják. Az első helyébe a *szovjet ellenőrző bizottságot*, a második helyébe pedig a *pártellenőrző bizottságot* választják meg. Az előbbi a Sovnarkom, az utóbbi a Központi Komité föle van rendelve.

A pártközpont szerveinek állandó megbeszélései, tanácskozásai véget érnek. Most már a „szocialista felépítés” gazdasági, közigazgatási, kulturális terveinek megvalósítására kerül sor. A politikusok mindinkább háttérbe szorulnak és helyüket a gyakorlati munka emberei foglalják el. Sokan a pártpolitikusok közül,

hogy befolyásukat és tekintélyüket el ne veszítsék, igyekeztek belapcsolódni a gyakorlati életbe. Ezzel párhuzamosan azt tapasztaltuk, hogy a párt és az állam szervei közötti kapcsolat egyre jobban elmélyül. Az együttműködés annyira állandósul, hogy végül is *a legfelsőbb párt- és államhivatalokat egybeolvasztjuk*. Míg 1927-ben a Sovnarkomnak csak öt tagja volt egyszersmind a Politikai Hivatalnak is tagja, addig 1931-ben 14 népbiztos közül már 8 foglalt helyet a Politbüroban is. Kettő kivételével valamennyi népbiztos benn ül a párt Központi Komitéjában, később ez a kettő is bekerült. Másrészt ugyanebben az évben a Politikai Hivatal tíz tagja közül csak háromnak — akik az ország három legnagyobb pártszervezetének vezetői — nincs valamilyen magasabb állása állami intézményeknél. A Népbiztosok Tanácsának, az állami igazgatásnak és az állami hivataloknak súlya *jelentékeny* mértékben megnőtt. Alátámasztja ezt a véleményünket a zsidók arányszámának alakulása. 1931-ben a Központi Komitéban, amely régebbi fontos szerepét majdnem egészen elvesztette, csak 28⁰/₀ a zsidó, ugyanakkor a Sovnarkomban 46.6⁰/₀, a Munka és Védelmi Tanácsban (S. T. O.) 36.4⁰/₀. Mindazonáltal a központi pártigazgatás szervei sem veszítik el egészen minden jelentőségüket. Miután a pártintézményeket és hivatalokat úgy szervezték át, hogy azok *szerves alkotórészeivé válnak az államigazgatásnak*, némely tekintetben az eddigieknél is jelentősebb szerepet töltenek be.

A párt és az állami szervezet átépítése a XVII. pártnapon, 1934-ben fejeződik be.

A *hatalom legfőbb birtokosa*, a párt és az ország diktátora „a nagy vezér,” a *párt főtitkára* Stalin. A diktátor helyettese, a párt 1. titkára és igazi feje *a zsidó Kaganowits*. A másik két titkár Kaganowits legmegbízhatóbb emberei közé tartozik.

A titkárság a hatalmat a központi pártszervek segítségével gyakorolta. A központi pártigazgatás különböző osztályai az állami és párt élet minden ágazatában kezükben tartották a vezetést és a kezdeményezést. (A szakosztályok a következők: mezőgazdasági, ipari, közlekedési, pénzügyi, kereskedelmi stb.)

A titkárság valamennyi fontosabb politikai természetű intézkedésének megbeszélése és megszövegezése a *Politikai Hivatalban* történik, amely ily módon a legfelsőbb titkos tanács szerepét tölti be. A titkárságnak a szervezésre vonatkozó javaslataival viszont az *Org. büro* foglalkozik (Szervezési Hivatal.)

A Népbiztosok Tanácsának és a Munka- és Védelmi Tanácsnak feladata az állami gépezet vezetése azoknak az utasításoknak értelmében, amelyeket a titkárság, az Org. büro és a Politbüro adnak ki.

Az egész birodalmat érintő sorsdöntő rendelkezéseket a főtitkárság és a Népbiztosok Tanácsának elnöksége *eggyaránt aláírja*.

A *Pártellenőrző* — és *Szovjetellenőrző* bizottságok feladata ellenőrizni vajjon pontosan végrehajtják-e mindenütt a Komité és a Sovnarkom határozatait?!

Érdekes, hogy noha a pártetika és a pártfegyelem elleni vétségek megtorlására az Ellenőrző Bizottságban külön szerv, a „Pártkollégium” alakult, a pártból való kizárásokat mégis a Központi Komité hajtja végre. Úgyhogy a Pártellenőrző bizottságot és a Pártkollégiumot is összes helyi szerveikkel egyetemben a Komité segédszerveinek tekinthetjük. Nem csoda most már, ha a Pártkollégium élére orosz kerül Skirjatow* személyében és három tagja közül csupán Jaroslawski a zsidó. Ezzel szemben a Komité titkársága által 1934 május 7-én kinevezett helyi tisztogató, tshisika bizottságokban általában a zsidók vannak többségben. A Bizottságok három tagja közül *kettő rendszeren zsidó*.

A Központi Komité plenumát évenként átlagban négyszer tanácskozássra hívják össze. Viták és megbeszélések csakis a titkárság által kijelölt kérdésekről folyhatnak. A Komité plenuma semmi egyéb, mint Stalin hiteinek szélesebbkörű tanácskozása.

A kormányzószervek nemzetiségi összetétele.

A Központi Komité *Politbüroja* (Politikai Hivatal) ezidőszereint 10 rendes és 5 póttagból áll. Ezek a következők: 2 georgiai — Stalin, Ordshonikidse, 3 zsidó — Kaganovits, Kuibysew, Kossior, 4 orosz — Molotow, Kalinin, Vorosilow, Andrejev. A póttagok: 3 orosz — Tsubarj, Petrowski, Postyszew, 1 örmény — Mikojan, 1 lett — Rudsutak.

A Központi Komité *titkársága* a következőkből áll: főtitkár a georgiai Stalin, a három titkár közül 1. Kaganowits zsidó, 2. nemzetisége tisztázatlan.

A Központi Komité *Orgbürojának* (Szervezési Hivatal) a következők a tagjai: 1 georgiai — Stalin, 4 zsidó — Kaganovits, Stetzk, Kuibysew, Swernik, 2 orosz — Jeshow, Kosarew, 3 bizonytalan nemzetiségű — Kirow (?), Sadanow, Gamarnik. A póttagok: Kaganowits (testvére Stalin helyettesének), Krinitzki mindkettő zsidó.

A *Sovnarkom* összetétele a következő: elnök — Molotow (orosz), helyettesei — Kuibysew (zsidó), Meshlauk (lett), Tsubarj, (orosz), Rudsutak (lett). Népbiztosok: hadi és tengerészeti — Vorosilow (orosz), külügy — Litwinow (zsidó), a Gosplan elnöke — Meshlauk (lett), külkereskedelem — Rosenholtz (zsidó), mezőgazdasági — Tsernow (zsidó), Sowchosen—Kalmanovits (zsidó), népfelvilágosítás — Bubnow (orosz), pénzügy — Grinjkó (zsidó?) nehézipar — Ordshonikidse (georgiai), könnyűipar — Ljubimow (zsidó), fafeldolgozóipar — Lobow (orosz), egészségügy — Kaminski (zsidó), ellátás — Mikojar. (örmény), közlekedés — And-

* Származását meglehetősen homály fedli.

epow (orosz), vízi közlekedés — Pachomow (orosz), pósta és telek — Antipow (orosz), a WCSPS elnöke — Svernik (zsidó), állami bank elnöke — Marjasin (zsidó), belügy — Jagoda (zsidó), a Sovnarkom gabonabegyűjtési bizottságának elnöke — Elmer (zsidó).

A 24 tagból tehát 8 orosz (33.3%), 11 zsidó (45.8%), 4 különböző nemzetiségű (16.6%), 1 ismeretlen nemzetiségű.

A *Pártellenőrző Bizottság* 61 tagból áll, ebből 22 orosz (36.1%), 35 zsidó (57.5%), 4 különböző nemzetiségű (6.5%). A bizottság elnöke a zsidó Kaganowits L. Az ügyvitel irányítására alakított 7 tagú vezetőség 3 oroszból, 3 zsidóból, 1 lettből áll.

A *Szovjetellenőrző Bizottságnak* 70 tagja van. Nemzetiségi megoszlásuk: 30 orosz (42.8%), 35 zsidó (50%), 5 egyéb nemzetiségű (7.1%). Elnök a zsidó Kuibyszew, titkár a zsidó Manfréd. A 11 tagú intézőbizottságban 3 oroszt (27.2%), 7 zsidót (63.5%) és 1 ismeretlen nemzetiségűt találunk.

A Központi Komité *plénuma* 71 rendes és 68 póttagból áll. Összetétele: 32 orosz (45%), 27 zsidó (38%), 12 egyéb nemzetiségű. A póttagok közül 31 orosz (45.5%), 30 zsidó (41%), 5 különféle nemzetiségű és 2 ismeretlen.

A Központi Komité *Felülvizsgáló Bizottsága* 22 tagú. Itt 7 oroszt (31.8%), 11 zsidót (50%) és 4 különféle nemzetiségűt találunk.

Ha most végignézzük a Politbúró, az Orgbúró, a Titkárság, a Sovnarkom, a Párt és a Szovjetellenőrző Bizottságok tagjainak névsorát, úgy rájövünk, hogy az ország kormányzását tulajdonképpen 52 ember tartja kezében. Közülük 17 az orosz, 25 a zsidó, 4 ismeretlen és 6 a különféle nemzetiségű.

Ekkora tulsúlyuk a zsidóknak a kormányzásban még sohasem volt. A Stalin-rendszer végleges kialakulásával egybeesik a zsidóság hatalmának tetőpontra emelkedése.

Az előzőekben vázolt kép teljessége arra kötelez bennünket, hogy számba vegyük még a népbiztosok zsidó helyetteseit is. Hiszen a fontosabb kérdések megbeszélésekor ők is helyet foglalnak a Tanácsban.

Külügy — Stomonjakow, nehézipar — M. Kaganowits, könnyűipar — Fuschmann, mezőgazdaság — Zilkó és Levin, Sovchosok — Ostrovski, ellátás — Grasmann és Lewitin, belügy — Agranow, népfelvilágosítás — Eppstein, faipar — Grünstein, külkereskedelem — Frunkin és Dwolaiski, közlekedés — Polonski.

Sokatmondó a szovjet külföldi képviselőinek a jegyzéke is. Külföldön ugyanis valamely kormányrendszert rendszerint a legmegbízhatóbb hívek képviselik. Lássuk a névsort: Németország

Suritz (zsidó), Franciaország — Dowgalevski (zsidó¹⁾, Anglia

¹⁾ Meghalt 1934 júliusban. Helyébe novemberben Potjomkin került, azelőtt Rómában volt.

Munka (zsidó) Ausztria — Petrowski (zsidó), Görögország — Kobetzki (zsidó), Lengyelország — Davtjan (örmény), Litvánia — Karski (zsidó), Svédország — Kollontai (félzsidó), Lettország — Bratmann-Brodowski (zsidó), Esztország — Ustinow (orosz), Finnország — Stein (zsidó), Norvégia — Beksadjan (örmény — most Magyarországon), Törökország — Karachan (örmény), Unió — Trojanovski (félzsidó), Perzsia — Pastuchow (örmény), Afganisztan — Melnikov (orosz), Japán — Jurenev (zsidó), a mandzsukonói főkonzul — Slawitzki (zsidó).

A külföldi *kereskedelmi képviselők* majdnem kizárólag zsidók. Csak a fontosabbakat említjük: Németország — Weitzer, Anglia — Csarski, Franciaország — Ostrovski, Itália — Löwensohn és így tovább.

A *legnagyobb ipari trösztök* és vállalatok élén a következő zsidókat találjuk: Belenki, Frankfurt, Zifrinovits, Kagan, Izraelitov, Ginsburg, Kaganovits, Serebrowski, Slutski, Sumjatzki és így tovább. Ha a vállalat élén véletlenül orosz áll, akkor az üzemi pártszervezet vezetője zsidó. (Pl. a Dnyeprostromnál Leibensohn.) A közlekedésnél, különösen a vasútnál, az utóbbi évekig csak néhány zsidó vezetőt találhattunk. 1933 óta már ide is betolakodtak. Néhányat felsorolunk a Szovjetvasutak zsidó vezetői közül: Jaketerainin — Bilik (zsidó), Délnyugat — Druskis — (lett vagy zsidó), Északkaukázusban — Livschitz (zsidó), Transkaukázusban — Rosenzweig (zsidó), Murmanban — Lednik (zsidó), Ussuriban — Lemberg (zsidó). A gép- és traktorállomások igazgatását is a zsidók tartják kezükben. Egyik-másik technikai-gazdasági munkálatot, mint a Keleti-tenger és Fehér-tenger közötti csatorna építését a politikai rendőrség, az O. G. P. U. hajtotta végre. A munkások legnagyobb része száműzött és fogoly. A munkálat vezetői természetesen zsidók. Az O. G. P. U. elnökének helyettese a zsidó Jagoda, a csatornaépítés legfőbb irányítója. Munkatársai a zsidó Kagan és Behrmann. Az O. G. P. U. fegyvertáborainak igazgatója a zsidó Fierin. Az építésnél dolgozó munkástömegek táborainak igazgatója a zsidó Rappaport. A csatornaépítési munkálat irányítójának helyettese is zsidó — Fränkel. Végül számos zsidót találunk még a munkavezetők között is.

Igazán nem csoda, ha ezek az emberek az orosz népet csupán igavonó baromnak tekintették, amely szabadon kizsákmányolható. A Fehér-tengert a Keleti-tengerrel összekötő csatorna építésénél például takarékosági okokból ahol csak lehetett, megtiltották a gépek használatát és minden munkát emberi erővel végeztek. „Adjatok nekünk 150 kotrógépet, 80 lokomotívot és pár tucat kompressort és megmutatjuk, mit tudunk építeni. Az ilyen fantasztikus terveket elutasítjuk. A mérnökök előtt feltárjuk a tiszta igazságot: Akik a kotrógépet, a lokomotívot az építés elengedhetetlen feltételeinek mondják, azok *nem akarják megépíteni a csatornát*. Mérnökeink most csak olyan terveket dolgozzanak ki, amelyek csak ásókkal, talicskákkal, földásó mun-

valaki a kezi fűrésszel számolnak. Ha pedig majd gépeket is kapnak, meggyorsítsák meg a munka ütemét."

A szovjet hivatalos köreinek ez az álláspontja világosabban látszik, azt jelenti, hogy a pénzzel, a géppel, az anyaggal a végletekig takarékoskodni kell. Ott van helyettük korlátlan mennyiségben az embertömegek izomereje. Vissza kell térni az évszázadok, sőt évezredek előtti munkamódszerhez. Az orosz nép vérének, erejének nincs értéke a szovjet idegenfajú vezetői előtt.

A *vörös hadseregben* aránylag kevés zsidót találunk. Nem csoda, persze a hadsereg igazgatásáról. Az 1926 évi statisztika szerint a vörös hadseregben 1% a zsidó, ugyanannyi mint a cári időkben. A parancsnoki állományban azonban — az 1929 évi adatok szerint — már jóval több a zsidó. Alsóbb fokon 2·17%, középsőn 1·01%, míg a felső fokon 3·44%. Ezeket az adatokat nem tarthatjuk egészen megbízhatóknak, mivel a zsidók, ha a hadseregben magasabb rangot érnek el, gondosan eltitkolják származásukat. Nagyon valószínű, hogy a vörös „marsallok” között jó néhány zsidó van. Sokan igen határozott formában állítják például, hogy Trotzki utóda a hadseregfőparancsnokságban Brunse moldovai származású zsidó. Saposnikowról, a vörös hadsereg vezérkari főnökéről, a hadi akadémia vezetőjéről is azt mondják, hogy kikeresztelkedett zsidó. A zsidó Jakir¹⁾ és Basilevics a vörös hadsereg parancsnokai. Gondosan titkolják a távolkeleti orosz hadsereg főparancsnokának Blüchernek a származását. A vörös hadsereg jelenlegi politikai főbiztosáról Gamarnikról is olyan hírek vannak forgalomban, hogy zsidó. Ugyanezt mondják elődjéről Selechesről, aki most az ukrainai népbiztosok tanácsában az elnök helyettese. A hadsereg kötelékében működő politikai megbízottak között az 1929 évi statisztika szerint 10·3% a zsidó. Hihetőleg ez a szám ma már jóval nagyobb. Ugyanez a statisztika a vörös vezérkarban 3·9% zsidóról, a hadi iskola vezetőségében 3·5% zsidóról ad számot. A mai viszonyokat véve tekintetbe, ezeket a számokat igen alacsonyaknak kell mondanunk. A hadsereg szanitéc személyzetében — ideértve a tábori sebészeket is — 23·1% a zsidó. Az utóbbi években a zsidók feltűnő érdeklődést tanúsítanak a *polgári és katonai repülés* iránt. Legalábbis erre kell következtetnünk a légügy terén kifejtett munkásságukért kitüntetettek jegyzékéből. A közlekedési népbiztosság nagy jelentőséget tulajdonítván a repülésügynek, csakis megbízható elemeket — zsidókat — igyekszik ebbe a munkakörbe bevonni. A „polgári” repülés élén 1932 óta a zsidó Holtzmann áll. A katonai repülés ügyek vezetője a lett Aloenis. A központi repülő kikötő igazgatója a zsidó Rawitser.

¹⁾ 1935. végén a Moment nevű zsidó újság Jakirt Ukrajna „Vorosilovjának” nevezi és megírja róla, hogy átvette az összes ukrainai katonai erők lett parancsnokságát.

Oroszország egész kulturéletét a zsidók irányítják. A szovjetlapok szerkesztői és munkatársai között csak zsidókat találunk. Hasonlóképpen a könyvkiadók, írók, az író szervezetek vezetői is csaknem kizárólag zsidók. Ha átnézzük a színházi tudósításokat, ha átböngésszük a nevesebb mérnökök, orvosok, közgazdászok, technikusok, építészek, tanárok és akadémikusok névsorát, majdnem mindenütt csak zsidó nevekre bukkanunk.

Nincs terünk ezeknek a sokatmondó névsoroknak közzétételére. Be kell érünk azzal, hogy Dmitriewskinek, régebben a közlekedési, majd a külügyi népbiztosság egyik vezetőjének, a viszonyokat igen jól jellemző cikkét közöljük kivonatossan.

„Egy kicsiny, de nagyon jellemző esettel kell kezdenem. A „Pravda” 1933 május 29. száma Demján Bednyi versét közli: „Első virágaink” címmel. A vers megérdemli, hogy teljes egészében leközöljem: Gyerekek, inkább zálogosdít játszódjanak. Egyetlen gyerekes játékban sem tűnt fel nekünk tehetségük. Mily csoda! Zenészek! Mily csodás mesterek! Ime ez a gyermekek felelete az ellenséges rágalmakra. Nézzetek ide, a szovjet kertjei kivirágoztak. És micsoda virágok ezek! Cseng a szóló és a duett. Költők és politikusok visszafojtott lélegzettel hallgatjuk és el vagyunk ragadtatva. *Ezek az első virágaink.* És milyen lesz még a jövő! Milyen lesz a partitúra! Mily csodás mesterek! Virágozz szovjetkultúra. Növekedj drága gyermekesereg. A verset írója egy nagy országos hangverseny fiatal szereplőinek ajánlja.”

Mi ebben a szokatlan, a különös — kérdezhetik tőlem. Avagy nem kell talán a fiatal tehetségeket támogatni, buzdítani? Hiszen a kultúra fejlődését, Oroszország jövőjét ezek a gyermekek jelentik? — — — Igen, igen, éppen a mi országunk jövőjével akarok foglalkozni.”

„Demján verse után el kell olvasni a Sovnarkom jelentését a nagy zenei verseny eredményéről. Kik a jutalmazottak? A következő fiatal muzsikuskok tettek bizonyosságot kiváló zenei tehetségükről: Busja Goldstein (Jampolski tanár iskolája), A. Kaplan (Goldenweiser tanár iskolája), Beba Pritykina (Magasiner tanár iskolája), Lisa Hillels (Stoljarski tanár iskolája), Misa Pichtenholz (u. az az iskola), valamennyien 3000 rubel jutalmat kapnak, végül Samuel Hillels (Rheinbald tanár iskolája), aki 4000 rubel jutalmat kap.”

Ime ezek a virágok sarjadnak „a szovjet virágos kertjében.” Azt hiszem, nem kell most már bővebben magyaráznom. miért időztem ennél a látszólag jelentéktelen eseménynél hosszasan. Oroszország 160 millió lakójából csupán 3 millió a zsidó. Egy nagy országos zenei versenyen mégis *csak a zsidók tűnnek ki tehetségükkel, s csak ők részesülnek jutalomban.* Ne feledjük, hogy az orosz népet általában muzikálisnak tartják!!

De ki győzné felsorolni a hasonló jelenségek egész sorát. A szovjet palotáját, amelynek Moszkva építészeti jellegét kell meg-

... a zsidó Jofan építi. Az építkezés vezetésében közreműködik a zsidó Hermann Krassin. Az orosz építészeket csak másodlagos technikai feladatok megoldására használják fel. A fiatal művészek közül a „legkiválóbb” jelzőt csak az álnevet használó, a zsidó Mansurowa nyerte el. Ha a szovjet-balletet be akarják láttatni, nem oroszokat válogatnak ki, hanem zsidókat. Nem Kudrywzewet vagy Podgoretzkajat, hanem a hamisítatlan nagyfesztényesű fajtiszt zsidó Asath-t és Sulamith Messerer-t küldik ki, mert tehetségük messze elmarad az előbbieké mögött. Ezzel is bizonyítani akarják a nemzetközi zsidóság előtt, hogy Oroszországban nem fenyegeti veszély a zsidóság uralmát. Aggódalomra nincs ok, a régalmak nem felelnek meg a valóságnak, a zsidóság változatlanul ura a helyzetnek a szovjetben. Ezt az üzenetet vitték Asath és Sulamith a nyugateurópai zsidóságnak...

Kik ma az orosz tudományos élet ékességei? Kik állanak a Tudományos Akadémia élén? Solnzevek, Bleichmannok, Joffek, Rothsteinek, Nadsonok, Deborinek, Lunatsarskik, Lukinok és hasonlók. Ki irányítja a szovjetsajtót és irodalmat? Koljowok és Radekek utódai a Parvussenek, Averbachok és Ábrámovítók. Lapozzuk csak át a Pravda és az Izvestija legutóbbi évfolyamait. A cikkírók, levelezők között mást, mint zsidót nem is találunk. Olvassuk el figyelmesen a legutóbbi szovjet képzőművészeti kiállításokon szereplő „hírneves” művészek vezetéknévét — ugyanezt tapasztaljuk. A főiskolák is tömve vannak zsidókkal. Vajjon ezek után nem kérlelhetetlen valóság-e, hogy — *Oroszországban a vezetésre hivatott értelmiség újabb nemzedékeiben túlnyomó többségben vannak a zsidók.* Miért is lelkesedik hát Demján? ... A mi első virágainkért talán és a mi jövőnkért? ... *„Virágozzál zsidó kultúra. Nővekedjél drága gyermek-sereg!”*

Az assírok, ha egy-egy országot meghódítottak, hogy hódításuk maradandó legyen, a vezető rétegeket, a nemzeti kultúra hordozóit kiirtották, vagy fogságba hurcolták. Helyüket idegenfajú népcsoporttal töltötték be. A vezető rétegtől megfosztott nemzet hamarosan elvesztette eredeti, sajátos arculatát és hamarosan rabszolgasorba süllyedt. Ezt a módszert alkalmazzák most a zsidók Oroszország leigázására — de sokkal nagyobb arányokban és sokkal tökéletesebb és kegyetlenebb formában. Ha az ókorban ezreket és tizezreket hurcoltak el és irtottak ki, úgy most az orosz értelmiségnek, az orosz nemzeti kultúra hordozójának millióit semmisítették meg. *„Orosz földön ma mindenütt kiszorítják a kormányzásból, a kulturális életből az oroszokat, megfosztják őket a művelődés, a továbbképzés, az emberhez méltó élet lehetőségeitől, dolgozó, robotoló állattá süllyesztik és pusztulni hagyják egy sötét, piszkos istállóban...”*

..... Az idegen zsidó-uralom sohasem volt olyan erős Oroszországban, mint manapság. Az államvezetésben még résztvevő orosz réteg még sohasem volt oly tehetetlen és erőtlen mint

jelenleg. A mostani párttisztogatás Kaganowitsot Oroszország végleges egyeduralkodójává — *kagán-jává teszi*"

Ezek a sorok még 1933 közepén íródtak. A párttisztogatás azóta belejezódott. A XVII. pártnap is lezajlott. Sok minden történt a nagyvilágban és Oroszországban. A zsidóság Kaganowits on és környezetén keresztül valóban leigázta a hatalmas orosz birodalmat.

Vizsgálódásainknak ime ez a végső eredménye.

A zsidóság elhelyezkedése a Szovjetunióban.

A szovjeturalom már a forradalom kezdetén szembetűnő rokonszenvvel fordult a zsidóság felé s messzemenő jóindulattal és előzékenységgel kezelte a zsidó ügyeket. A zsidók egészen kivételes bánásmódban részesültek. Egyesek úgy is magyarázhatják ezt, hogy a régi idők „igazságtalanságait” akarták jóvá tenni. Tulajdonképen azonban a szovjetrendszer legerősebb és legmegbízhatóbb támaszának, a zsidóságnak istápolásáról van szó. Mint az előzőkből már ismeretes, a zsidóság nagy tömegei a régi Oroszországban, a kereskedelemben, az iparban és a szabadpályákon helyezkedtek el. A kommunista forradalom szociálpolitikai rendelkezései ezeknek a tömegeknek a létalapját is megsemmisítette.

E rendszabályok következtében, abszolút számban kifejezve, az oroszoknak persze még sokkal nagyobb tömegei veszítették el mindennapi kenyerüket. Jellemző, hogy az oroszokról való gondoskodást a szovjet kormány egyáltalában nem tartotta fontosnak. A szovjet urainak szemében az orosz kereskedők, iparosok, vállalkozók, ügyvédek stb. csupán páriák voltak, akiknek megélhetésével semmit sem törődtek. Sőt, mint veszedelmes „antiszociális elemet” akár éhséggel, vagy terrorral, de mindenképen kipszttítani igyekeztek.

A szovjeturalom kedvencei — a zsidók — egészen más bánásmódban részesültek. A nemzetiségek népbiztosságának kötelékében már 1918 januárjában egy különleges szervezet áliítottak fel — a központi zsidóbiztosságot — azzal a hivatással, hogy gondoskodják a zsidó tömegek kedvezőbb társadalmi elhelyezkedéséről. A kommunista pártban ugyanakkor külön zsidó tagozatot állítottak fel. A zsidóság tehát külön képviselőt kapott a kormányban. A zsidó biztosság nem csak a zsidóság jogi helyzetét javította meg, hanem munkáról, élelemről és mindennemű támogatásról, segítségről is gondoskodott. A zsidók valósággal előjogokat élveztek. A vagyonos orosz „burshuj”-t (burzsujt) törvényen kívül helyezték, nem kaptak választójogot, az államszolgálatból kizárták, gyermekeinek iskoláztatási jogát is megvonták, állandóan zaklatták, minden elképzelhető módon üldözték. A gazdag zsidó „burshujok” ideszámítva a nagy kapitalistákat is, zavartalan nyugalomban élhettek. A Stalin-korszakban a „régí” orosz vezetőrétegek üldözése, megrendszabályozása erőteljesen fokozódott. Ugyanak-

ter a régi burzsuj kapitalista zsidóságot érintő összes korlátozó-
 t megszüntették. A szovjet kormány ezt az eljárást egyszerűen
 elmagyarázta, hogy a zsidóság nem önszántából, hanem a
 császárság alatt ránehezedő elnyomás és a különféle korlátozá-
 sok következtében, tehát kényszerből tevékenykedett kapitalista
 jellemben. Azok a nagytőkés zsidók, akik sehogysem tudtak
 megbékülni a kommunista berendezkedéssel — a kormányban
 helyet foglaló fajtestvéreik közbenjárása révén — külföldre utaz-
 hattak. Ez a zsidó kapitalista emigráció építette ki később a kap-
 csolatokat a szovjet és a nyugati kapitalizmus között. A külön-
 fele szovjetüzletek lebonyolításával hatalmas vagytonokat harácsolt
 össze. A nyereségekből az emigráns zsidóság bőven juttatott az
 Oroszországban maradt rokonoknak és barátoknak.

Természetesen Oroszország valamennyi zsidóját nem lehetett
 egyszerre elhelyezni az államigazgatásban. Ilyesmi nem csak gya-
 korlatilag nem volt keresztül vihető, de politikai okokból sem
 volt kívánatos. Így történhetett meg, hogy a zsidó tömegek elhe-
 lyezésének módjain és eszközein töprenve végül Lenin is ugyan-
 arra az útra tévedt, amelyen már jóval előtte egyik-másik orosz
 cár is járt. Azt javasolta, hogy a kormány nagyarányú támoga-
 tásával telepítsék le a zsidókat az ország különböző részeiben és
 szoktassák rá őket a földművelésre. Lenin tervéből semmi sem
 lett. Megvalósulását megakadályozta elsősorban polgárháború, amely
 Oroszország mezőgazdasági szempontból legfontosabb területeit
 dúlta fel. Ebben az időszakban azok a zsidók, akik nem tudtak
 az államigazgatásban elhelyezkedni, kihasználva az ország zür-
 zavaros gazdasági helyzetét, kíméletlenül rá vetették magukat a spe-
 kulációra. A lelketlen és kiszípolyzó üzérkedést az állami szol-
 gálatba befészkelődött zsidók odaadóan támogatták.

Később az „Új gazdasági politika” korszakában a zsidók a
 még szabadon maradt kereskedelmet és kisipart sajátították ki.
 Az új gazdasági rend vezető emberei zsidók voltak. Élősködésük
 és kizsákmányolásuk sokszor már annyira tűrhetetlen volt, hogy
 az orosz tömegek felháborodásának elkerülése céljából, a kor-
 mányban és az O. G. P. U.-ban helyett foglaló fajtestvéreiknek
 kellett velük szemben erőiesen fellépni. A zsidók gazdasági
 rablóhadjáratára igen jellemző a távolkeleti szovjetköztársaság
 egykori elnökének, a zsidó Krasnostekovnak a póre. Ez a pör
 egyebek között élesen megvilágította a spekulációs zsidó tőkének
 és az állami szolgálatban elhelyezkedett zsidóknak, az orosz nép
 kizsákmányolására irányuló bűnös együttműködését. A Lenin
 féle telepítési tervek ilyenformán szinte feleslegessé is váltak.
 Politikai okokból, valamint az ország tervbevett gazdasági átszer-
 vezésével kapcsolatban a terveket egy idő múlva mégis felelevení-
 tették, sőt a szovjetkormány arra is gondolt, hogy az oroszországi
 zsidó telepítésekre a külföldi zsidókat és tőkéjüket is bevonja.
 Feloszlatták a zsidó ügyek népbiztosságát s helyébe a Központi
 Végrehajtóbizottság (ZIK) kebelében megszervezték „A zsidó föld-

műves-telepítési bizottság"-ot „a Komzet”-et. Ennek az alakulatnak kiegészítésül, hasonló céllal „Ozet” néven egy zsidó társadalmi szervezetet is életre hívtak. Mindkét szervezet szoros összeköttetésbe lépett a külföldi zsidósággal. Világszerte segélybizottságok alakultak, amelyek jelentékeny összegeket küldtek az oroszországi zsidók telepítési akciójának támogatására. A szervezetek nagyszerű munkájának eredményeként mintegy 250.000 zsidót telepítettek le a Szovjetunióban. A szovjetkormány a Fekete-tenger mellékén, Krimben, Kaukázusban, Közép-Ázsiában, Szibériában a legjobb minőségű földeket bocsátotta a telepések rendelkezésére. Különös gondot fordítottak a Biro—Bidjanban létesített zsidó kolóniára, amelyet mostanában autonom területnek nyilvánítottak. A Szovjetunió kötelékében tehát egy új, önálló zsidó államot teremtettek. Biro—Bidjan nagyobb kiterjedésű mint Belgium és Hollandia együttvéve, sőt jóval nagyobb Palesztinánál is. A kitünő termőföldek és hatalmas erdőségek régebben a szovjeturalom által kiírtott amurkozások tulajdonát képezték.

A zsidó telepítési tervekkel kapcsolatban akaratlanul is felvetődik a kérdés: Vajon sikerült-e a szovjetkormánynak tényleg megváltoztatni a zsidók természetét, vajon tényleg sikerült-e a zsidóságnak legalább egy töredékét a földművelésre rábírni? A zsidó kolóniákról érkező tudósítások alapján csak tagadó választ adhatunk ezekre a kérdésekre. A települési területeken a zsidók semmiféle földművelő munkát nem végeznek. Biro—Bidjanban pl. a megmaradt kozákok és koreai napszámosok művelik meg a földet. Itt különben sem érzik magukat jól a zsidók, nagyrészüket szétszéledt és a távol-keleti határterületekre húzódtak. Körülbelül hasonló a helyzet az összes többi zsidó földműves telepen. A zsidók mindenütt mint új földbirtokosok, szervezők és főképp mint kizsákmányolók lépnek fel. Mindenütt idegen munkaerőt használnak ki, ők maguk nem dolgoznak. Természetesen kezükben összpontosul a helyi ipar, a magán- és a szövetkezeti kereskedelem is.

A zsidó telepítések a szovjetvezetők szemében mindenekelőtt politikai célokat szolgálnak. Nem az a fontos, hogy a zsidók földművelők legyenek, hanem hogy Oroszország minden részében ott legyenek a zsidók. Szibéria ma már el van zsidósodva, holott a forradalomig nem is ismerték itt a zsidót. A zsidó telepítés igazi célja tehát az, hogy az orosz parasztság közé mindenütt zsidó csoportok furakodjanak be, amelyek a parasztokat szemmel tartják, mintegy felügyelnek rájuk. A mezőgazdaság kollektivizálásánál már nagyon használhatóknak bizonyultak a zsidó telepések, mint ellenőrök és felügyelők.

Lassanként Oroszország egész zsidósága állami szolgálatba került, ahol azután szívvel-lélekkel szolgálta a bolsevizmus és ezen keresztül a maga külön zsidó érdekeit.

Nem ok nélkül mondotta a szovjetirók 1933 augusztusában tartott kongresszusán a zsidó tagozat elnöke, hogy *most nem Palesztina, hanem a Szovjetunió a zsidóság igazi otthona.*

A nemzeti ébredés.

Az orosz nép ma iszonyú történelmi feladat előtt áll: hatni kell megszabadítania az idegenfajú zsidó-marxista uralomtól. Vajon sikerül-e? Hisszük, hogy igen. Minden jel arra vall, hogy növekednek az Oroszország felszabadításáért küzdő erők. Erősödik a nemzeti érzés, — különösen a fiatal orosz nemzedékben. Egyre erősödik a gondolat: Oroszország az oroszoké! Napról-napra erősebb lesz az idegenfajú leigázók, az ő eszméik és módszereik iránti gyűlölet. Az orosz nép számára mindezek örökre idegenek maradnak.

Még mindig hiszik az oroszok, hogy Oroszország újra az ő otthonuk lesz. Állhatatosan folytatják a harcot szabadságuk kivívásáért.

Jól tudjuk, hogy az orosz forradalom népmozgalom volt, amely a néptömegek vágyaiból, kívánságaiból fakadt. A régi orosz kormányzat sok tekintetben elhibázott, igazságtalan volt. Gyökeres változásokra volt szükség, a régi uralom azonban képtelen volt ezek keresztülvitelére. *Az orosz nép szerencsétlenségére a forradalomnak nem volt orosz vezérkara. A zsidó vezérek a forradalmat saját céljaikra használták ki.*

A zsidóságnak azonban minden erőfeszítése ellenére sem sikerült az orosz nemzeti forradalom hullámain teljesen elfojtani. Ismételtlen számolniok kellett az orosz nép nemzeti érzésével, amely különös erővel jelentkezett az ötéves terv megvalósításával kapcsolatban. Az orosz munkásifjúság határtalan lelkesedése, amellyel ezt a tervet fogadta, tulajdonképpen a forradalomban kivívott nemzeti büszkeségnek volt a megnyilatkozása. Senkinél sem vagyunk alábbvalók! Amikor azonban az ötéves terv megvalósult, anélkül, hogy a dolgozó milliók helyzete valamit is javult volna, a nagy tömegek, elsősorban az ifjúság gondolkozóba esett. Minden amellett szól, hogy az orosz nép milliói egyre világosabban látják, hogy a zsidók uralma alatt nem élhetnek tovább s hogy az ország és a nép minden szerencsétlenségének igazi okozója éppen a zsidó uralom. A zsidók az orosz nép igazi ellenségei és Oroszország újjászületésének megakadályozói.

Az antiszemitizmus mint láttuk a forradalom kezdetétől fogva ott él az orosz nép lelkében. A kiöntött vérfolyamok és a meggyilkoltak milliói ellenére sem sikerült azt kiirtani és elfojtani. A felsőbb körök talán hallgatnak, de lenn a tömegekben a zsidóellenes érzület egyre élesebb formákat ölt. Zsidó szerzők beismerése szerint már 1928—29-ben (Larin—Heller) a munkások és parasztok gyűlésein kérdések hangzottak el a zsidóság kiváltságos helyzetére vonatkozólag: Miért kapják a zsidók a legjobb földet? Miért nem állanak sorba? Miért gazdagok? Miért van saját pékük, mészárosuk? Miért tódulnak be a zsidó burzsujok Moszkvába? Miért kapnak a zsidók rögtön lakásokat? Miért nincsenek zsidók a munkástözsdeben? Miért nincsenek zsidók a ne-

héz munkánál? Miért van antiszemizmus? Miért fordul mindenki a zsidók ellen és nem más népek ellen? és így tovább. Ma már a kérdések komolyabbak és mélyebbre hatolnak. A főkérdés: *miért a zsidók kormányoznak Oroszországban*. Az oroszoknak felszabadulásukért folytatott propagandájukban ez a legfontosabb kérdés, a leghatásosabb érv.

Az oroszok nemzeti harca egyszersmind *valamennyi* nemzet ügye is, mert ez a harc *mindannyiunk* halálos ellensége — a kommunista internacionalé ellen irányul. A kommunista internacionalében pedig a népeket elpusztító marxizmus és a világunalomra törekvő zsidóság kötött szövetséget a világ békéje és a szabadság ellen.

Irodalom.

a) Orosz:

- Alexandrow, Kto Prawit Rossiei? (Ki kormányozza Oroszországot?) Berlin 1933.
- Alexejew i Scher, Somja Uljanowych w Simbirske (Az Ukjanow család Simbirsken) Moskva-Leningrad 1925.
- Antonov-Owsejenko, W. A., Sapiski o grashdanskoi woine (Feljegyzések a polgárháborúról) Moskva 1924.
- Archiv Russkoi Rewoljucii (Az orosz forradalom levéltára), Berlin 1922.
- Burmenn, J. i Medwedjew, A., Utschenije o proletarskoi diktature i sowetskon prawe (A proletárdiktatura és a szovjetjog tanai), I. Lief., Staatsverlag, 1928.
- Bolschaja Sowetskaja Enzyklopedija (Nagy szovjetenciklopédia).
- Brodski, J., Biografii tschlenow politburo (A politbüro tagjainak életrajza), Leningrad 1927.
- Buchbinder, H., Istoriija jewreiskogo rabotschego dwishenija w Rossiei (Az oroszországi zsidó munkásmozgalom története), Leningrad 1925.
- Deutsch, L., Rolj jewrojew w russkom rewoljucionnom dwishenii. (A zsidók szerepe az orosz forradalmi mozgalomban), Berlin, 1927.
- Dostojewski, Dnewnik pisatelja sa 1877 g. (Egy író naplója 1877-ből.) Berlin 1922.
- Enciklopeditscheskij slowarj (Enciklopedikus szótár), kiadja az Orosz Bibliografiai Intézet Granat, Moskau 1927, Bd. 41.
- Fleer, M. G., Russkije portrty 1917—1918 gg. (Orosz arcképek 1917/18-ból.) Állami kiadó Szt. Pétervár.
- Gerschensobn, M., Sudjby jowreiskogo narode (A zsidó nép sorsa) Berlin, 1922.
- Geronimus, A., Rasgrom Judenitscha (Judenitsch elpusztítása.) Állami kiadó.
- Gessen, J., Istoriija jewreiskogo naroda w Rossiei (A zsidó nép története Oroszországban), Leningrad, 1925.
- „Jewrei w Rossii (A zsidók Oroszországban), Szt. Pétervár 1906.
- Kalendarj Kommunisty (Kommunisták naptára), 1926—31. évfolyamok.
- Kornatowski, H., Borbja sa krasnyi Petrograd (Harc a vörös Pétervárrért), Leningrad 1922.
- Larin, J., Jewrei i antisemitism w SSSR (A zsidók és az antiszemitizmus az Ud SSR-ben), Moskva-Leningrad, 1929.
- Larin, J., Intelligencija i soveti (Az értelmiség és a szovjetek), Állami kiadó, Moszkva 1920.
- Lazis, J., Dwa goda woiny na wnutrennom fronte (Két éves harc a belső fronton), Moszkva, 1920.
- Lenin, V., O jewreiskom woprose w Rossii (Az oroszországi zsidókérdésről), „Proletarii”, 1924.
- Ljubinow, I., Rewoljucija 1917 g. Hronika sobytii (Az 1917-i forradalom. Az események krónikája), Lenin-intézet b. ZK der WKP (b), Moszkva-Leningrad, 1930.
- Maslow, S., Rossija posle tschetyrjoch let rewoljucii (Oroszország négy évi forradalom után), Páris, 1922.
- Musei Rewoljucii SSSR, Albom po istorii WKP (b) (Album az ált. orosz komm. párt történelmében), kiadja az Ud SSR. forradalmi muzeuma, Moszkva, 1928.
- Nacionalnaja politika WKP (b) w cyfrach. (Az ált. orosz komm. párt nemzetiségi politikája számokban), kiadja a Kom. Akadémia, Moszkva 1930.
- Na slushbo proletarskoi rewoljucii. (A proletár forradalom szolgálatában), K. E. Woroschilow-ról szóló cikkek gyűjteménye. Állami kiadó, 1931.
- Orlowski, S., Welikij god. (A nagy év), Állami kiadó, 1930.
- Orschanski, J., Jewrei w Rossii (A zsidók Oroszországban), Szentpétervár 1872.
- Panijatt pogibachich woihdei. Albom wospominanii, pod redakcii F. Kona (Az elesett vezérek emlékének, szerkesztette F. Kohn) Moszkva 1927.

- Pasmanik, S., Russkaja rewolucija i jerweistwo (Az orosz forradalom és a zsidóság), Páris 1926.
- Plechanow, G., Sobranije sotschinonii (Művei) 2. kiadás.
- Protokoly ZK RSDRP (Az oroszországi szociáldemokrata munkáspárt jegyzőkönyvei), állami kiadó, 1939.
- Rales, M., Otscherki istorii jerreiskogo rabotschege dwishenija (A zsidó munkásmozgalom vázlata), állami kiadó, Moszkva-Leningrad 1929.
- Resolucii i postanowlenija XV. s'esda WKP (b) (Az orosz kommunista párt XV. pártnapjának végzései és határozatai b), állami kiadó, Moszkva-Leningrad 1929.
- Rewoljucionnye dwisheniji sredi jewrejew (A forradalmi mozgalom a zsidók között), kiadja a zsidó forradalmi mozgalmakat tanulmányozó osztály, Moszkva 1930.
- Sbornik dekretow 1917—1918 gg. (Az 1917—1918 évi rendeletek gyűjteménye), állami kiadó, Moszkva 1920.
- XIV. s'esd Wsesojusnei Kommunistitscheskei Partii (b.) Az orosz kommunista párt XIV. pártnapjának gyorsirói jelentései), állami kiadó, 1926.
- XV. s'esd Wsesojusnei Kommunistitscheskei Partii (b.) (Az orosz kommunista párt XV. pártnapjának gyorsirói jelentései), Moszkva-Leningrad 1928.
- Sokolow N., Ubiistwo Zarskei semjii (A cári család meggyilkolása), Berlin 1925, Slowo kiadó.
- Spiridowitsch A., Istorija bolszewisma w Rossii 1883—1903—1917. (Az oroszországi bolsevizmus története), Páris 1922.
- Stalin J., Ob opposicii (Az ellenzékéről), Leningrad 1928.
- Suchanow N., Sapiski o rewoljucii (Feljegyzések a forradalomról), Berlin—Petrograd—Moszkva 1923.
- Trotzki L., Stalinskaja scbkoli falsifikacii (Stalin hamis iskolája), Berlin 1932.
- Tscheka, Materialy po dejatelnosti tschreswyschajnych kommissii (M. Tscheka, Anyag a rendkívüli bizottságok tevékenységéről), kiadja a szociálforradalmárok pártjának központi hivatala, Berlin 1922.
- Uljanowa—Jelisarowa I., Wospnenienija ob A. S. Uljanowe (Emlékek Uljanow A. I.-ről), Melodaja Gwardija, 1930.
- Tscherikower I., Antisemitizm i pogromy na Ukraine 1917 (Az antiszemitizmus és a pogromok Ukrajnában 1917—1918.)
- Uralow S., Moisei Uritzki (Uritzki Mózes), Leningrad 1929.
- Weliki Oktjabr (A nagy október), Moszkva-Leningrad 1927.
- Wsesojusnoje Kommunistitscheskaja Partija (b) w resoljuciach i reschenijach s'esdow, konferencii i plenumow ZK 1898—1932. (Az orosz kommunista párt a ZK gyűlései-, konferenciái- és teljes üléseinek végzéseiben és határozataiban 1898—1932) 1. kötet. Moszkva 1932, 4. kiadás.
- Wsesojusnoje obschtschestwo polititscheskich katovshan i sylny poselenczew : Dejateli rewoljuconnye dwishenija w Rossii. Bio-bibliografitscheskij Stowarj (A politikai fegyencek és száműzöttek orosz társasága. Az oroszországi forradalmi mozgalom vezetéi. Életraiz-irodalmi szótár), Moszkva 1927—1933.
- Wsesojusnoje obschtschestwo polititscheskich katorshan i sylny poselenczew, Polititscheskaja katorga i ssylka. Biografitscheskij sprawotschnik tschlenow obschtschestwa (A politikai kényszermunka és a szétküldés. Életrajzi kiegészítő munka a politikai fegyencek és száműzöttek társaságának tagjairól), Moszkva 1930.
- Zentralnij Komitet RKP (b). Komissija po istorii Oktjabrskoi Rewoljucii i RKP (b). Istpart: K dwatzipjatiletiju perwogo s'esda, partii (A KPR ZK-ja (b). Istpart: Az 1. pártnap 25 éves visszatérésére), Moszkva 1923.
- Zentralnij Komitet RKP (b). Komissija po istorii Oktjabrskoi Rewoljucii i RKP (b). Istpart: Pamjatnik borzam rewoljucii pogibsim w 1917—1922 gg. (A KPR ZK-ja (b). Istpart: A proletár forradalom 1917—1922 évben elesett harcosainak emlékkönyve.) 1—3. kiadás, Moszkva 1922, 1924, 1925.

- Centralnyi Komitet WKP (b). Statistitscheski otdel, WKP (b) w cyfrach (Az orosz kommunista párt statisztikai osztálya ZK-ja. Az orosz kommunista párt számokban), állami kiadó Moszkva-Leningrad 1926.
- Centralnyi Komitet WKP (b). Statistitscheski otdel, Wsesojuznaja partinaja perepisj 1927 g. (Az orosz kommunista párt statisztikai osztályának ZK-ja. Az orosz pártszámlálás 1927-ben), Moszkva 1927.
- Centralnyi Komitet WKP (b). Statistitscheskij otdel, Socialnyi i nacionalnyi sostaw UKP (b). (Az orosz kommunistapárt statisztikai osztályának ZK-ja. Az orosz kommunista párt nemzetiségi és szociális állománya), állami kiadó, Moszkva-Leningrad 1928.

Folyóiratok:

- „Bolschewik.”
 „Proletarszkaja Rewoljucija.” (A proletár forradalom.)
 „Rewoljucija i nacionalnosti.” (A forradalom és a nemzetiségek)

b) Német:

- Artemjew M., Unterirdische Literatur im heutigen Russland. (Földalatti irodalom a mai Oroszországban), „Orient und Oksident,” 1931. 7. füzet.
- Astrow W., Sleprow A., Thomas J., Illustrierte Geschichte der russischen Revolution von 1917. (Az 1917. évi orosz forradalom képes története.) Berlin 1928.
- Bajanow B., Avec Staline dans le Kremlin, Paris 1930.
- Berg L., Was sagt Sowjetrussland von sich selbst? (Mit mond Szovjetország magáról?) Gladbach-Rheyot 1931.
- Bessedowski G., Im Dienst des Sowjets, (A szovjet szolgálatában) Leipzig-Zürich 1930.
- Bessedowski G., Den Klauen der Tscheka entrennen, (Szökés a cseka karmából) Leipzig-Zürich 1930.
- Bickermann J., Landau O. (u. a.), Die Umwälzung in Russland und das Schicksal der russischen Juden (Az átalakulás Oroszországban és az orosz zsidók sorsa), Berlin 1925.
- Blum O., Russische Köpfe (Orosz fejek), Berlin-Leipzig 1923.
- Bothmer K. v., Mit Graf Mirbach in Moskau, (Mirbach gróffal Moszkvában), Tübingen 1922.
- Brutskus B., Die wirtschaftliche und soziale Lage der Juden in Russland vor und nach der Revolution, (A zsidók gazdasági és szociális helyzete Oroszországban a forradalom előtt és után), az „Archiv für Socialwissenschaftlen.” (Társadalomtudományi Levéltár”), 61. kötet 266 oldal, Tübingen 1929.
- Bulaschow, Bolszewismus und Judentum Bolszewizmus és zsidóság), Philo-kiadó, Berlin 1923.
- Cleinow G., Die Grundlagen der Nationalitätenpolitik in der sowjetunion (A nemzetiségi politika alapjai a Szovjetunióban), az „Osteuropa” 1. évf. 1925—26, 2. és 3. füzetében.
- Dubnow S., Weltgeschichte des jüdischen Volkes (A zsidó nép világtörténelme) VIII. kötet: Die neueste Geschichte (A legújabb történelem), Jüdischer-kiadó, Berlin 1928.
- Generalsekretariat zum Studium des Bolschewismus (A bolsevizmust tanulmányozó főtítkárság), források gyűjteménye, 1—6. füzet, Berlin 1919.
- Günther H. F. K., Rassenkunde Europas (Európa fajismerete), München 1929, 3. kiadás.
- Günther H. F. K., Rassenkunde des jüdischen Volkes (A zsidó nép fajismerete), München 1930.
- Gurian W., Der Bolszewismus (A bolsevizmus), Freiburg i. Br. 1931.
- Heller O., Der Untergang des Judentums (A zsidóság hanyatlása), Bécs-Berlin 1931.
- Herzl Th., Ein Judenstaat (Egy zsidó állam), Berlin 1918.
- Hoetsch O., Russland (Oroszország), Berlin 1917.

- Hurwicz E., Staatsmänner und Abenteurer (Államférfiak és kalandorok), Leipzig 1925.
- Jaroslowski E., Aus der Geschichte der Kommunistischen Partei der Sowjetunion (Az oroszországi kommunista párt történetéből) (Bolsevik), Hamburg Berlin 1929.
- Judisches Lexikon (Zsidó lexikon) 1930. évi kiadás.
- Klatzkin J., Probleme des modernen Judentums. (A modern zsidóság problémái), Berlin 1930.
- Kohn H., Der Nationalismus in der Sowjetunion. (A nacionalizmus a Szovjetunióban), Frankfurt a. M. 1932.
- Lenin W., (Werke Művei, német kiadás, Bécs), Berlin 1930.
- Martow J., Geschichte der russischen Sozialdemokratie. (Az orosz szociáldemokrácia története), függelék Th. Dan-tól, Berlin, 1926.
- Melgunow S., Der rote Terror in Russland 1918—1923. (Vörös terror Oroszországban 1918—1923), Berlin 1924.
- Nossig A. és Roditschew, Bolsewizmus und Juden. (Bolsevizmus és zsidók), Berlin 1922.
- Pjatnitzki O., Aufzeichnungen eines Bolsewiks. (Egy bolsevik feljegyzései), Berlin 1930.
- Platten F., Die Reise Lenins durch Deutschland in plombierten Waggon (Lenin utazása Németországon át lepecsételt kocsiban) (Okmányokra támaszkodó tudósítás), Berlin 1924.
- Popoff G., Tscheka, Der Staat im Staate (Állam az államban), Frankfurt a. M. 1925.
- Ruppin A., Die Juden der Gegenwart (A jelenkor zsidói), Berlin 1918.
- " " Die Soziologie der Juden (A zsidók társadalomtudománya), Berlin 1930.
- Seibert Th., Das rote Russland (A vörös Oroszország), München 1931.
- Sinowjew G., Geschichte der KPR (b). (Az orosz kommunistapárt története), Hamburg 1923.
- Sombart W., Proletarischer Sozialismus (Proletár szocializmus), Jena 1924.
- Sorow S., Die jüdische Sozialdemokratie in Russland (A zsidó szociáldemokrácia Oroszországban), a „Neue Zeit“ (Új idő) XX. évf. I. kötet, 1901/02.
- Scheffer P., Sieben Jahre Sowjetunion (A Szovjetunió hét éve), Leipzig 1930.
- Schlesinger M., Land und Leute in Sowjetrußland (A föld és a nép Szovjet-oroszországban), Berlin 1927.
- Schulgün W., Tage... Memoiren aus der russischen Revolution.
- Steinberg J., Als ich Volkskommissar war (Amikor népbiztos voltam), München 1929.
- Stern E. v., Regierung und Regierte (Kormány és kormányzottak), Halle 1918.
- Trotzki L., Geschichte der russischen Revolution (Az orosz forradalom története), 2 kötet, Berlin 1931 és 1933.
- Trotzki L., Mein Leben (Életem), Berlin 1930.
- Trotzki L., Wer leitet heute die Kommunistische Internationale? (Ki igazgatja ma a kommunista internacionálét?), Berlin 1930.
- Wischnitzer M., Die Judenfrage in der Sowjetunion (A zsidókérdés Szovjet-oroszországban), az „Osteuropa“ 2. évf. 1926/27. 4. füzetében.
- Ziegler A., Die russische Gottlosenbewegung (Az orosz istentelen mozgalom), München 1932.

Névjegyzék.

Albanovitsch (Rein) zsidó

Albulow?), orosz?

Aganov, zsidó

Alahonow, zsidó

Alexandrow, zsidó

Algassow, zsidó

Alms, lett

Andrejew, orosz

Antipow, orosz

Antonow-Owsejenko, orosz

Antzelowitsch, zsidó

Arnolm, zsidó

Artusow, zsidó

Asew, zsidó

Aussem, nem orosz

Avorbach, zsidó

Awinesow, örmény

Awilow (Globow), orosz

Awrow, orosz

Avelrod, zsidó

Badajow, orosz

Bakinski, zsidó

Balaschow, orosz

Bańitzki, zsidó

Barabasch, zsidó

Baranow, orosz

Baron, zsidó

Basilowitsch, zsidó

Behrmann, zsidó

Behrsohn, zsidó

Beksadjon, örmény

Belenki, zsidó

Belenkowitsch, zsidó

Berdnikow, zsidó

Beresin, zsidó

Bearukich, orosz

Bilik, zsidó

Blagonrowow, orosz

Bleichmann, zsidó

Blücher?

Blumkin, zsidó

Bogdanow, zsidó

Bogdatjow, örmény

Bogrow, zsidó

Bokij, zsidó

Borodi (Grusenber), zsidó

Bosch (zsidónő?)

Bramsohn, zsidó

Bratmann-Brodowski, zsidó

Breslaw, zsidó

Brik, zsidó

Bronatein, zsidó

Brunó, zsidó

Budnow, orosz

Bucharin, orosz

Bucharsowa, zsidó nő

Bychowski, zsidó

Chaikina, zsidó nő

Charlanow, zsidó

Cheifetu, zsidó

Dan (Gurwitsch), zsidó

Danischowski, lett

Dantjan, örmény

Deborin, zsidó

Deinek, zsidó

Delhas, zsidó

Deribas, zsidó

Doletzki (Pönigstein), zsidó

Donenko, orosz?

Druksis, lett

Derszhinski, lengyel

Dwolski, zsidó

Dybenko, orosz

Ehlich, zsidó

Eidelmann, zsidó

Fedonow, orosz

Fierin, zsidó

Fomin (Krochmal), zsidó

Fonin, W. W., orosz

Fraenkel, zsidó

Frankfurt, zsidó

Frankorusski, zsidó

Freimenn, zsidó

Frumkin, zsidó

Frunse?

Fuhrmeister, zsidó

Fuschmann, zsidó

Galkin (Gorin)?

Galperstein, zsidó

Gamarnák, nem orosz

Gassoch, zsidó

Gawen, zsidó

Gerschuni, zsidó

Gertschikow, zsidó

Gessen, zsidó

Ginsberg, zsidó

Gissarow, zsidó

Goldenberg, zsidó

Gordin, zsidó

Goldstein, zsidó

Goloschtechekin, zsidó

Gotz, zsidó

Grassmann, zaidó
 Grassmann (Roschtschin), zaidó
 Grincwitsch (Schochter), zaidó
 Grinjo, zaidó ?
 Gromann, zaidó
 Gronaschewski, zaidó
 Grünberg, zaidó
 Grünstein, zaidó
 Gruschewski, zaidó
 Grusenberg, zaidó
 Gahelschtschalt, nem orosz ?
 Gubermann, zaidó
 Gusjow (Ürabkin), orosz
 Gwoodow, orosz

Ho (Ge), zaidó
 Helphend, zaidó nő
 Herzenatein, zaidó
 Hirschfeld, zaidó
 Holtzmann, zaidó

Isakow, zaidó
 Ismailowitsch, zaidó
 Isreolitow, zaidó
 Itkind, Dóra, zaidó nő
 Itkind Ida, zaidó nő
 Itzkowski, zaidó

Jakir, zaidó
 Jakowlow (Bpstein), zaidó
 Jenyschew, zaidó
 Janovitsch, zaidó
 Jaroslawski (Gubelmann), zaidó
 Jelonski, zaidó
 Jenukidso, georgiai
 Jerenow, orosz
 Jeshow, orosz
 Jowdokinow, orosz
 Joffe, zaidó
 Jollos, zaidó
 Jonow, zaidó
 Joselevitsch, zaidó
 Jurenow, zaidó
 Jurkin ?
 Jurowski, zaidó
 Kachowskaja, zaidó nő
 Kagen, zaidó
 Kaganowitsch L., zaidó
 Kaganowitsch M., zaidó
 Kalinán, orosz
 Kaljcew, orosz
 Kalmanovitsch, zaidó
 Kanenew (Rosenfeld), zaidó
 Kanenew, S., orosz
 Kaminaki, zaidó
 Kamkow, (Katz) zaidó
 Kapeliński, zaidó
 Kaplun, zaidó
 Karolin, zaidó
 Karski, zaidó

Katschuriner, zaidó
 Kattel, zaidó
 Katzenelsehn, zaidó
 Koronski ?
 Kieselstein, zaidó
 Kiritschenko, orosz
 Kirow ?
 Kleimann, zaidó
 Kleiner, zaidó
 Kniggissen, zaidó
 Kobetzki, zaidó
 Kohn, zaidó
 Kolontai, félzaidó nő
 Kosarew, orosz
 Kosior, zaidó
 Kossowski (Lövensohn), zaidó
 Krasneschtschekow (Tobelsohn), zaidó
 Krassikow, zaidó
 Krassin, H., zaidó
 Krassin, L., zaidó
 Kreisberg, zaidó
 Kremer, zaidó
 Krestinoki, orosz ?
 Krietsmann, zaidó
 Kronberg, zaidó
 Kuibyschew, zaidó
 Kudinowski, zaidó
 Kulik, zaidó
 Kun, Béla (Aron Koon), zaidó
 Kurski, orosz
 Kuschner, zaidó

Lander zaidó
 Laptachinski, zaidó
 Larin (Lurj), zaidó
 Laschowitsch, zaidó
 Lazis, lett
 Lebedjew, orosz
 Lednik, zaidó
 Leibenschn zaidó
 Lenberg, zaidó
 Lowin, zaidó
 Lewithin, zaidó
 Lenin (Uljanow), orosz ?
 Liber, zaidó
 Lilina, zaidó nő
 Lindow (Leiteisen), zaidó
 Litwán (Bodoi), zaidó
 Litwinow (Wallach, Finkelstein), zaidó
 Liwachitz, zaidó
 Ljubinow, zaidó
 Lobow, orosz
 Loginow, zaidó
 Lonow (Oppokow), orosz ?
 Losowcki (Dridse), zaidó
 Lövensohn, zaidó
 Luki, zaidó
 Lunatscharski (Chainow), zaidó
 Luxemburg, zaidó nő

Madjar, zsidó
 Malkin, zsidó
 Mandelstein, zsidó
 Manfred, zsidó
 Marcki, zsidó
 Marulski, zsidó
 Martow /Zederbaum/, zsidó
 Martszew, zsidó
 Marjasin, zsidó
 Maximowski, zsidó
 Machilis, zsidó
 Mahonoschin, orosz
 Medwedjew, orosz
 Mersel-Kedrow, zsidó nő
 Melnikow, orosz
 Melnitschanski, zsidó
 Mendelssohn, zsidó
 Menshinski, lengyel
 Meshlank, lett
 Messing, zsidó
 Mileikowski, zsidó
 Miljutin, orosz
 Mikojan, örmény
 Minajow, zsidó
 Mironow, orosz
 Mirow /Abranow/, zsidó
 Mjasnikow, örmény
 Model, zsidó
 Mogilowski, zsidó
 Moisojow, zsidó
 Molotow /Skrjabin/, orosz
 Mostislawski, orosz
 Mucha, orosz
 Muralow, orosz
 Muranow, orosz
 Mutnik /Mutnikovitsch/, zsidó

Nachgaljtszew, zsidó
 Nachinsohn, zsidó
 Nadson, zsidó
 Nasinowitsch, zsidó
 Nathanson /Bobrow/, zsidó
 Nonirowitsch, zsidó
 Newski, orosz
 Nikitin, orosz

Obuch, zsidó
 Olitsch, nem orosz ?
 Ordehonikideo, georgiai
 Oseraki, zsidó
 Ostrowski, zsidó

Pachonow, orosz
 Pastuchow, örmény
 Pergament, zsidó
 Peschechonow, orosz
 Peters, lett
 Peterson, nem orosz
 Potrowski, G., orosz
 Potrowski, A. M., zsidó

Petruszewitsch?
 Piljawski, zsidó
 Pillau, német
 Pines, zsidó
 Pjatakow, L., orosz
 Pjatakow, Ju., orosz
 Pjatnitski /Tarschia/, zsidó
 Plaksin, orosz
 Podvoiski, orosz
 Polonski, zsidó
 Posern, zsidó
 Postysehew, orosz
 Potjenki, orosz ?
 Preobraszenski, orosz
 Prokofjew, orosz ?
 Proschjan, örmény
 Pupko, zsidó
 Puilriny?

Radek /Sobelsohn/, zsidó
 Radschenko, orosz
 Rafail, zsidó
 Rafea, zsidó
 Rakowski, zsidó
 Rappaport, zsidó
 Raskolnikow, orosz
 Rawikowitsch, zsidó
 Rawitsch, zsidó
 Rawitscher, zsidó
 Redeka, zsidó
 Riwkin, zsidó
 Rjasanow /Goldendach/, zsidó
 Rjutin, orosz
 Romanos, zsidó
 Ronin, zsidó
 Roschalej, zsidó

Rosenblün, zsidó
 Rosenfeld, zsidó
 Rosenholtz, zsidó
 Rosenthal, zsidó
 Rosenzweig, zsidó
 Rothstein, zsidó
 Rosnirowitsch, zsidó nő
 Rubinatein, zsidó
 Rutchimowitsch, zsidó
 Rudsutak, lett
 Ruthenberg, zsidó
 Rykow, orosz

Sacha, zsidó
 Sakowski, orosz
 Safarow, zsidó
 Salkind, zsidó
 Salutzki, zsidó
 Sarnitzyn, zsidó
 Satonaki, zsidó
 Selenaki, zsidó
 Selesnow, orosz
 Serebrjakow, orosz

Serebrowski, zsidó
 Shdanow ?
 Silinski, nem orosz
 Sikorski, zsidó
 Silberberg, zsidó
 Sinowjew (Radonyslski), zsidó
 Skljanski, zsidó
 Skobelew, orosz
 Slutzki, zsidó
 Snidowitsch, zsidó
 Smirnow, orosz
 Smoljanski, zsidó
 Sof, nem orosz
 Sokolnikow (Brilliant), zsidó
 Sokolow ?
 Solnzew, zsidó
 Sorin, zsidó
 Spiridonowa, orosz nő
 Spiro, zsidó
 Suchanow, (Himmer), zsidó
 Sul, zsidó
 Suritz, zsidó
 Swerdlow, zsidó
 Syrzow, orosz
 Schachrai, zsidó
 Shaposchnikow, ?
 Schatow, zsidó
 Schaumjan, örmény
 Schoinkmann, zsidó
 Scheloches, zsidó
 Schklowski, zsidó
 Schljapnikow, orosz
 Schreider, zsidó
 Schulgin, orosz
 Schtschukin, orosz
 Schumjatzki, zsidó
 Schwernik, zsidó
 Stalin, georgia
 Stassowa, orosz nő
 Stein, zsidó
 Steinberg, zsidó
 Steinhardt, zsidó
 Steklow (Nachamkes), zsidó
 Stopanow, zsidó
 Stetzk, zsidó

Stomonjakow, zsidó
 Strumilin, nem orosz
 Stutschka, lett

Tomski, orosz ?
 Trotzki (Bronstein), zsidó
 Trilisser, zsidó
 Trojenowski, félzsidó
 Tschaikowski, orosz
 Tschcheidse, georgiai
 Tschernow, zsidó
 Tshudnowski, zsidó
 Tschubarj, orosz
 Tutschanski, zsidó

Varga, zsidó

Wanowski, orosz
 Weinberg, zsidó
 Weissberg, zsidó
 Weissbrod, zsidó
 Weizer, zsidó
 Werbo, zsidó
 Wigdortschik, zsidó
 Winawer, zsidó
 Wlediniroki, zsidó
 Wolff, zsidó
 Wolgin, zsidó
 Wolin, zsidó
 Wolodarski (Goldstein), zsidó
 Worclowski, lengyel
 Wolrnski, zsidó
 Woroschilow, orosz
 Wul, zsidó
 Wedenski, orosz
 Wysotzki, zsidó

Zeistin, zsidó
 Zeitlin, zsidó
 Zeretelli, georgiai
 Zifrinowitsch, zsidó
 Zilko, zsidó
 Ziperowitsch, zsidó
 Zitkin, zsidó

TARTALOM:

Előszó	— — — — —	3
Bevezetés	— — — — —	8
I. rész.		
Zsidók a régi Oroszországban (Az előkészítés.)		11
A zsidóság élete a cári Oroszországban	— — — — —	11
Zsidók az orosz forradalmi mozgalmakban	— — — — —	13
A zsidóság forradalmi szereplésének okai	— — — — —	15
A zsidó „Szövetség”	— — — — —	20
Az átmenet korszaka	— — — — —	21
A bolsevisták magukhoz ragadják a hatalmat	— — — — —	23
II. rész.		
Zsidók a Szovjetunióban (A beteljesülés.)		27
<i>I. fejezet. A Lenin korszak (1917 - 1922)</i>		27
Lenin és a zsidók	— — — — —	27
A Sovnarkom és a központi pártszervek	— — — — —	32
A Központi Végrehajtóbizottság és a Komintern	— — — — —	35
A szovjet gépezet	— — — — —	40
A reakció	— — — — —	42
<i>II. fejezet. Harc a hatalomért. (1922—1927.)</i>		
Trotszkij—Zinovjev—Stalin	— — — — —	46
A hatalmi szervezet átépítése	— — — — —	51
Zsidók a kormányzatban	— — — — —	55
<i>III. fejezet. Stalin. (1927—)</i>		57
A párt — és az államigazgatás átszervezése	— — — — —	59
A kormányzószervek nemzetiségi összetétele	— — — — —	62
A zsidók elhelyezkedése a Szovjetunióban	— — — — —	68
A nemzeti ébredés	— — — — —	71
Irodalom	— — — — —	73
Névjegyzék	— — — — —	77